

De Impedimentis

nus sū modū: qz est termin⁹ et actus verbī modo substantiā est an acci-
dens. Sed qdā volūt q qn̄ verbū est vehemētissime trāditionis tunc acrūs
est vbo imēdiatō: qz actūs ē ppx⁹ calū talū vboꝝ: h̄ dūs solū mētū
acq̄tūe ponūt: tūc pponitūt dtūs. Rō est: qz dtūs sc̄a rē recipiētē accu-
satūs vero rem receptā: modo recipiētē ante receptū: vt dō tibi panem

Etia pncipalis rō pōt esse voluntas grāmatīcōꝝ. **Querit** sc̄e p̄tis
tangit ibi. Aut verbō subdes aduerbiā: rē ista: q aduerbiū debet p̄strui
in tra sūu verbū. **Querit**. Ut rū aduerbiū debet cōstrui ante dēm: rē accim
q̄i verbū illos casūs regit: etiā aduerbiū solo. sc̄: q aduerbiū sū p̄sei
anūm ē adiectiū veri: h̄ inter adiectiū & substantiū ex eadē p̄ positiū
nihil mōnebit: ḡ dicitur sic ordinātē beniūdō tibi veniā. **Tūc ibi**. Sub
de secundū casū rectō. **Sententia** hūns partī: ē q̄ ḡtū vel quilibet ob
liquis debet poni post sūu dictionē regentem. Et melius per secundū ca
sum intellegitūt q̄libet obliquis q̄ ḡtū: qz alias autor esset diminut⁹ de
figūine abli. Et sc̄a expōitū inclūdit etiā ḡtū nō ecōuerſo: ergo ē me
lō. **Querit**. sub qua regula collocandūs est actūs a preante cōstru
eūs. **Solutio**. Talis accūs h̄ rationē suppositi: mō suppositū debet con
strui ante appositiū: vt magistrū docere discipulos. Ibi m̄gr̄m a preante
p̄struit **Arguit**. Ergo autor ē insufficiēt in suo p̄cessu: qz nullib⁹ illā re
gulam p̄sult. Solo. Talis actus p̄cōstruit etiā p̄ illā regulā. Subde secu
dū casū rectō rē. **Querit**. q̄d hoc pōt fieri cū tñ dictū ē q̄ intelligit
de obliq̄s a p̄epōst cōstruēt. Solo. Debet intelligi a cōtrario lēntū: qz ex
hac regulā faciliter elici pōt: qz sc̄t obliquis a p̄epōst rectus p̄ p̄struit
ita obliquis ante rectus p̄cōstruit sū modū similitudinē p̄portionis reddendo
singula singulis. **Tūc ibi**. Debet vox p̄positiua rē: tangit q̄rtā p̄ regu
le. Et est ista sententia: qz actūs & abli debent sequi p̄positiones cū qb⁹
cōstruuntur: vt ad p̄cipi: in domo rē. **Querit**. q̄ d̄ratio illius. **Solutio**. **Querit**
quia agens debet p̄cedere sūu passū: h̄ ppōnes coparant ad casūs qib⁹
deserviūt sicut agēs ad passū: ḡ rē. **Arguit**. Ita regula ē insufficiēt: qz
ppō ponēt q̄los cū ḡtō: vt tenus crūrū. Solo. Hoc ē sū modū grecōꝝ q̄ ca
ret abli: sed sū modū nostrū semper debet ppōni acrō seu abli: nisi p̄ illā
regulā q̄ dicitur anastrophā p̄spōnāt: sū situm tñ in modo cōstruēndi
debet semper p̄poni suo casuālī. **Querit**. q̄d obliquis a p̄epōst cōstru
eūs cūz aduerbiā & interiectiōnib⁹ est ordināndū. Solo. A partepost
De p̄mo: vt cū t̄pis. De sc̄do: vt o ineffabilē virū. **Arguitur**. Autor in il
lis cōstructionib⁹ est diminutus: qz illos nō ponit. **Solutio**. Cōprehēdunt
sub ista regla qz aduerbiū & interiectiō sunt p̄res indeclinabiles sicut spō
etiā p̄positiō pōt poni aduerbiali. **Querit**. quare potius determinat de
mō p̄struēndi p̄positionis aliarū partiū indeclinabili. Solo. Ideo: qz cō
structio ppōnis ē etiā cōmuniō: q̄b̄ cōstructio aliarū p̄tū indeclinabili. **Arguit**
Querit. qz nō ponit aliquā regulā ordināndi cōstrucciōes in orationib⁹
Solutio. Ideo: qz illā postea ponit ibi (Jugere cōsimiles) Uel dicendū q̄
ideo: qz ars debet ēē circa difficultā sed faciliū est cōunctionē p̄iungere
dīversi mode tñ sū diversas eius species: ḡ rē. aliq̄b⁹

Infinitiūm persone sūic quibusdam.

sup. nominib⁹ illa noīa adiectiūa

Des adiectiūis: vt sunt habiliſ piger aptus

ptinis t̄pib⁹ sup. grāmatici

Hanc olim pulchram veteres dixere figuram

De cōstru
ctiōe infi
nitūi.

Glosa notabilis

- Querit** Quid sit q̄ infinitius cōstruit post verbū psonale finiti modi: et p̄hereticus et p̄qdā noīa adiectia. Et qn̄ noīa adiectua infinitio p̄cōstruit dixerit veteres fieri pulchra figura. De p̄mo ut volo legere. De scđo ut ap̄t̄ stude re. Cōf. qd̄ est impedimentū Solo. Est indecēs ordinatio cōstructibilis cōtra regulas grāmáticas cōgruitatis: vel ḡra debitu modū loquēdi: ut infra patet. Querit. & tñplex ē impedimentū. Solo. duplex. s. cōstructi onis et cōgruitatis. Cōstrūtiōis ē illud qd̄ peccat ḡ debitu modū cōstruēndi prius positiū ut isti subueniat sua mater. Sed impedimentū cōgruitatis est qd̄ peccat ḡ regulas cōgruitatis et sermōniū summi p̄is est meditatio iusti de quib⁹ postea dicei. Querit. qd̄ p̄es sine colligi solent ex isto textu cuž seqn̄ti. Dñm q̄ q̄ttor. Puma ē. Infinitiuus p̄t cōstrui cuž q̄busdaz verbis imp̄sonalibus: ut volo amare dñm. Scđa ē. Infinitiuus p̄t cōstrui cuž q̄bus dñm adiectis: ut iūz piger: abilis aptus legere. Tertia ē. Infinitiuus cum oppositis istoz: ut volo hz oppositū. s. nolo: sc̄io nescio r̄c. cum synonymis eorū Quarta ē: q̄ multa h̄ba cōtrariū cū infinitiuū mediata acc̄: ut audio magistrū legere. Cōf. h̄bū psonale nō vult cōstrui cuž verbo infinitiuū mōi qd̄ dicta regla ē falsa: qr̄ oīs dictio cōstruta post alia deb̄ ip̄as determinare h̄ infinitiuū nō p̄t determinare h̄bū psonale: ḡ r̄c. Minor p̄z: qr̄ infinitiuū ē magis cōfusus q̄ h̄bū psonale: qr̄ ē sine numeris et psonis. Sol. Infinitiuū p̄t dupl̄ cōsiderari. Uno mō fin q̄ cōgatur act⁹ sc̄atis p̄ infinitiuū ad subam a pteante. Alio mo cōsiderari infinitiuū q̄ntuū ad speciale sc̄atum p̄ seip̄m: et vt p̄pat ad modos sc̄andi aliorū verborū et sic habet aliquid speciale: gra cuius ē determinatiuus aliorū verborū. Cōtra. Infinitiuū nō p̄t determinare finitu: s̄z infinitiuū ē h̄mōi: ḡ r̄c. Solo. p̄z ex solutiōe p̄cedens argumenti. Cōtra. Infinitiuū nō vult cōstrui post h̄bū psona le: ḡ r̄c. probat. In hac orōne petre rogo fac ignē. Solo. regula intelligit fin aptitudinē et nō fin actū qn̄ h̄bū infiniti ponit in orōne. Cōtra. Incō grue cōstruit infinitiuū cuž h̄bū psonali finiti mōi: ḡ r̄c. An̄ patet in hac orōne. Magister erit legere: q̄ ē incōgrua. Solo. Regula intelligit de h̄bū p̄hereticis: mō ibi hoc verbū psonale substātiuū (erit) nō ē h̄bū p̄hereticus. Querit. q̄re br̄ in textu (q̄busdā) Solo. Ad innundū q̄ infinitiuū non p̄t cōstrui cuž oībus adiectis sed solū cuž illis q̄ importat q̄litatē p̄ quā sub lectu reddit aptū seu ineptū: potens vel impotes ad agendū ut ē abilis le gere r̄c. Et hoc br̄ ppter ista adiectia albus magnus legere: qr̄ nullā dis positionē in ordine ad illū actū importat: et ista adiectia sunt de p̄ma et cōfida specie q̄litatis. Querit. vtrū ista adiectia p̄t cōstrui cuž istis infinitiuū in quilibet casu. Solo. Si fin p̄sicianū tam in recto q̄ in obliq̄. De recto patet in textu. De obliquō vlt celerē sequi. i. celerē ad sequendū. Cōf. vtrū ista sit p̄grua: abilis legere. Solo. Illa orōne p̄t dupl̄ cōsiderari. P̄io p̄ se: et sic ē incōgrua: qr̄ abilis sc̄at accidentalē dispositionē solū q̄ non p̄t esse p̄cipiū illius act⁹ sc̄atis per infinitiuū. Secūdo capitū cuž inclusione alium substātiuū subintelleci: ut iohānes et petrus: tunc ille ntūs regit a h̄bū subintellecto. Arguit. In illa orōne nulla est figura vt dicit text⁹ ḡ r̄c. Solo. qdā dicunt q̄ figura capiſ ibi. p̄ ornato mō loq̄ndi: ḡ dicit (pulschaen) Alij dicunt q̄ p̄ ista figura debet intelligi synecdoches: qr̄ ibi ponitur infinitiuū p̄ accō gerundino. s. abilis legere. i. abilis ad legendū: sed ppter ornatum br̄ abilis legere. Querit. Cōtra quā regulā ē h̄c impedimentū. Solutio. p̄io cōtra illā p̄inc psonale locab̄: qr̄ ibi dictū ē q̄ post ntm̄ debet sequi verbū psonale finiti modi: hic sequitur infinitiuū modi. Et hoc verū est fin modū. qr̄ fin rem verbū substātuū intelligi vt dictū est. Secundū est contra illam regulam (Tertius hinc causū qr̄ ibi dictū est q̄ post verbum debet sequi dñs vel actū: hic vero infinitiuū. Et illa p̄ma

De Impedimentis

Regula ē vera qñ sunt i orōne: t̄ iō nō ad excludēdū infinitū ad verbū nū modi subiūgit illā regulā. Lige qđ placet. Ut̄ sūt due rōnes istud vi tū excusantes. Prūmā rō qđ fieri ē volūtas grāmaticoy. Sc̄dā rō quā se optet fieri est modus loq̄endi ornatus: vt dicitur in texu.

Verbaq; sunt debet iubet audet vultq; potestq;

Sititur + temptat dignatur scitq; monetq;

Incipit et tedet piget + pudet atq; me retur

Et properat gaudet delectat penitet virget

Et parat discit decet et solet et licet adde

s. verba .i. signāt .i. h̄nt contraria ficationem

Que predicta notant et que contraria signant

.i. verba .i. accō .i. p̄eas posito

Adde multa potes quarto casu preeunte

Dicit qđ vba in texu posita t̄ ip̄is silia ac etiā illis ḥria in ficatione volūt

zstrūtū cū iſtūrū a p̄tep. De tertio vt ignorat p̄ficer. De sc̄do: vt pudet loq.

corā p̄cipiū. De tertio vt ignorat p̄ficer. **Querit**

zstrūtū cū v̄bis ip̄sonalibꝫ + p̄sonalibꝫ. Solo sic: qđ zstrūtū cū v̄bis ip̄sona

loq̄tū reqr̄t vba p̄heretica. Rō ē: qđ actus ḡhalis petit determinari p̄ actū

spālē. ḡ infinitū p̄t adiūgi v̄bo p̄heretico. Sz cū v̄bis ip̄sonalibꝫ indiffe

renter zstrūtū: t̄ cū v̄bis p̄hereticis + non p̄hereticis. Rō ē: qđ tā ip̄sona

la p̄heretica qđ nō p̄hereticis ip̄ortat actū generale. ḡ cū illis p̄t cōstrui

infinitū. **Arguit**. Infinitū est p̄fūlus. ḡ nō determinata v̄bū p̄here-

ticū: qđ est sine numeris + p̄sonis: vt vt̄ Donatus. Solo. Est indeterminatū:

zstrūtū ad accītia: sed est determinatū zstrūtū in ficationē suā. **Cōtra Ois**

zgrūtū oīs ex p̄e mōdō sc̄dā: sed in infinitū caret talibꝫ modis sc̄dā

di: ḡ cū illo possit facere aliquā orōne zgrūa: qđ ē falsum. Minor p̄z: qđ in-

infinitū ē sine numeris + p̄sonis. Solo. Lz nō h̄z modū sc̄dā spālē h̄z tñ ge-

neralē: sicut t̄ oē v̄bū: t̄ sic licet est p̄fūlus quo ad se: p̄t tñ esse determina-

tus ad quēdā alia rōne sc̄tōis: t̄ nō rōne modi sc̄dā. **Arguit**. Ad mos-

tū nō est motū. v. p̄fīstico. Sz oīs vba sc̄t p̄ modū fluxus + fieri: ḡ vñū nō

p̄t alreꝫ determinare. Solo. Ad motū exteriorē nō p̄t determinari mo-

Arguit

tū exteriorē: led ad motū exteriorē bñ p̄t fieri motū interiorē qđ ip̄ortat

vba p̄heretica. **Querit**. vtrū in hoc texu ē impedimentū. Solo sic fm̄ quosdā

ztra illā regulā. (Tertius hinc casus) **Arguit**. Oī v̄bi in finitū modi

cū v̄bo p̄sonali est simp̄l zgrūa: ḡ nullū ē ibi impedimentū. Vñ p̄bāt qđ qñ

duo v̄ba sīl quenāt in vna orōne sine p̄iūctō media: t̄sic vñū illoz est infi-

nitū modi: vt in istā orōne: cupio legere. Solatio v̄nis nō est ibi aliquod

impedimentū zstrūtōis. **Querit**. Quid est v̄bū p̄hereticū. Solario. Est

illud qđ ip̄portat actū interiorē aie in cognoscēdo sen volēdo: vt cupio vo-

lo t̄c. Et v̄bū p̄hereticū a phos qđ est primū + heresi diuinis: qđ ip̄portant

actus rationis p̄ quos sit prima diuīsio actū. Uel v̄bū a p̄her qđ est electō

Glosa notabilis.

- Querit** *Q*uia talia verba importat electionem aie. **Querit** Utrum ola verba p̄fit construi cū infinitio mediāte actō. Nō et ergo dicit in textu (Addere multa potes) q̄ nō valet ista ordo: possum me sedere. *S*ed ista bene valet possum sedere. Rō ē q̄ orō cōstās ex actō et infinitiuoyim h̄z vnius casuālis; qd̄ casuāle p̄dictū h̄bū habere nō pōt post se: q̄ ē absoluū. *U*bi nota nādūz q̄ aliquid s̄nt q̄ nō p̄nt: q̄līgi infinitio nisi mediāte accō: vt nō possū dicere doceo sedere: s̄z bñ dicit doceo te sedere. *U*el non d̄: sentio calere: sub q̄bū oīa s̄nta p̄ceptua p̄henduntur: vt ubeo te cantare. *V*ñ etiā sunt quedam s̄nta q̄ indifferenter construuntur cū infinitiuo mediante accō vel sine accō: vt sunt verba p̄heretica ut volo sedere: vel volo me sedere &c. **Querit** Utru sit semper eadē s̄ntia q̄n verbū cōstruit cū infinitiuo sine accō vel accō mediāte. Solo. Nō semper h̄z q̄hōz. Exemplū p̄m̄: vt volo sedere volo me sedere. **Exemplū** sc̄bi vt volo te cantare. **Querit** Que est regula gñalis q̄ elicil q̄n infinitiuo cōstruit cū h̄bo psonali mediāte accō. Solo. *I*sta q̄ actūs ponuntur inter duo s̄nta quōz vñi ē finiti mōi et alterū infiniti mōi tūc actūs pōt in nt̄m resolui et verbū infiniti mōi vñmodo ille actūs regis ab infiniti uo a p̄teante sed si regat ab illo verbo a prepostū tūc infinitiuos d̄ resolui in gerundū in dū. De p̄mo vt ioh̄s ultimus d̄. Si eū volo manere. i. volo ut is sic maneat. De sc̄do vt magnificant se fungi sacerdotio. i. ad fungendum. **Querit** Quō infinitiuo est cōstruendus. Solo. Multis modis p̄m̄ infinitiuos significans cām finalē pōt cōstrui cū verbis importatibus motū grā illius cause factū vt vado p̄scari. Ibi importat motū ad locum et p̄scari cām finalē illius motus. Et p̄hendunt illa verba q̄ important motū psonalē vel motū aie: vt sto hic cātare. Nā stare nō importat quietē sed motū quo q̄s ad quietē tendit. Sc̄do infinitiuos in strūctiōe ponunt p̄pterito imperfecto indicatiū modi: vt ego sedulo negare factūz. Quarto ponit loco gerundū in dū: vt potestatē habeo dimittere te. i. dimittēdi et gerundū vocal infinitiuos nō t̄palis q̄ nō ē certi t̄pis: s̄z suū tempus trahit ab illis verbis cū quibū cōstruit: vt studeo cantando. Ibi p̄tis t̄pis sicut studeo. Ita dōm̄ est de alijs t̄pibus. Sed alijs ē infinitiuos t̄palis: vt studere legere à lectori sine nōsritis et psonis ē tñ determinati t̄pis: de illo loquitur hic Alexander. Quinto ponuntur loco gerundū in dū terminati et surge illuminare hierusalem. i. ad illuminandū. Sexto ponuntur loco participū t̄pis: vt phillida me discedere flent. i. me discendere. Et quibū inferunt illius teritus (Addere m̄ta potes q̄p multa p̄fit cōstrui cū infinitiuo mediantē accō). **Quod**. Utru ille accusū mediās semper regat ab infinitiuo. Solo. Nō vt p̄t ex dictis: s̄z a h̄bo finiti mōi a prepostū et aliquid ab infinitiuo a pte ante: et pōt fieri p̄ resolutionē: q̄n sc̄z accēs pōt mutari in nt̄m et verbū infiniti modi in verbū finiti modi manēte eadē sentēti: vt volo te stude. i. volo q̄ tu studeas. Sed si hoc non pōt fieri tunc regis a verbo finiti modi: vt doceo te studere: instruo te cantare. **Arguitur** Infinitiuos vult cōstrui cū verbis p̄hereticis sed doceo nō ē verbū p̄hereticō: q̄ &c. Solo. Verū est sine accō s̄z cū actō pōt cōstrui cū verbo nō p̄hereticō. Et q̄d dicitur in ista oratione doceo te legere si ille accusū te regeretur a legere sequeret q̄ doceo esset verbum absolutū. Neganda est sequela quia illud totum supplet vicem accusatiū. Ratio impedimenti patet ex dictis.
- Querit** illi prioratōnis participiō
Que iunges Verborū iunges et participantī.
illi accidenti hoc accidēs p̄cipiō
Si generi verbi sua significatio fiet

De Impedimentis

Consona debetur ipsi constructio pleua

Dicit q̄ p̄cipiū vult ḡstrū cū eodē casu a p̄epost cū q̄ suū verbū a q̄ descendit & hoc ē vez s̄ p̄cipiū ē eundē sc̄atōis cuius ḡnis ē suū verbuz a q̄ descendit: vt faue o tibi fauēs tibi tē. Q̄q̄. q̄e dicit a p̄epost. Solo. Querit Ideo: q̄r solū verbū regit casum a p̄teante: & nullū p̄cipiū. Queritur Utrū situla regula soluz intelligit̄ de dictiōib⁹ casuālib⁹. Solo. Nō: q̄r sicut s̄bū cōstrū cū adquerit̄ sic etiā p̄cipiū illū h̄bi: vt lego bñ: legēs bene: & piens venire. Et si s̄bū ḡstrū cū obliq̄ a p̄epost etiā et p̄cipiū: & q̄dicit regit cūndē casum quē suū verbū a q̄ descendit Solo. Ideo q̄ dictiōes idē significantes regit eundē casum sed verbū & p̄cipiū idē sc̄ant: & tē. Mi nor patz: q̄r ambo sc̄ant p̄ modū fūxus & fieri. Patet hoc etiā p̄ florūtā dicentes. Et quēcumq̄ casum modū regit initialis. Illū q̄sp̄ modus & tpa regula requirūt. Infinita supina gerundia participiās. Obliq̄s & nō recti hec Arguit regula definī. Ar gut. Ex isto sequeretur q̄ p̄cretū & abstractū regenter h̄z idē sc̄ant & cūndē modū significanti cū suo s̄bō: & p̄cretū & abstractū differunt in mōi sc̄andi: q̄r vñ sc̄at abstractie alindvero cōcretine. Ar gutur. Participiū nō regit eundē casum quē suū verbū a q̄ descendit: q̄r criminor regit accēm cū ablō: & criminā regit tñ accēm. Solo. Regula intelligit̄ q̄n p̄cipiū manet eundē sc̄ationis cuius ḡnis est suū verbuz Replicas. mō criminor & ḡnis cōis: et criminans est actiue sc̄ationis. Contra particiūm construit̄ cū alio casu q̄ suū verbū: & tē. Solutio. Licit par ticipiūm fñ stram regulā debet cōstrui cū eodem casu cū quo suū verbuz. Ibi hoc participiū existēt̄ ḡstruit̄ cū ablō q̄d nō facit exist̄o. Querit quare hoc participiūm existens p̄t cōstrui cū ablō & nō suū verbū. Dñm q̄ ideo q̄ p̄t cōstrui a p̄teante cum obliquo q̄d nō p̄t suūverbū ergo Arguit p̄t etiā ḡstrū cū ablō & p̄epost & nō suū s̄bū. Arguitur. Participiūm nō regit eundē casum a p̄epost q̄ suū verbū & tē. Ans p̄z q̄ amplector regit accēm vel ablō fñ Donatum sed eius participiūm regit accusatiūm Dñm q̄ istius regule sunt tres exceptiones. Prima fit in verbis cōmūnibus que p̄t regere dños casus & participiūm illoꝝ vñ tñ. Nō est q̄r ver bū cōmūne q̄uis agat et patiatur. Solo p̄ ans ens rūs tñ actio signi ficatur. Dñs solum patiatur p̄ rūs vt siq̄ nōtatur. Unū participiūm in ans̄l ens et in rūs regit accēm in dñs regunt ablō. h̄z in tñs regit vtrūq̄ casuz q̄ actiue & passiue sc̄ant. Secunda exceptio est in p̄cipiūm verborū substa tuorū vocatiōi orbi et eoz vñ habentū q̄r nō sem̄ h̄st̄ ḡstructiōni suorūz verborū vt video iohānē qui erūt̄ boni. Ibi erūt̄ habet ntis a p̄ post sed nō suūm particiūm vt quia nō valet video iohānē erūt̄ boni nō dñs s̄bū boni. Tertiio exceptio fit in ntis a p̄teān rectis q̄ nō p̄t regit a p̄teante a p̄cipiūm vt supra patiut̄ licet ḡstruant̄ cū participiūm sicut sub stantua cū adiectiua et ymo legens librum. Queritur. Cōtra. quam regulam est hoc impedimentuꝝ. Dñm q̄ contra illā. hinc p̄sonalē locabis quia hic post nominatiūm sequitur obliquus vt legens lib:um. Arguit ista oratio. Mulier est legens vel lectura. discipul̄ lib: est simpliciter cō grua q̄ noū peccat & aliquam regulā grāmaticalē. Dñm q̄ quis ibi non

Glosa notabilis.

aliquid impedimentū cōgruitatis tñ bene constructionis.
sup. verbū suppositū reddens .s. post se

Sed personale supponens rectus habebit.

Contra ē q̄ ntū solum reddit suppositū & vbo psonali vt petr̄ currit. **C**ontra q̄e ponit hic ista regula. Dōm q̄ ad remouendū dubiū: q̄ posset aliq̄ dīcbitare ex p̄cedēti terra utrū ntū possit etiā reddē suppositū p̄cipio: hoc dubiū remonēs ponit hūc textū. **A**f. p̄cipiū p̄t p̄st̄ cū nō a p̄teā sicut suū verbū: vt iohē cātans currit: ḡ tē Dōz q̄ vñ p̄strūs cū nō a p̄te ante vt dictū ē. tñ ille nō reddit suppositū p̄cipio f̄z verbo. **C**ontra q̄e p̄cipiū nō regit ntū a p̄teā. Dōm q̄ ideo: q̄ suppositū f̄cat p̄ modū per se st̄atis a q̄ actus vñ egrēdit. P̄cipiū f̄cat p̄ modū alteri inherētis: q̄ acc̄ns regit subiectū: s̄z vñ f̄cat p̄ modū dīst̄atē q̄ fit p̄ copulā nō gentē actū vñ supposito. Uñ q̄ ois dictio regēs ntū f̄cat p̄ modū dicibilis de altero: s̄z hoc nō facit p̄cipiū sed solum verbū: t̄ ille modus f̄candi ē causa quare verbū regit ntū a p̄teā. **A**rguit. Ista regula hic ponit supflue: q̄ posita ē ibi. **V**nde intrāstio. Dōm q̄ aliter ponit hic & aliis ibi: q̄ ibi posnūr p̄ncipaliter: sed hic ponit incidentiū. s. ad remouendū dubiū. **C**ontra q̄e p̄cipiū regit eundē casum quē suū vñ a q̄ descendit salte a p̄tepost. Dōm q̄ ideo: q̄ h̄z eandē p̄structionē: q̄ dicit **F**loriſta. **S**eruat p̄structi seruat q̄q̄ f̄catū. **Q**uerit. q̄t regle so ent ponit circa istū textū. Dōm q̄ tres: q̄ p̄ma ē: q̄ quēcunḡ casuz regit indicatiū illū erit regunt oēs alij moi & alia tpa ad ip̄o formata: ita tñ debet accipi accus q̄ nō p̄t regi a vñbis passiuū: sed vñbi passiuū bñ p̄t regere alii obliquum f̄ regit verbū actū nō p̄ter accipi. **V**nde **F**loriſta. Et quēcunḡ casuz &c. **S**ecunda regula ē: quēcunḡ casum regit ntū illum erit regut oēs obliquū eius. vñ. Quē casum rectus regit hunc inflectio tota. Et ista regula intelligit de toto nō q̄ habet idem regimen in omni ḡne: qd̄ dicitur p̄p̄ istas dictiones aliquid nihil modicū que solum regut ḡtū duz sunt neutri generis & nominatiū casus: vt modicum vñ: aliquid certius nihil aque et hoc ē versū p̄p̄ loquēdo. **T**ertia regula ē quēcunḡ casum regit positiū illuz etiā p̄t regere p̄patiūs & suplatiūs. Et intelligit de q̄ndis p̄paratiūs seu suplatiūs siue sint adverbiales seu nominales vt supra patiū dicendo. Similis mihi similiter tibi.

sup. casus p̄cōstrūt. i. dcōne regēre absoluti

Aut ablatiū p̄eeunt rectore soluti

postconstruuntur .i. raro in medio ponis

Aut postponuntur: sed vix interseris illos

Contra ē ablatiū absoluū positi qñq̄ p̄cōstrūt qñq̄ postconstruunt: sed raro in medio ponunt. Exemplū vt inḡo legenti pueri. p̄ficiūt. Sed si ponuntur conditionaliter debent p̄cōstrūt: sed si exponunt temporaliter debent postconstru. **Q**uerit. quare isti ablatiū non debent ponit in medio. Dōm q̄ ideo: q̄ inter suppositū & appositiū nihil mediari: ḡ nō ponunt in medio: et hoc est verū nisi aliqd fuerit determinatio ipsius suppositi: qd̄ raro p̄t cōneire ablatiū vt hic petrus coadiuātib̄ alij aplis traxit multitudinē p̄scium. **A**rguit. Inter suppositū & appositiū p̄t aliqd mediare: ḡ illa ratio est falsa: vt illū iohānis currit. Ibi ille ḡtū (iohannis) mediat in p̄t suppositū & appositiū. Dicendū q̄ hoc est versū nō aliqd fuerit determinatio ipsius suppositi: q̄ illud p̄t mediare. Et ratio illius q̄ suppositū habet se p̄ modū substantiā: appositiū vero p̄ modū accidentis sed inter substantiaz et accidens nihil mediari. **C**ontra. Ex illo sequeret q̄ suppositū et appositiū

Arguit

Querit

Arguit

Querit

Argui

Repliça.

De Impedimentis.

stuz ne cessario aliqd mediaret: qz accūs nō pōt scari inesse substātie nīsl
q mediu copule que includū in quibz nbo. Dōz q hoc solū ē ex pte nri q alif
ullū modū exprimere nō possum⁹: bz sm r̄ inter subitatiā & qdaz accidentia
nihil pōt mediare. **Q. Verbi scat p modū disfatis a subitatiā rēne co-**
pule p̄bialis q ē int suppositū & appositiū & actū specialē nbo: q̄ inter suppo-
situ & appositu pōt esse mediu. Dōz q copula nō pōt ec mediu: qd̄ ē nota di-
versitat. Uel dōm q int suppositū & appositiū totale nō erit mediu totale
mō act⁹ ḡnalis vel specialis sunt vnuz totale appositiū. Q. In q̄ dñitā
sunt ablti absoluti positi. Dōm q in tali dñitā: qz qdaz p̄cōstruunt ita q
nullo mō p̄nt postcōstrui: vt magis legēti pueri eis p̄scīunt: illi abltis nul-
lo mō p̄nt postcōstrui: ppter illud relatiū (eius) qd̄ ne cessario debz p̄struī
post suum aīs. Alii ablti postcōstrui ita q nullo mō p̄nt p̄cōstrui: vt pueri
p̄scīunt magis eoz legēti & hoc ppter illud relatiū (eoꝝ). Alii volūt in me-
dio cōstrui & nō in p̄ncipio seu in fine: licet hoc raro cōtingat: vt dum magis
docet ipso legēti pueri p̄scīunt. Et hic petrus coadūatib⁹ alijs aplis
traxit multitudinē p̄scīunt. Alii vero inīnter p̄cōstruunt seu postcōstruunt
vt in ista oratione sine relatio sumpta: magis legēti pueri p̄scīunt. Et ult̄ totū
patet ex relationibus istorū ablatuorū. Q. q̄le impedimentū tangit hic
Dōm q hic tan̄gis impedimentū p̄tra illā regulā. Vox rectū ponis: qz ibi
bi q̄ p̄struc̄tū dīnchoari a ntō: h̄ inchoaq̄ qn̄g ab abltō. Et rō q̄ p̄t fieri
est facilius resolutio illorū ablatuorū in orōne aliquā in q̄ ntūs ponit vt sole
orientē. I. dī sol ouī dies ē. Rō quare oportet fieri ē ornatus modus loqndi
Q. Quis ablti dīn p̄struc̄tū & q̄n̄ postcōstrui. Dōm q qn̄ ablti h̄nt se: vt
causa respecti suppositū & appositi tūc debent p̄cōstrui: qz sm ordinē natu-
re causa p̄cedit effectū. Exempli: vt sole lucēte dies est: lux solis ē causa diei
pluvia cadē terra madescit: pluvia ē causa madefactiōis terre. Sed qn̄
isti ablti h̄nt se vt effectū respecti suppositū tūc debet postcōstrui ex eadē ratione vt ignis calefacit aqua calecente: sed si h̄mēi ablti se
se nō habent vt causa vel effectus: tūc p̄nt inīnter p̄cōstrui & postcōstrui
vt me puenite in coloniā vixit eis: vt me recedēte a briabātia eis morie-
batur. Q. quid isti ablti sint resoluti Dōm q ablti p̄mo modo positi de-
bent resolvi p̄ si: sed ablti scđo modo positi debent resolvi p̄ qz & tertio mō
positi debent resolvi p̄ dum. vñ. per dū vel p̄ si vel q̄ iure resolvi Abltis
habet: quicq̄ rectore caret. Ex quo correclarie patet q̄ implicite facit p̄po-
sitionē hypoteticā q̄ sit resolutionē facta exp̄sse in hypoteticaz. Q. Quis
de isti ablti ponunt in medio. Dōm q ppter duas causas. Prima ē ne lo-
tutio vel orō reddat falsa: vt petr⁹ ceteris aplis coadūatib⁹ traxit mul-
titudinē p̄scīunt. Nō in p̄ncipio: qz ly ceteris dicit respectū ad aliqd ante se
Nō in fine: qz tūc apposito effet falsa: vt petrus traxit multitudinē p̄scīunt
se solo. Scđo ē causa relatiōis: vt magis veniebat: quo intrāte scholas dicit
puli eius tacuerūt. Et penes relatiōnē structio istorū abltōrū variā trib⁹ mo-
dis. Primo qn̄ ablti sunt aīs tunc debet p̄construi: vt magistro legente vt
exerceatē scholares eius cōtemiscunt. Scđo qn̄ relatiōnē est obliquus casib⁹
cōunctum: tūc dicit postcōstrui: vt pueri p̄scīunt magistro eoz legente
Tertio qn̄ ponunt duo relatiōna in una oratione: tunc ponunt qn̄q̄ in me-
dio vt cōuenientibus discipulis suis iesus ait eis.

verbū vtñ.

sup. verbum s. dībōp substātiōnō & vtōꝝ

Appellans verbum substātiūm qz vel horum.

sermans a p̄epost i. int̄m

i. ponent

Dīm retineus post se rectū quandoqz locabunt

Glosanotabilis

.i. vis nature

Est substantiu data significatio verbi

.i. verbis .i. frequen^t .i. cū ntō a prepost

Passiu sepe solet his constructio tradi

C^{on}silia ē q̄ sepe appellās verbū. i. verbū vtrū: et verbū substantiu s̄ nōum h̄ns vim istoru s̄bōz locabūt post se rectū. i. nt̄m. Exemplū pīmū: vt suz bon^o De scđo vt vocor petr^o. De tertio vt baptizor iohes. C^{on}tra ibi (Est substantiu rē.) Dicit q̄ fīcatiō et cōstrūctiō s̄bōz substantiu ē data: et solet attribui s̄bōz passiu hoc ē q̄ verba passiu h̄nt sepe vim s̄bōz substantiuoz. & cīs requirūt post se nt̄m: vt ego efficior mīgr ordinor: sacerdos: creor notariu^r z̄. Arguit. Ista regla ponit hic supflue: q̄ p̄s posita ē ibi. Sepe vocās verbum. Dōm q̄ ibi loquuntur de re: hic vero de cōstrūctiō. Querit. q̄re b̄i in textu (sepe) Dōm q̄ id eo: q̄r multoties fallit q̄ hec s̄bā non h̄nt nt̄m post se vt dictu ē ibi. (Sepe vocās verbum) Arguit. Nūs fīcat p̄ modū p̄ncipij: & nō debet a partepost s̄trū. Dōm q̄ verū est: et & debet p̄ se constru^r sed p̄ accidens p̄t post cōstrū: sc̄z ex parte rei significare. Arguit. Ex illo sequeretur q̄ ablūs deberet preconstru per se loquendo. Probatur: q̄ ille casius debet p̄constru qui significat p̄ modū principij: sed ablūs significat p̄ modū principij fini modernis: & rē. Dicendum q̄ nt̄m simpliciter ē casius principij: et ablūs cōuenit in cū nominatiō: q̄ est principiuz a quo actus verbi egreditur: sed q̄ est obliquus ideo a partepost cōstrū. Arguit. Verbu substantiu nō p̄t habere nt̄m post se. & rē. Probat in hac oratione. Volo vos esse viri uos: ibi ly esse habet post se accīm. Dicendum q̄ ista regula intelligit q̄n nō habet obliquū a parteante: sed q̄nq̄z habet nominatiū a parteante: etiā habet nt̄m a partepost: tunc tenerit copulatiue. Contra. Q̄n tenet copulatiue etiā h̄nt post se obliquos: & rē. Ans patet in hoc exēplo. Fauo petro cūpiunt esse bono. Dōm q̄ ista regula ē intelligēda de verbo substantiu copulatiue capto finiti modi q̄ semper h̄z tam casum a prepost quale habet a preante. Contra. hoc est fallitum: vt patz in exēplo. Numq̄d parū ē yobis molestos esse hominib^z. Dōm q̄ sub intelligit ille actus (vos) et sic habet similes casus. C^{on}tra ergo a similitudine esset dicere Ego cupio molestus esse hominibus. Dōm q̄ ille orōnes et filiēs nō sunt trahende in vñz cōmūnē. Sed si inueniāt apud autores dīnt p̄ subintellec^tionē excusari. Queritur. q̄ differenter nt̄os ista s̄bā post se requirunt. Dicendum q̄ verbū substantiu potest habere nominatiū p̄p̄ij nōis vel appellatiū. De pīmū vt Iste ē henricus. De secundo: vt iste est homo. Ued verbum vtrū: p̄p̄e vult habere nominatiū p̄p̄ij nōis post se et improprie q̄nq̄ inueniēt habere nt̄m nōis appellatiū. De primo: vt ego vocor petrus. De secundo: vt Iste ab omnibus vocatur stultus. helizabet q̄ vocatur sterlis. Et etiā verbu h̄ns vim verbi vocatiū: vt baptizor iohannes. Sz verbū h̄ns vim verbi substantiu s̄trū cū nt̄o importante dispositione vel indispositione ad actuz verbi. & cōgrue nō dīcti. Johanes sedet lapis: quia lapis nō disponit suppositū ad actū sedēdi. Si q̄n dīcti: sedeo curruis quia ille nt̄us (curruis) disponit ad actū sedendi. Siliter cū dīcitur sedeo rectus. Querit. quando dicitur: velox currō vtrū (velox) sit ibi no minatiū casus vel aduerbiū. Dōm fin petrū helye q̄ ibi est aduerbiū ad unius fin officiū h̄z fin substantiu et modū fīcatiō ē nomē. Querit. In q̄ casibus p̄t tale adieciū et simile (sicut velox supbus rē.) poni aduerbia liter. Dōm q̄ in oībus. Exemplū de nt̄o vt sedeo supbus. De ḡtō vt recor dor Johannis supbi. De datuō vt fauo iohanni sedenti superbo. De acto

Arguit

Arguit

Arguit

Arguit

Replīca.

Replīca.

Querit

Querit

Querit

De Impedimentis

ut diligere petrum sedentem superbum. De ablativo ut venio a petro sedenti superbo. **Q.** Aduerbi more casus tibi quod locatur. Excepitur tamen vocatus. **C.** Ueretur. Utriuscumque oratio sit congrua Tace tu homo indoctus **D.** qd sicut ista est cogitata tu tace hinc inde octe sic et predicta haec in ea subintelligitur principia verbi substantivum ut sit sensus tu homo existens indoctus tace. De illibet sit dicendum est. **C.** Qd que plus loquitur de verbis passivis qd de verbis neutralibus que in sepiissimum habet vim verbis substantivum et etiam eandem structionem ut qui graditum gressus non vincit iustus. **D.** qd de illis verbis patuit supra ibi. Sepe vocans verbi ideo de illis hic non fit mentio. **C.** Qd contra quam regulam est hic impedimentum. **D.** qd contra illam dicitur rectum ponis Ibi dicit qd nominativus debet precedere sed finis mente istius regule sequitur. Et tunc ratio excusans est natura copularia et specialis vis hoc verborum per illam regulam. Rectumque sequitur id est.

omnia ista nomina.

Quis qualis quantus cuius cuias quotus et quot
i. posita omnino

Missa relative penitus precedere debent

sup. casus decimi regenti. i. prepones i. posita interrogative

Obligatos Verbo preiunges missa rogando

i. costruendi i. seruat i. regulam

Hanc sua iungendi retinent aduerbia formam.

Sententia est obliquorum nomine quod quatuor sunt. interrogatio et relatio possunt preconstruuntur illis verbis a quibus reguntur a preposito. Exemplum prius ut quae videlicet. De scbo ut Socrates currit quae video. Et sit aduerbia que a ipsis descendunt et eandem habent formam construendi ut aliter quod quantum id est.

Si notatorem obliquum quod obliquorum nomine reguntur a preposito et construuntur a praeposito recti eorum siue regantur praesertim siue a preposito semper preconstruuntur. **Q.** Utrum solus isti obliqui preconstruantur. **D.** qd non sed etiam eorum determinantes ut ibi. Cuius fortis potest et genitivus curvatur omnia. **C.** Arguitur. Natus Arguitur

istius obliquorum preconstruuntur et etiam a preposito reguntur ut quod es tu. Ibi quod est construuntur et tunc reguntur a preposito. **D.** qd hoc sit raro; et ergo Alexander de illo non facit mentionem. **C.** Notandum quod obliqui predictorum nominum infinitum positi a parteante construuntur et a parte post reguntur. Sed quia hoc ratione contingit et non frequenter: ergo Alexander de hoc non facit mentionem. **C.** Arguitur. Obliqui predictorum nominum a parteante construuntur et a parte ante reguntur: quod est. **A.** Hic dicens patet in hac oratione: quem penitet. **D.** qd ista regula loquitur de verbis personalibus: sed penitet est verbis impersonalibus quod aliquis finis aliquos regit ac secundum a parteante. Sed hoc reprobatum est supra ibi. penitet telet id est. **C.** Arguitur. Num obliqui isti ourz Arguitur nominum debent a parteante construiri etiam cum quoque verbis construuntur: quod est probatum: quod obliqui relativorum nominalium sunt. **A.** Si sius ipse finis non est personalis construuntur: quod nec ista a simili. Dicendum quod non est simile: quod relativum nominis includunt coniunctionem et in quam resolvuntur: modo coniunctionis est per positum ordinis in ordine ad secundum verbum sed illa non includunt relata tua nominalia. Ex quo patet quod relatio nominalibus non potest addi copula sed bene relatio nominalibus ut non sit. Socrates currit quod mouet: sed non sit Socrates currit et ipse mouet. **C.** Queritur. Utrum ista relativa et interrogatio semper **C.** Queritur potest procedere totam orationem. Dicendum quod non sed solum in illis clausulis

Glosa notabilis.

In quibus ponuntur ita quod procedat sua ratio. Ratione interroga tamen procedere debet ista. Primum: quod faciat quaevis et indeterminate: ideo proponunt ut specificent per sequentia. Secundo: quod procedat quod interroga tamen excusat interrogatorum: sic quod dantur facient excitatur: modo excitatio debet fieri in principio ante veritatem.

Querif

Querit

✓ Verified

Nota.

Querid

In quibus ponunt ita quod procedat sua ratio. Rō q̄e interrogatio procedere dicitur ista. Primum: quod sciant posse et indeterminate: ideo proponunt ut specificent per sequentia. Secundo procedunt: quod per interrogatio excitat interrogari: et sic quodammodo sciant excitatur: modo excitato debet fieri in principio ante verbum. Queritur: quare relata dicitur prostruimus deum et ideo: quod illa includit aliquas coniunctiones: nam coniunctio debet unum secundum verbis est: cuius est sicut corporis.

conjunctione: nisi connectio debet primi secundum verbo quod coniungit seu copulat ad primū: ut hoc nomine q̄ valet tū sicut et ille: q̄is valet tū sicut et talis. Queritur: q̄ modi obliqua pōtē pōctūrū. Dicq̄ q̄ tūtū modis. P̄io nō interrogationis ut q̄ē vidistis. Scđo: ratione relationis: ut isti subveniat sua mater. Tertio ratione negationis: cuius vis pōf̄ cadit sup̄ ybū in p̄positiōne nō sit et nullā rūdeas. Quarta ratione: nō sicut et q̄ādārū.

tione politi: vi nulli video. Quarto ratio dicitur: ita quod qualitate aliud
stinxim aliud discretus. Sonor alius vox aliis non vox. vñ^o. Quinto latio-
nem ne gatio scissio si sit. Oblique verbo pinguis sepe regente. ¶ Queritur

Que est dñitia inter qs z q Dñm y ista: qr qs semp ponitur interrogative sed q in singulari nūero soluz ponitur relative: z in plurali nūero ponitur interrogative & relative simul. Et qui pōt adhuc dubius modis poni. pri mo ponit pro qualis. vñ Therentiv. Nūc parmeno te ostēdi q vir sis. i. qua lis vir sis. Scđo ponit p quō: vt que pōt hoc fieri. i. quō ē dñitia inter qd & qd. Nam quid ē substantiuū: ideo vult adiungi nobis adiectis vt sub stantiuū gti casus. Exemplum de primo: vt admirabile qd. De sebo: vt qd em male fecit. Sed qd est adiectm: ideo requirit solū substantiuū: qd qial combus lexit. C Je difference est inter cuias & cuius. Nā cuias pmo qrit de gente: z in eadē questione sibi est adiun gendus actus: vt cuias ē gente Rñderet teutonicus est gentē. hy spanus est gentē. Secunda de patria vt cuius est patriā. Respondeat Helrensis est patria. Tertio de secta vt cuius secta es tu. Respondebit peripateticus sectā. Quarto querit de opinione vt cuias es opinione. Rñderet platonice opinione. Sz cuius cuius decli nabile per omnes casus & p omnia genera qrit de possessoire vt cuius ē iste liber cuias ē ista bestia. vñ Virgilinus Dic mihi damera cuius pecus au me libei. Nō verū egonis nuper mihi tradidit egon. Et debz rñderi gti si gti ficans possessoire vel ntia noitalis vel xnoitalis possessoium: vt cuius est glaz dius. Rñderet mei vel mens petri vel petrinus. vñ. Cū querit cuius subiū

Gatur sibi rectus. possessorum gnis sine prior. Quod ad hanc qd dicitur est in
cuius gnis in qd; et cuius a nō possessorum qd cuius a qd pōtē sunt cibis
dictio cuiusque gnis vel numeri: ut cuius est vestis cuius sunt vestes. Et cuius
possessuum vult sibi gnius suo substatuere in eode gnie et numero: ut cuius sunt
pecora: cuius est pecus. Seco etiam dicit in accentu: qd cuius primiū primam
syllabā acut et secundam gravis: et cuius possessuum recitare. Tertio differunt
qd cuius primiū scat possessorum qd: sed cuius possessuum qd de possessori
et re possessori. Nota qd quotus primo dicit de ordine: ut quotus est iste: rindetur
sextus. Seco dicit de numero: ut quota est hora: rindetur. Vnde per quotus hoc no-
men numeris simul dicitur nota. Quod dicitur illa sedet: die et quota luna muta-
tur. Queritur: quod modis scribit illa dictio (qd). Unde qd trinum modis
primo p d: et relativum nomine seu phainale a qd vel qd: ut video aial longius
quo qd currit. Seco scribit p t: et sic est nomine numerale ut qd sunt terminatioes
noim tercie declinationis: et de illo alexander loquitur h. Tertio scribit p titel-
lum in dorso: sic sez (qd) et tunc est coniunctio: ut iohannes dicit qd petrus est pbus.
Vnde Quot p t scripsit nomine numerale vocat. Per d promte: turrel p iunctio
fertur. Et quot p t dicit de numero cardinali: ut quot sunt supposita in uni-
uersitate Colomensi: rindetur mille. Inde dicuntur quotiens: ad qd rindetur
biennis triennis. Item minorenns tento: der nit manlich ist. Maiorenns
tentio: der mālich ist. Vnde anni de numero querentes solet esse quod enim

De Impedimentis

Undi possit sit illi subiecta. Subiecte trienis a te si quo querens. Sed quod dupli querit numero potest ali; ut dupli est lardum: rindet quadruplicem recte. Et quantum gulorum querit numero angulari: ad quod rindet triangulum quadratum. Quod Contra quam rationem est hoc impedimentum. Solus est illa. Tertius hinc casus: qui ibi de quod dicitur et actus dicitur sed: si sim illam rationem perstruunt. Sed ratione excusans est facta resolutio illoz in natura. Uel est ex natura relatioz et interrogatioz quod procedat. Quod. Quot modis aduerbia istoz predictorum patet sumi. Solo. Tribus modis. Panno interrogative: ut qualiter studet petrus: rindet bini. Secundo relative: ut iohannes studet taliter quater petrus. Tertius indefinite: ut nesciis quare petrus pescit. Quarto. Contraria quod regulare peccat hec regula. Hac sua in genere. Solo. Illa. Aut vero subdes aduerbia. Ibi enim dictum est quod aduerbius deponi iurta suu hybri a preposto: hic vero quod debet procedere verbu. Ratio quod potest fieri est: quod intelligibilior fit sententia. Uel est: quod est de natura illoz in genere sunt relativa vel interrogativa quod procedunt. Sed ratione operari est fieri est ornatissimodis loquendi. Ornatus enim modus est quod sepe docet recta sive modus proferendi procedat dictionem regente m. hoc interrogatiu alius rei .i. substantia rei

Querit

Quis proprium nomen: et que substantia querit

sup. nomen cognomi .i. essentia rei

Si proprium non est: debet substantia queri,

sup substantia aliquius rei interrogatio

Qua nota: proprio tamen de nomine quero.

.i. de nomine appellativo

Communi per quis etiam de nomine queris

exemplum scilicet rindet exempli sedi .i. rindet

Quis bonum est aratro bos: quod natum in equore piscis.

Codicet quod nomine interrogatio quod querit proprium nomine et substantia rei. Et quod proprium nomine est nota tunc quod de substantia rei: et si substantia est nota: tunc quod de proprie nove. Exempli de nove. p. p. ut cu quod vocat iste: rindet petrus.

De substantia: ut cu quod vocat petrus: rindet iste. Et iste quod querit de nomine appellativo: ut p. in terra. Querit. Quare hic determinat de illo

interrogatio quod et non de aliis. Solo. ideo: quod inter omnia interrogativa est communis principalius: quod querit de substantia accidens: et est principalius. Et quod querit de nomine proprio: et appellativo: et est cōius. Et quod substantia est nota tunc de quod re de nomine proprio: quod questionis est de dubio: eo quod quod questionis sive perrū hypocrasium in quanto tractatu est dubitabilis propositio: ergo est solus de illo quod ignoratur: non de illo quod est nota. Querit. Quod nomen proprium est nota et quod substantia. Solo. Tunc proprium nomine est nota quod interrogatio facta per quod ponitur sive nomen de cuius substantia querit: ut quod est petrus. Sed substantia est nota quod interrogatio facta per quod ponitur sive nomen demonstratis substantiam de quibus proprio nomine queritur: ut quod est ille. Queritur. Quod de quod querit de nomine appellativo. Solo. Quod de quod queritur de aliqua proprietate que conuenit eque primo et equaliter omnibus individualiis aliquius generis vel speciei: ut quod est dignissima creaturarum: rindetur homo et non per trus seu paulus: quod illa proprietatis conuenit omnibus individualibus humanae species: et ergo rindetur per nomen communem. Exempla similia habentur in textu de nomine communis. Arguitur. Quod non querit: quod questionis est ipsius dubitatis

Querit

Querit

Querit

Querit

Arguitur

Glosa notabilis.

Replica. sed quis querit instrumentaliter qz est proprium instrumentum hominis dubitantis sicut acus est proprium instrumentum latorum. **Contra.** Quis non est dubitans instrumentum: quia est infinite qualitatis sicut grammaticos. **Solutio.** Non capitur tunc infinite sed interrogative. **Querit.** quod capitur substantia in textu. **Solutio.** Gener aliter p. qua cūq; essentia absoluta: sive sit substantia sine accidente ab soluta: ut sunt albedo nigredo. **Queritur.** Que est differentia inter vter et qz que eoz conuenientia. **Solutio.** Sic conueniunt: qz ambo de propria noite quoniam. Sed dicit qz vter qz soli vnu de duobus: vel vnu inter duos. **Sz** quis qzit de uno inter plures ut loquendo de sorte et platone vter illo excedit et non qz illo: et sic fit in omnibus gaudiis et cassibus ut vtrā manus bellando amittit. **Sz** quis querit de pluribus vnu: ut quē digitorum amittit. Et vtrū noialiter capitū qzit de duobus: et cōnunctionaliter capitū est idē qz an et vter quero a te vtrū sic bonū seu malus et illo pmo mō pōtponi indistincte: vi nescio vter illud fecit. Et solet aliquando geminari: ut vterutru accusant. i. qz hoꝝ duorum alterū accusant. i. unus solus accuset et alter accuset: et sic rñdet vter vtrum illo: accusat. **Sensus** est qz quilibet est accusans et accusatus qz vtergat facit duos. Et eandem natum obseruant aduerbia p̄dicitorum. f. vtrumq; i. ab vtraz pte. Alter infuscatur ab una seu ab alia parte. Neutrāq; i. nec ab ista nec ab alia parte. **Solutio.** i. nec ab ista nec ab alia parte. Eodem mō hoc interrogatio qui geminatur in querendo in diversis cassibus de pluribus ut nescio quis quem accusat id est quis inter plures. i. interrogatiū et suū r̄sū. i. similes

De infra- **Quesiuita pares optant reddi sibi casus**

suo respō Dicit qz interrogatiū suū responsiū volūt quenire i casu ut quis est in eccllesia rñdet pastor. vñ. Quo casu queris sic respondere iuberis. **Arguitur.** Interrogatiū et suū responsiū nō sunt semp eiusdem casus: g. vñ. vt p̄ in hoc exemplo qziter celū mouet rñdetur circulariter. **Solutio.** Regula intelligitur qn̄ sunt dictioes casuale. **Contra.** Quādo ambo dictioes casuales adhuc nō sunt eiusdem casus: ergo vñ. Ahs. p̄bal in hoc exēplo. Quālitas noīm in quo est rñdet bipartita est. **Solutio.** Oportet qz regantur ab eodē regente: ab eadē parte et ex eadē vñ. **Queritur.** Utruz ista regula s̄p habeat veritatem. **Solutio.** Nō sed solū tūc qn̄ interrogatiū et suū responsiū sunt dictioes casuale recte ab eodē regente nō potente regē diuersos casus: vel cōstricte cū eadē dictione ab eadē parte ex eodē vñ. Dicitur primo (qn̄ sunt dictioes casuale) qz alias nō p̄t conuenire in casu: vt quāliter paulus laborat rñdetur velocis. Dicitur (recte ab eodē regente) qz alias regula nō haberet veritatem vt in hoc exemplo. Quē trūsistis: rñdet petrus est trūsus ab illo. Dicitur (nō potente regē diuersos casus) qz al's regula est falsa: vt q̄ liquore vñs est plenū: rñdetur vni. Ibi interrogatiū est ablatus casus et responsiū. f. vni est gti casus. Dicitur (vel p̄structe cum eadē dictione) qz alias regula est in sufficiēs vt in q̄ cūitate laborat petrus rñdet Colone. Dicitur (ab eadē parte) qz si a diuersis p̄tib⁹ regantur regula nō tenet: vt qualitas nō omīnū in quo est: respondet ut bipartita est. **Dicas** (ex eadē vñ) qz nō s̄t regula est falsa: vt quāltas est petrus rñdet septem pedum. Ibi quantus nominatiū casus et regitur ex nature verbū substantiū: septem pedū est genitivū casus et regitur ex vñ mensure. **Arguitur.** quottuplex est responsio. **Solutio.** Triplet. Quedā est sufficiēs interrogatiū tantū: quedam interrogatiōnē tantum et quedam interrogatiōnē et interroganti simul. Responsio sufficiēs interroganti tantum ē illa per qn̄ dubiū querentis tollitur: et non est p̄portio in modis significat

Querit

Arguit

De Impedimentis

di interrogati et sui responsi in accidentibꝫ grāmaticalibꝫ ut quod sunt homines in ecclesia: r̄ndet vñ: in qua responſio querens de dubio certificatus eſt: h̄z nō eſt ſatisfactū q̄ſtione q̄ ell de pluralitate: q̄a r̄nſio eſt o vnitate. R̄nſio ſatisfac̄t̄ q̄ſtione tñ ē: q̄n dubiuſ q̄ntis nō remouef: tñ eſt pporatio modorum ſcādi interrogati et ſuī r̄nſiu: vt q̄ sunt prudētes in ciuitate r̄ndetur multi. Ibi querētis dubiuſ nō remouef: q̄a queſtio eſt de certo numero: ſed r̄nſio eſt de incerto: tñ cū pportione modorum ſcādi: q̄a vrruſis eſt de pluralitate. ſed r̄nſio ſatisfac̄t̄ vtriq̄ ſimil eſt quando dubium querentis remouef cū pportione modorum ſi ḡnificandi in accidentibꝫ grāmaticalibus: vt q̄ eſt bonus aratro: respondetur vos.

iste dōnes

.f. dictiōes p̄coſtrūuntur

Lum quia dū donec quoniā ſimilesq; p̄cibunt.

pro q̄a .f. grāmatical

.l. intrinſecā naturā

Nanq; relatiui ius implicitum tenuere

Dicit q̄ iſte dictiōes. Cū q̄ dū donec et ſimiles dictiones preponunt ſiſio ſis in mō p̄coſtrūndi. De primo: vt cū venieris ad me dabo tibi equum. De ſecondo: vt q̄ ſcientia repulſi et goſte repellā tē. De tertio: vt cū ſteretis ā rege: nolite p̄meditari qd loquamini. Siſles dictiones ſint: vt poſtig: q̄: licet: q̄uis: eti: etiā ſi. Queritur quare volat p̄coſtrūni. Solo. Jo. Querit q̄ h̄t implicituſ ius relatiuſ ſed relatiua p̄coſtrūnkt. vt dictuſ eſt. ergo tē. Et relatiuň ideo vult coſtrui ante ſuum verbum: quia includit coniunctionem prepoſitiu ordinis cuius natura eſt precedere vt ſortes legit q̄e video. illū video. Cū. Sunt mlt ples ſuicōneſ q̄ p̄coſtrūnkt ſuis Arguit p̄ois q̄ h̄t in te. poſte: ḡ tē. Anſ pbaſ pilla metra. Qd ſimulat mōſtrat tē. Sol. Subintelligit hic p illā articula teſtū ſiſles. Pro q̄ nota q̄ ſex modis aduerbia p̄coſtrūnkt ſuis verbis. Primo aduerbia ſimilitudinis: vt perius loquunt ſicut gallici. Secundo aduerbia demōſtrandi: vt ecce petrus venit. Tertio aduerbia interrogandi vt cur hoc fecisti neq;. Quarto aduerbia elegiendi vt potius diligere deſt q̄ viuerē in dilithis. Quito ad uerbia vocādi: vt o petre custodi animā tuā a malo. Sexto aduerbia optādi: vt vitā ſiem in regno celoz. vñ. Quod ſimulat mōſtrat petit aut vocat p̄part. precedunt uita ſuicōneſ cetera tantum. Queritur: que ſunt ſimiles coniunctiones. Solo. Primo ſunt coniunctiones caſuāles: vt ſi veneſio ad me dabo tibi doctrinā bonā. Secundo ſunt coniunctiones rationales vt iohes fregit eius crux: ḡ nō currit. Querit. Contra quā re regula eiſi hic impedimentū Solo. Cōtra illā Ant uero ſubdes aduerbia: q̄ ibi di q̄ ad uerbia dñt ſea ſua ſeba ſe p̄cedit. Rō q̄ p̄t ſteri ſanguī in te. q̄ h̄t implicituſ ius relatiuor q̄ volut p̄coſtrūni. Sz rō q̄re optet fieri ē ornat⁹ modi loqndi p̄ q̄a .f. grāmaticalibꝫ locum diſponit relatiuor

Lum relatiuis de iure viam parat horum.

antecedens

.f. caſiſ

p̄cedere!

Precedens decet obliquos quandoq; p̄ire

pro q̄n

.f. caſiſ

ſez caſiſ ſez aňs

Lum tenet hoc rectus aut obliquos notat illud.

Exemplum vbi hoc relatiuum ſua ponit in recto. Exemplum vbi hoc relatiuum eius ponit in obliquo.

Iſtu ſubueniat ſua mater vel pater eius

Glosa notabilis

Querit

Dicit q̄ āns obliquus casus a preposito recto sepe p̄costruit ut relatiū habeat locū inferiōrē dī ipm: et hoc sit siue āns ponat in recto siue in obliquū: et Timete deū oēs angelī eius. Salve nepos frater dixit filius sua mat̄. Et in theodosio lo patrē seq̄ur sua p̄les. Q̄r. q̄re āns de iure dī p̄cedere relatiū. Solo. ideo: q̄r āns facit p̄mā noticiā de re ipa: relatiū vero de eadē secūdariā noticiam facit: mō p̄mā debet p̄cedere secundū: ḡ r̄. Sc̄da r̄ sumit ex ipo non mune: q̄r āncedēs ab āncedēdo dictū ē: mō si nō p̄cederet ipm nō posset dic̄ia āns. Q̄r. Videō christi q̄ predicat Ibi āns obliquus casus p̄cedit relatiū nti casus: tñ ibi nō ē aliq̄d impedimentū. Solo regla intelligit q̄ relatiū et āns regunt ab eadē dictiō regēte s̄ in p̄cito exemplo regunt ex diuinis. Cōtra. Relatiū et āns nō p̄nt regi ab eodē regēte: ḡ r̄. Āns p̄batur p̄ florūstā dicentē. p̄cedens t̄ q̄ bimis h̄bis volo iūgi. Diversis: h̄bi v̄l̄ det eis geminatū. Solo. Illud dictū fflouit̄ intelligit̄ de relatis noīalib⁹ (r̄ ne cōnūctiōe in eis incluse) exigentib⁹ diversa h̄ba vel vni h̄bi bis possum non aut de relatis pnoīalib⁹ de q̄b⁹ exēplificat textus. Q̄r. Utrum illa regla intellegat̄ de ob̄obliq̄s. Solo. sic. De gdō: vt petri sui parentes minime recordant̄. De dō: vt B̄ndicto dño oēs angeli eius. De acō: vt patrem seq̄it̄ sua p̄les. Trahit̄ quēs sua voluptas. De abō: vt a petro libri sui trahunt̄. Q̄r. Utrū hic ē impedimentū cōtra naturā relatiū et suā āntis. Solutio. Nō q̄r āncedēs fin̄ p̄pūā naturā p̄cedit relatiū sed ē impedimentū cōtra illā regulā (Vor rectū pons) q̄r ibi dī q̄ p̄scuctio deb̄ in choari a ntō: hic vero deb̄ inchoari ab obliquo. Et r̄ q̄ pot fieri ē: q̄ obliquus habet naturā āncedēs: de cuius ure ē obliquus debet p̄cedere suūz relatiū.

Querit

Querit

Nota.

Querit

Q̄uerit. q̄t mod̄ obliquus p̄costruunt̄ h̄bis impedimentū. Solo. duob⁹ modis. Primo q̄ āns est obliquus casus et relatiū nti casus: vt Ibi subueniat sua mater. Sc̄do q̄ āns et relatiū ambo sunt obliqui casus: vt isti subueniat at mater eius. Ordinat̄ sic: isti mater ev̄ subueniat. Notād̄ fin̄ q̄dam mulieris modis p̄tingit orōne p̄strui alii q̄ dicūt̄ regule ad obseruandū veritatem: orōnis. Primo rōne negatiōis: vt aliqui hoīni nō video: que sicut iacer est vera. Sc̄do rōne signi vniuersalis affirmatiōis p̄cedentis: vt ab oī hoīi habetur caput. Tertio rōne termini includētis signi vniuersale affirmatiūz vt hoīi a creatione ade semper fuit q̄ si singularis p̄strueret esset falsa q̄ eius p̄tradicitoria sc̄z (nullus hoīi fuit) ē vera. Quarto rōne signi excludētiū: vt tñ esse deū est vera: q̄ vt iacet est vera sicut adhuc per p̄cipiatiōem alia vera. Quinto rōne copulatiōiōis et logicali et typali: vt hodie et heri audiū mutiam. Sexto rōne appellatiōis: vt deū trinū et vni co gnōti. Q̄r. circa exemplū prius postū quomodo porūt̄ mater dicere filio suo (salve nepos frater) Solo. Mater habuit filiu q̄ filiu genuit ex matre sua: et tuncille filius et filia erāt̄ frater et soror: q̄r ab eadē matre fuerūt̄: et ipse filius erat pater sororis sue: q̄r genuit eā ex matre sua. Postea ille id filius genuit filii ex filia sua: et tunc illa filia sua poterit dicere filio suo. Salve nepos frat̄ (nepos) q̄r erat filius fratri sui (frater) q̄r habuerit eundē patrē: et erat fili⁹ eius q̄r genuit eum ergo potuit sic dicere sed absit hoc fieri.

i. sepe

exigit. s. orōnem

Verbum multotiens substantiūm p̄petit extra

Dicit q̄r verbu substantiūm in orōne sepe subintelligit̄: vt par vobis Et r̄ est: q̄r verbu substantiūm ē radix omniū aliorū verborū: et cōmuniſſimūz: ideo quicq̄d ponit̄ sub rōne entis cōcipitur: et leuina verbu substantiūm subintelligit̄: licet omnia alia verba subintelligi p̄nt̄. Vnde aliter p̄t̄ dicit̄ sc̄z q̄ substantiūm, i. suppositū sepe intelligit̄ in ipso verbo q̄b⁹ maxime habet̄ verita-

De Impedimentis.

tem in hbo pme vel secunde psone. **Q**uod q̄is figura cōmittit intelligendo verbū in orōne. **S**olo. Ecclipsis: q̄ sit q̄i ē defec̄tus alicius dicit̄s q̄ intel ligitur ppter pfectiōne sentēcie. **Q**uerit. q̄t modis verbū intelligitur in orōne. **S**olo. q̄tuo modis. primo rōne vocatiōis: vt o petre supple veni. **Q**uerit. Scđo rōne interrogatiōis: vt q̄ dormit r̄ndet petrus. Tertio rōne copula tōnis: vt Johānus currit i petrus. Quarto rōne bremtatis: vt deo grās. **C**ār. vñ in textu. Verbū multōris substātiu: ḡ male subintelligit h̄bū Arguit adiectīm. **S**olo. regula loq̄tū p̄ncipiatr de h̄bū substātiō: s̄z min⁹ p̄ncipiatr p̄t intelligi de h̄bū adiectīs. **C**ōtra nō p̄t intelligi de h̄bū adiectīs: ḡ r̄c. **R**eplīca. H̄bū p̄ba: q̄ nullū p̄t dat intelligere iū posteri⁹: sed h̄bū substātiō est p̄m̄ inter oia h̄bā tanq̄ gnāle fundamētū ipsoꝝ: ḡ in illo nō p̄t intelligi h̄bū adiectīm. **S**olo. Licet verba adiectīvā sunt posteriōra h̄bū substātiūs h̄m ordinē nature: tñ sunt p̄ora q̄ ad nos: sicut toruꝝ aī p̄e: tñ in hoc q̄d est subintelligi in orōne p̄nt esse equalia. Et iō magis loq̄tū de verbīs substātiūs p̄t de adiectīvī. **Q**uerit. quorū modis p̄t suppositū intelligi. **Q**uerit. **S**olo. q̄tuo modis. primo rōne certitudis vt in h̄bū pme vel scđe psone. Scđo rōne interrogatiōis: vt qd facit perrus. R̄ndet scribit sez petr⁹. Ter tio rōne copulatiōnis: vt fortē legit et disputat. Quarto q̄i manifeste de aliquo sit fermō tñ nō oportet nōm̄ eī exp̄ni: vt canit de venerabili sa cramento. Cibavit eos ex adipe frumenti. In q̄ manifeste sit sermo de deo: ḡ hoc nōm̄ deus nō exp̄niſ. Et hoc q̄d hic dicit̄ de verbīs intelligendū est etiā de p̄cipijs. **C**ōtra r̄c. **C**ōtra r̄c. regula est hic impedimentū. **S**olo. Extra illā p̄sonale locabī: q̄r ibi dicitur q̄ post nōm̄ debet seq̄ h̄bū p̄sonale: hic vero nō ponit h̄bū p̄sonale post nōm̄: s̄z subintelligit. Sed pot dici: q̄ sub verbo expresso p̄t cōp̄hendit̄ verbū subintelligit: q̄b l̄ actu nō locat in orōne tñ aptitudinē ad hoc habet et sic nullū esset impedimentū: tñ si at aliquo ponant̄ impedit̄nū tñ r̄c o qua p̄t fieri ē abilitas quedā intelligendi verbū in aliqua orōne iuxta eius exigentīs. adiectīi substātiū i. vīm

Mobilis et fixa naturam nosse decebit

Saliquid voce tñ significatiōe tñ

Est adiectīum vocis Vel significatiōe

Dicit̄ q̄ cōueniēt̄ cōsiderare naturā adiectīm et substātiū: qm̄ duplex ē adiectīm. s. voce tñ et scđatōe tñ. De p̄mo vt sunt p̄noia p̄nituit̄ speciei vt ille iste. De scđo vt faber eīs r̄c. Et regis tertii ex his p̄positū. s. voce et scđatōe sīl: vt alb⁹ niger. **C**ōr. q̄c naturā adiectī et substātiū. **S**olo. Ita q̄ cōueniūt̄ in ḡnē in nūero et in casu. vñ. **E**t adiectīm substātiō sociandū. **I**n sū generē nūero casū similiq̄. H̄o ē q̄ adiectīm capit sūi gen⁹ a substā tuō. ḡ vult cū illo in generē cōuenire q̄ adiectīm de se nō h̄z p̄p̄ratē agē tis sen partitī: s̄z solū accipit a substātiō: et ppter defectū illius nō p̄t suppositū esse in grāmatīca. Etiā vult cōuenire in nūero q̄ adiectīm im portat accidentē capit numerositatē a subiecto: ḡr̄c. Tertio cō tenuit̄ in casu: q̄ heant eāndē rem: s̄z idētit̄as casū ē signū idētitatis rei s̄ sunt similiū casū: et ḡ inter eos nō p̄t mediare aliq̄ cōnūctio: q̄ ē nota diversitatis. **A**rguit. Adiectīm et substātiū nō semp cōueniūt̄ in generē in nūero et in casu: ḡr̄c. H̄is p̄batur in hoc exēp̄o: vna sōrōy. **S**olo. **D**ul̄t̄is modis fallit̄: vt postea declarabī. **Q**uerit. quottuplex ē cōueniēt̄ adiectīi et substātiū. **S**olutio. duplex. s. similitudinis et proportionis. **C**ō. **Q**uerit uenientia eōp̄ in similitudine est ex hoc q̄ cōueniunt̄ in generē in numero et in casu. **S**ed p̄p̄atiois est q̄ scđatō adiectīi zōrūis est scđatō substā

Glosa notabilis

Querit

tini. Conferit ut modis fallit adiectum ostendere cui substantivo in gna i nra
mero i casu. Solo sex modis. pmo qm adiectum ponit primitus: vt vna soro
ru Sedo ad expimendu natura seu entia rei. Virgili. Triste lups stabilis
qm lups sg infert tristitia stabul. i. lomb. Turpe iacēs mulier multo mader
facta leo. i. vino. Tertio qm maius cōe intelligitur in suo inferiori: vt pnes
se sub ipsa intelligit ciuitate. Quarto qm inferioris intelligit in suo superio
ri: vt hoc pecus omne meū multe stabulanū in antris. Cuidi. Multas sil
vas. i. oves et capras. Quanto ad expimendu discretionē sexus: vt anter e
rat quondam precesto gerimur feta: qd sit in nominibus epitheti gnis. Itē
Jacob pparauit esau triginta camelos fetas. Sexto qm adiectum pl. respi
cit scatōne nois substātuī dñvocē: et hoc sit in substātuī collectiō: vt tur
ba (q nō nouit regē dñm) maledicti sunt. In qua oratione (maledicti) ē ad
iectum i (tuba) substantiuī: que solū respicit se ex pre rei ficate: nō aut
ex pte vocis. Querit. qd tplex est adiectum. Solo. Triplex sū intentionē
textus. s. voce tm: scatōne tm: voce et scatōne simili. Voce tm est qd mouet
de genere in genus: sed non significat dispositionem accidentalem p mo
dui inherenter: vt ois nullus: pnoia pmitte spēi. Adiectum scatōne tm ē
qd nō mouet p tria gna vel de rno gna in aliud: et th scat accitale disposi
tionē inherenter in modo: vt magister sartor et silva noia officior. S3 voce
et ficatione simili: est qd mouet p tria genera: et fcat accidentale inherenter
vt calidū frigidū secū et humidū. Scda diuisio adiectuō est: quedam
sunt noialia: quedā pnoialia: et qdā prialia. Adiectum nominale seu
pnominalē vult preconstrui cū suis substantiis ante coniunctum: sed par
ticipiale post et diuisim. De primo vt homo albus. De secundo: vt iste ho
mo. De tertio: vt homo legens. Tertia diuisio adiectuō est: quedā sūt
pnum impositiois: vt albū n grū: quedam scē ipso tōis: vt cathegoicum.
Querit. Utro iste oīnes sint congrue: homo cathegoricus cappa hy
potherica. pio solutione notandū q oratio dicitur simpliciter congrua.
primo sūn voce. s. quando constructibiliā conueniunt in debitis accidenti
bus grammaticalib; sed non est conuenientia rerum: et sic predicate ora
tiones possunt dici congrue. Secundo dicitur aliqua oratio congrua sig
nificatione tm: ex qua audiens accipit perfectam sententiam: sed non est
plena conuenientia accidentium grammaticalium: vt turba ruunt. Ter
tio dicitur oratio congrua voce et significacione simili: quia est conuenientia
in rebus et in accidentibus grammaticalibus: vt chrysostomus passus est.
Et ad soluendum argumentū dicitur q in oratione ista: natus hy hypotheti
cus: est bene conuenientia similitudinis in accidentibus: nō th pportiois:
que est sū significationes constructibiliā. Quarta diuisio adiectuō ē
quoddā est pfectiois: quoddā nō pfectiois. pfectiois est qd eni soli
conuenit: vt est virtuosum: et illa possunt reddere suppositum in grammar
atica. et esse nomina in logica. vt Justus impetratum vivet. Sed nō profes
sionis est quod pluribus speciebus conuenit: vt album conuenit parteti ho
mini et panno. Quinta diuisio adiectuō est: quedam sunt partititia q
cuius multitudinis. vt nullū qdā. Cōtrariū dē de nō partitiis. Querit
ut modis fallit q adiectuum nō addatur substantiuī. Solutio. quattuor
or modis. vñ. Quattuor speditū sumptū mobile fixo. Ide diuersum tripes
vt hō rōnis. alba vir. niger mulier. pulchra vir. alba animal. humilis hō: sor
tes qubet istud. Prima qm adiectum et substantiuī idem significat. vt ani
ma rationalis. Secundo quādo est diversitas significatiois. vt rōnalis asin. rudibus hō.
Quarto qm ē diversitas modor. vt ois petrus. ois est distributiuī et pluri

Querit

Querit

De Impedimentis

dna cōcabil. Petrus ē termin⁹ discretus inēcabilis. Querit, quot mō
dis resolutū adiectua. Solo. Adiectua substantiae posita h̄t triplices
resolutionē. Primo resolutū p̄ transcendē feminini generis: vi album
currit. i. alba res. Secōdū resolutū in sua abstracta. vt vadamus in planis
i. in planitiae. Utḡius seruantissimum equi. i. equitatis. Tertio resolutū
tur in femininū genys. vt multū vini. i. multa pars vini. vñ. Cum substantia
tibi quois mobile stabit. In neutro genere sic tripliciter variabiles
planum planities album res alba vocatur. Multum pars multa sic trī
pli cōpliciter variabiles. Querit. in quo ḡne adiectua cōmuniter substantiantur. Querit
Solutio. In neutro genere. vñ. Substantia adiectuum si capiatur neu
tro genere dicere nō dubites. Licer q̄h̄s nō p̄nt substantiari in neutro ge
nere: ppter illud substantiū (res) vt Aridam fundauerunt manus eius,
aridam. t. rem. vñ. supple rem peti a domino. vt supra patitur
eisdē ḡnis cū substantiū sup. nomen sup. adiectuum
Holus est generis adiectuum; Variatqz
cum illo accidente. Est exemplum
Lum numero casum; Velut hic Venit vna soror. De adie
ctuo parti
tuo.

Est inter fratres bonus aut de fratribus unus.

Dicit q̄ adiectū primitū solū cōuenit substantiū in ḡne & nō in neutro vel
in calu. Querit. q̄ est rō q̄ adiectū & substantiū vñ cōuenire in genere. Querit
Solo. ista: q̄ genus attribuit aliuc dictiom sub ratione futuris actue et
passive: sed futus actua & passiva primo quenit substantiā q̄ opa & patitur
vt dicit. vñ. Dic̄. Quā nota q̄ substantiā illud q̄d scat rē cui pōt aliud. Nota.
Inherere. Sz adiectū ē illud q̄d scat rē alteri inherētis. Uel q̄d scat sub
stantiā p̄ modū inherētis: q̄d iste nō sunt cōgrue. Cappa cathegorica: aīal
hypotheticum: q̄ nō scant talia accidentia que substantiū inherēt. Nō
tandum q̄ adiectū & substantiū in tribus volunt cōuenire. s. in genere:
cūus ratio dicta est. In neutro: q̄ adiectū haber se ad substantiū sicut
accidens subiectū: sed accidens capit numerū a suo subiecto: & rē. Ultimo
in casu: q̄ casus est dispositio substantiā: hoc est dictio nō scant p̄ modū
substantiā ad actū sed adiectū nō ordinat ad actū null p̄ liuz substantiū
ergo debet cū suo substantiū cōuenire in casu. Arguit. Adiectū & sub
stantiū volunt cōuenire in q̄tuo: & rē. Alsumptū p̄bas p̄ floristā di
centez. Quattuo: albus h̄z: tria bina relatio p̄bet. Ibi (p̄ albus) intelligit
adiectū: z hoc vult q̄ etiā oneniant in p̄sona. Solo. persona cōpenditur
sub numero: q̄r accidentia sinu ga fīm p̄ficiant. Contraria. Nō voluit
cōuenire in trib⁹: & rē. q̄r nō semp cōuenit in ḡne: q̄r opposita accidentia in
diversis subiectis nō repugnat: vt albedo fortis nigredo petri: & adiectū
pōt esse ḡnis feminini & substantiū ḡnis masculini. Solutio. Non est simile
q̄r adiectū & substantiū quenunt in numero: & talis diversitas eis
repugnat. Contra adiectū et suum substantiū differunt essentia
liter: q̄r sunt in diversis predicamentis quibus non cōueniunt nisi diversa
p̄petrare. Solutio. Illa q̄ essentia differunt p̄t bene habere eandē
accidentia communia sed nō p̄pria. Contra. Adiectū et suum substantiū
q̄h̄s se h̄t ut relativū et suum antecedens sed illa non cōueniunt in ca
su: vt patet ex regulis puerori: ergo rē. Solutio. Non est simile quia si re
lativū et antecedens haberent se sicut adiectū et substantiū sūc
adiectū et suū substantiū nō cōueniunt in casu: vt video iohannem

Glosa notabilis

qui disputationat. Et quod dicitur diabolus est mille artifex. Ibi est adiectum et substantia eius mille est plus noster: artifex singularis. Soto. Willa non est ibi nomine adiectum nomen huius nos artifex: sed hoc totum: mille artifex est unum nomen composite figura: et sic est ibi constructio ubi substantia cum similibus casibus ante et post. Cetera. Ita est congrua: Lis est de pauper regno: ubi regnum est ibi spiritus neutri: et pauper est spiritus cois. Solo. Includit in se neutrū gen. Cetera. hic non queruntur albus pedes. Solo. Regula intelligit de ordine simplici congrua: ita vero est syneccdochalis. Querit. que est distinctio inter adiectum partitum et non partitum. Willa. Ita: quod adiectum non partitum vult conuenire cum substantiis in genere in numero et in casu. Partitum vero non. Secundo differunt: quod inter adiectum partitum et suu substantiam potest mediare propositione: sicut inter adiectum non partitum et suu substantiam illud non admittitur: quod pertinet ad idem. Tertio differunt: quod adiectum partitum regi sum propositum substantium sed hoc non potest facere adiectum non partitum. Quarto adiectum partitum et suu substantiam faciunt constructionem transiunctam: sed adiectum non partitum facit cum suo substantiis non constructionem intransitam. Ubi notandum circa secundam acceptiōne distin-
tione: quod eadem sua potest explicari per secundum partitum: vel per accidens mediatim perponit inter: vel per ablativum mediante propositione. Sub de intelligentia ex et in: ut unde ex fratribus: unde de fratribus. Ceterum. Triplicia sunt adiecta partitia. Dominus et quadruplicia. Primum signa universalia et particularia: ut nullus nemo est per se neuter. In excepto ois soli in singulari nero. Particularia: ut quodcumque est et quodcumque relatis: ut alter alius et etiam adiectum ut pauci multi. Secundo nota universalia cardinalia: ut unus duo tria florenz. Tertio nota universalia ordinaria ut primus istorum cantat. Quarto omnis preparatus prout tenet: ut acutior oculus est dexter. Quinto suplativus: ut doctissimus poetarum. Arguit. Adiectum non semper conuenit cum substantia in genere: ergo etiam ut in hoc exemplo. Hector fuit fortissimus troianus gentis. Dominus quod aliquis fallit quod sex grecis est nomen collectum singularis noster. Cetera. Gentilius singularis noster non collectum discouerit cum dictio partitura in genere: ut hic qualitas aliud cōmūnū: aliud discretū. Dicendum quod qualitas non habet rationem verae collectum: sed bene similitudinem: et hoc sufficit. Querit. Utrum adiectum partitum semper conueniat cum substantia in genere. Dicendum quod non sed fallit septem modis. Primo quando gentilium est nomen collectum ut Virgilinus est optimus plebis. Sed si non est collectum tunc grecis erit plurimalis numeri: ut Johannes est vilissimus homini. Secundo quando nomen est nomine heteroclitum in genere: ut unum epularum. Tertio quando gentilis nomen est aliquia dictio regitur: vel quando gentilium est equinoctius ut una sabbatoꝝ. Quarto quando est particio. tantum fin rem nominis: ut qualitas aliud: continuum aliud discretum. Quinto in conceptione implicita ut una parentum meor: et quando sit in genitivo est conceptio generi. Sexto ad expoundendum discretionem sexus: ut camelorum. Septimo quando adiectum regens grecis magis se inclinat ad casum precedentem: sicut ad grecis ut o iuuenies pulcherrima rerum. Et indifferenter dicitur: leo est fortissimus bestiarum vel fortissima bestiarum: quod hoc adiectum potest se inclinare ad substantiam pessimum: vel ad substantiam sequens. Querit. Utrum ista oratio una sororis venit sit congrua. Videntur quod non: sed debet intelligi soror: quod tunc adiectum partitum conuenit cum suo substantiis in genere in numero et in casu: quod plus reprobatum est: et si non subintelligitur: tunc adiectum una reddit suppositionem. Dominus quod soror non debet intelligi: ppter rationes dictas. Et ad argumentum dicendum: quod oratio est congrua: quod ly venit non regit suppositum vel grecis sororum vel hoc totum sive una soror: supplet vicem nominatum. Querit. Utrum ista oratio sit congrua. Una sororis sicut una sororum. Videntur

Repli-
Querit

Nota.

Querit

Arguit

Repli-
Querit

Querit

Querit

Querit

De Impedimentis.

q sic quia ē maior cōueniētia adiectiū t̄ substātī. patet; q̄ cōueniētū in genere t̄ in numero. Dōz q̄ maior sit cōueniētia sūltudinis: tamē aliud oīitat; q̄ dictu p̄tima vult habere ḡm singularis numeri nō collecti vel ḡm plur alis numeri nō collectui. Et iā ista ē cōgrua: celoꝝ aliud clav. aliud nigrū: q̄ cōueniētū ē adiectiū cū substātuo nō exp̄s̄ sc̄z cēlum. Ut dicitur q̄ cōueniētia req̄ris dempt̄ modis sup̄radictis. Quod qd̄ ē in pedimentū. Dōz q̄ ē equocū ergo p̄is ē diuidendū q̄ diffimendū: q̄ alias generaref p̄fusio apud intellectū. Ut aliqd̄ ē impedimentū p̄me impositio nis exp̄s̄ obstruciōnēs in p̄sonis: que nō p̄it ppter ipm̄ matrimonialiter cō lungi: sicut affinitas consanguinitatis rē. Aliud est impedimentū secundū impositio nis: et illud ē triplex. s. constructionis: cōgruitatis: t̄ logicale. In pedimentū obstruktiōnis ē qd̄ peccat cōtra aliquā regulā constructiōis. Vel est exceptio a ḡnaliōbus regulis constructiōis: vt qd̄ amasti in domo. Et in il lā nullū ē vitū: ideo tales ordiōes ponunt sub grāmatica p̄ceptiūa. Impedimentū cōgruitatis ē vitū peccātū contra aliq̄ regulas cōgruitatis nō vnu sed auctoritate approbatū: vt Urbē quā statuo vestra ē: de quib⁹ in fra dicet. Impedimentū logicale ē qd̄ peccat cōtra regulā logicale: vt lignū dānāt̄ saluauit. Ibi enim nullū ē grāmaticale. Querit. Ex q̄ triplices Q̄uerit.
ē grāmatica. s. p̄ceptiūa p̄missiūa p̄hibitūa sub q̄ ponunt impedimentū cō gruitatis. Dōm̄ q̄ sub grāmatica p̄hibitūa q̄ impedimentū cōgruitatis nob̄is p̄hibent: s. Alexander infra sepius dicit. Usu comuni t̄ hoc nō dōz ha beri. Et pōt̄ sic p̄bari. Omne incōgruū ponunt sub grāmatica p̄hibitūa: s. z̄ ordiōes impedimentales sunt incongrue: ergo rē. Querit. Utru orō impedimentalis sit incōgrua. Dōm̄ q̄ sic. Contra. Ex illo sequeret q̄ iste regale essent reiſciende q̄ auctor intendit hic dare reglas cōgruitati. Dōz q̄ ppter antiquor auctoritatē t̄ cōmoditatē tolerant. Ob patz: q̄ Jōhes tanquim q̄sūnt a Catholicōn an ista orō a sc̄to Gregorio p̄olata sit cōgrua. Mulier ē vetus arma diabolī. Redit Corholicon q̄ sc̄tūs ḡgorius vnu est ibi auctoritatē p̄pria: s. in rūdibus eis solœculimus: q̄ si in orōne simpli incōgrua cōsistēt in vitiose p̄tū orōnēs cōtextu. pro confirmatione istus pōt̄ adduci. Ciceronis auctoritas in Tusculanis q̄stionib⁹. Quinā flos lībrū inuidet meuz: male latie dicit: nos p̄suertudine p̄hibem⁹. Poeta ius suis exp̄s̄ tenetur: ibi (inuidet flos meū) male latie dicit: t̄ nobis esse p̄ hibitum: s. malū latīnum ē p̄hibitū: s. et ille ordiōes impedimentales. Arguit.
Orationes impedimentales sunt incōgrue ergo t̄ illi ordiōes sunt false. pro batur: q̄ omne verū ē gruū s. ista oratio Gregorij. Mulier ē vetus arma diabolī: ē vera: ḡ ē cōgrua. Major ptz: q̄ fin Bristo. in ea. de noīe: verū t̄ falsū p̄supponit cōgruū. Dōz q̄ hoc verū ē p̄t. s. cōgruū oppōs̄ incōgruo nullo mo tolerabili: s. nō p̄supponit p̄zgnū: vt sc̄z oppōs̄ impedimentis et figuris: q̄ tūc ordiōes figuratiō nō essent vere. Uel dicendū q̄ p̄supponunt congruū finaliter vt quando quis vult versi p̄suadere alium ad alliciendū annū eius: sed nō formaliter: q̄ sicut illa ē vera: hō est risibilis: ita t̄ ista homo ē risibile. Querit. Utru in impedimentis sit aliq̄ figura. Dōm̄ q̄ sic sc̄z illa q̄ dicit antithesis: s. h̄z fieri q̄n vnum accidēt p̄nū p̄ alio. Ut h̄z florula. per talē discō quodcumq̄ cadē variare. S. in impedimentis cōgruitatis vnu accidēt p̄nū p̄ alio: sc̄z genus p̄ genere: casus p̄ casu: numerus p̄ numero. Arguitur. Alter oratio impedimentalis dicit cōgrua alter oratio figurativa: q̄ nō erit in orationibus impedimentalibus aliqua figura. Dōm̄ q̄ omnes orationes impedimentales sunt figuratiō cōgrue p̄figurā nobis p̄hibitam. Ut inquit Catholicōn Antithesis est figura tol teranda sed non extrendenda. Arguitur. Omnis figura habens rationē excusantē vitium est admittenda sed in antithesi est rō excusans: ergo rē. Arguit.

Querit

Querit

Querit
Replica.

Arguit

Querit

Arguit

Arguit

Glosa notabilis

Minor patet: quod ratio excusans est comoditas metri. Dom qd illa comoditas metri non sufficit ad venditum illa figura sed etiam in illa requirit breuitas sermonis ut specialis sententia mutet. viii. Excusat virtutem breuitatis sua metrum. Querit. An in ordinibus impedimentis libet sit solecismus? Dom qd non. quia illa figura est similitudo in ordinibz incongrua nulla ratione excusabilibus ut vir alba: sed ordinis impedimentis possunt excusari. Unde notandum quod solecismus est ordinis incongrua: sed cum oratione plena est toleranda. Querit quod differunt impedimentum et antithesis. Dom qd sunt id est enim sed differunt secundum rationem quod antithesis fieri quod accidens ponit per accidentem: ut genus est bona deus est pector eorum. Ibi numerus ponitur per numero: et genus per speciem. Quo antithesis in impedimentis dicitur a solecismo. Dom qd sic differunt: quod impedimentum et antithesis sunt in oratione similitudo incongrua: sed aliqua ratione probabili excusanda. I. ratione comoditas metri. Sed solecismus fit in oratione nulla ratione excusabili. Arguit. Sunt multe autem ordinis impedimentales in quibus comoditas metri non est ratio excusans: ut patet in ista oratione. In conuentu domini Laurentii de villa: qd est ordinis similitudo incongrua et inaudita. Sed haec responsio est stulta: quod talis oratio ponit ratione dubitacionis tollende: sic habet rationes excusantem aliam ad comoditatem metri. Notandum quod orationes impedimentales sunt duplices. Quedam sunt a poësia in stilo ligato posite: et ille excusantur per comoditatem metri. Aliæ sunt in stilo soluto et prosa posite: ut in sacra scriptura: que excusant per auctoritatem doctorum virtutis locorum: in quibus diversae assignantur rationes per diversitatem orationum impedimentalium quod relinquit studiosorum ingenios. Querit. Quotplex est diversitas inter impedimentum et orationem figuratum incongruum? Dom qd triplex. Prima est quia in figura est breuitas sermonis: in impedimentis nulla est breuitas sermonis nisi quoddam. Secunda est quod orationes figuratum sunt sub grammatica permisiva: sed de impedimenta sunt sub prohibitura grammatica. Tertia est: quia orationibus figuratiis possimus utrū impedimentis vero non. vii. Sed non est nobis unitanda relatione talis. Querit. quod sunt genera impedimentorum. Dom qd quinq; sub quibus comprehenduntur multe species que peccat contra quinq; regulas grammaticales. Et una est logicalis contra quam sunt septem impedimenta specialia. Quedam peccat contra regulas adiectivorum et sui substantiarum. Quedam contra regulas suppositi et appositi. Quedam contra regulas relativorum et sui antecedentiorum. Quedam contra regulas demonstrativarum et sui rei demonstrative: quem ordine si alephader fuerit insecurus: inuenies faciliter hunc textum capere. Sed iam intermisit alias elegantes regulas: quas quidam impedimentales putant sed non sunt.

i. variatorum s. substantiarum i. ntis.

Lum diuersorum verbum rectis numerorum:

in medio ponatur s. recto i. venire pot

Interponatur; utrilibet equiparatur

Est exemplum.

Hermones summi patris est meditatio iusti

Sunt enim si verbis substantiarum ponantur rectos. i. in diversorum numerorum potest utrigenes conformari hoc est potest conuenire eis utrigenes non in numero. s. tam cum non procedat quod cum sequenti ut patet in exemplo tex. Ouidius uilesque genitiva lana sunt. Notandum quod hoc verbum est potest capi primo modo ut id est quod fecit; per pescis quos apli ceperunt est collectio fidelium. i. fecit. Scio.

Querit

Nota.

Querit

Arguit

Nota.

Querit

Querit

Nota.

De Impedimentis

capit in sua scatōe ppria. Et sic sunt dñqs modi qbus h̄bū substātū p̄tē p̄p̄ inter rectos diuersorū nūeroꝝ. C p̄p̄ q̄ vnuis rectorū est pluriſis numeri h̄m vocē. h̄z ē ſingularis nūeri h̄m intellectū vt Athene eft pulchra ciuitas que ē ſolū vna: h̄z ppter pluralitatē p̄tē in ea exiſtētū pluraliter nūcupatur. Scđ q̄ vnuis rectorū ē pluralis nūeri h̄m ſignificatū h̄z ſingularis numeri h̄m vocē vt vna tu, ba ſunt multi hoies. Tertio q̄n virū rectorum capiſ realiter & alter figuratiue. Uel q̄n locutio eft figuratiua: vt lāz pades virginū eft fides noſtra. Quarto q̄n ponitur p̄ h̄cat vt nuptie ē vnu cōnubii. b̄cat. Quinto ratione participations vnu in pluribꝫ: vt plures hoies participatiue ſpecieſ ſunt vniuſ h̄o vt inquit Porphyrius. Sexto ad expundendū vnuatē in aliqua materia. Unū Ouidius Veltos q̄ geritus forvida lana fuīt: q̄r lana ē materia remota uestim⁹: ſed p̄ prima materia eft pannus ex lana coniex⁹. Si te exēpluꝫ Lapiſes & lignū ſunt vna domus.

Querit

Querit. Utrū iſtu mōdi cadat ſub grāmatica p̄ceptiuꝫ: et an licet nobis eiſ vi. Dōm q̄ nō ſunt nobis viendi: q̄ nō ſunt in cōmuni vnu oratorū: q̄i expelle peccāt ppter regula ſuppoſiti & appoſiti. h̄z ſi in talibꝫ orōnibꝫ h̄bū ſubſtātū ponatur in fine tū ſunt cogruē & rēnatae: vt p̄tē dicēdo Athene pma cinitas phōnū ſunt. Notandū q̄i vnu verbū ſuenit cū nō pcedēt tūc oratio ē ſimpli cogrua q̄i appoſiti debet cōuenire cū ſuppoſito in acciden‐ tibus grāmaticalibꝫ: ſed q̄i cōuenit cū nō ſequenti: tūc ē oratio impediētalis ſed addimittit ppter leue trāpositionē. Querit. Cōtra quā regu‐ lam eft hic in pedimentū. Dōm q̄ cōtra naturā ſuppoſiti & appoſiti: q̄ dñt cōuenire in nūero in pionta & rectitudine caſuſ. Rō q̄ pot fieri ē faciliſ re‐ ſolutio ſeu trāſinutatio illauſ orōnī in orōne illā in q̄ ſuppoſitu cōueniunt in ſuis accidētibꝫ. h̄z q̄r opter fieri eft expōſit ſnie ſub b̄enodō. Arguit. Si verbū cōueniret cū vtrō recto tūc eft ſingularis & pluralis nūeri hoc q̄t eft imposſibile ꝑ male dī (vtriliber eq̄parat) Dōm q̄ text⁹ nō intelligit p̄iunctum. ſimul cū ambobꝫ h̄z diuīſum. i. cū vno v̄l cū alio. Cōtra Verbum Replicas. ſemp̄d cōuenire cū nō ſingulariſ: ꝑ tē. Ahe patet q̄ magis dignū ſp̄ tra‐ hit ad ſe inutis diuīſū: h̄z nūro, ſingularis ē dignior: q̄i ē origo nti pluralis ꝑ trahit ad ſe verbū rōne dignitatis ve cū in ipſo accidētibꝫ grāmaticalibꝫ cōueniat. Dōm q̄ licet nūro ſingularis cōpatiſ ad pluralē nūerū ſit dignior rōne originis: tñ in ordine ad tertiu. i. adverbū nihil p̄hibet nūro pluralē eſſe maioriſ dignitatis. Uel dicendū q̄ ſgruitas no attendit ut ex parte dignitatis ſed ex p̄portione modoruꝫ ſcandi q̄ eft q̄nq̄ inter noſa minutuum pluralē & verbū: aliqui inter nūro ſingularē et verbū.

Querit

sup. grāmaticale i. deōnes caſuales
Quando relatiuum generum caſuſ variorum inclidunt ſ. caſuſ p̄tinent i. ad vna rem.

Inter ſe claudunt qui rem ſpectant ad eandem. ptale accidens relatiꝫ i. dictioni cōuenire

Per genus hoc poterit vtrilibet equiparari

Et exemplum.

Et pia stirps ielle quē christum credimus eſſe.

Conia ē q̄i relatiū ponit in duas dictiōes caſuales diuersorū generaſ ad idē p̄inētes tūc pot relatiū cū vtraz ſuenit in ḡne. Exemplū vt i tex. & hic Sunite gladiū ſp̄uſci q̄b ē dei. Et q̄nq̄ ſueit i ḡne cū ſcedēte tūc orō ſimpli ſgrua h̄z q̄n ſuenit in ḡne cū ſequenti tunc oratio ē impediētalis.

Glosa notabilis.

- Querit.** Quottuplex est relatiū, p̄t sufficit in p̄posito. Dōm q̄ duplex, s. substātie et accidētiis. Relatiū substātie ē q̄d refert aīs p̄ modū substātie; et illud magis vult cōuenire cū substātuo p̄eactiū et hō currit q̄ ē dignissima creaturā tñ relatiū substātie i medio positiū. Quis m̄a gis cōuenit cū subo p̄cedēti etiā quenire p̄t cū substātio sequenti; vt semē q̄d ē xp̄s. v̄l q̄d ē xp̄s. Et intellegitur hec regula de relatiū substātio idētitatis nō reciprocō. Et s̄r no tam i inter diuas dictiōes casuāles ad idē p̄tinēs p̄p̄f utā i s̄llē oratiōes. Est pia stirps iesse quē christū credim⁹ esse. **Arguit.** Stirps scat totū xp̄s ve ro partē; s̄z nō ē idē scare totū i p̄tē. q̄ r̄. Dōm q̄ h̄z nō scat idē spectat tñ ad idē. **Querit.** Cōrra quā regulā ē hic impedimentū. Dōm q̄ p̄tra re latiū i suū aīs q̄ volūt quenire in ḡne in nūro i casu. v̄n. In ḡne p̄cedens iūge relatiū: s̄z hic dicōuenit in antecedēte in ḡne. R̄d q̄ pot fieri ē idētitas illarū dictionū in re scata. R̄d q̄ oportet fieri ē exp̄ressio n̄e sub breniloquo. **Arguit.** hic nullū ē impedimentū. q̄ r̄. Aīs patet per regulā Oratorū dientiū. Quotiensq̄ relatiū ponit inter duo noīa diversoū generiū quōd sequēt substātū i p̄p̄nu s̄z hōis vel alteri⁹ rei: tūc relatiū p̄formabit se cū sequenti in ḡne i sit sepe respectu verborū vocatiōnū si vero relatiū ponat inter duū appellatiōnū dīversorū generū poterit cuīz alterutro cōuenire. Exemplū p̄mī: vt in semine tuo q̄ ē xp̄s. Exemplū scđi: vt ex ilis sempiterne ignib⁹ q̄ lickerū nūcupant. Dōm q̄ p̄llā regulā nō tol litur r̄d impedimentū istius terz⁹ s̄z v̄nus hoc p̄mittit de istis orationib⁹ q̄d de alijs phibet. **Querit.** q̄r nō dicit: pia stirps iesse ē quāz credim⁹ ē xp̄m. Dōm q̄ hoc facit ad scādū q̄ xp̄s ēt caput stirpis iesse: q̄d volūt relatiū in mas. ge. q̄d inter oīa ḡna ē dignissima q̄d imponit a p̄petrate actua. **Querit.** quare ne dicit xp̄s ē quē credim⁹ esse pia stirpe sub bona cōgratit. Dōm q̄ ad scādū q̄ stirpis fuit origo de q̄ xp̄s fuit natūs et nō ecōuerso q̄ xp̄s nō ēt p̄cipiū oīm in quaūtūm hō. **Cōtra xp̄s** est de⁹ sed de⁹ ēt p̄cipiū oīm: ergo xp̄s: et p̄sequēs ēt p̄cipiū stirpis iesse. Dōm q̄ verū est s̄m dī uinitatem iūā: sed nō s̄m humānitā tē que descendit a stirpe iesse. s̄t mō sup̄ aliq̄s. i. inuenimus. i. freq̄nt. i. positiū.
- Hic adiectiū reperiūs sepe locatum**
Et exemplum
Et coluber facta vel factus mystica Virga
locare i. duo ultima impedimenta rationabili
- Ponere sup̄rema duo non debes sine causa**
Exīa ē: q̄ sepe inueniū adiectiū positiū int̄ duo substātia dīversorū ḡneq̄ et tūc cū v̄troq̄ p̄t p̄stū. Exemplū p̄z in tertiu. Et nota q̄ hoc fit etiā sub tali dīntia q̄ qui cōuenit cū substātio p̄cedēti tūc oīd ē similiticē congrua vt iohes ē factus cadaver: aīq̄ ē factū vīnū. S̄z q̄i cōuenit cū substātūo se quenti tūc oīd ē impedimentalis vt iohes ē factū cadaver aīq̄ ē factū vīnū
- Arguit.** Adiectiū nō p̄t se cōformare cū v̄troq̄ substātūo p̄tter q̄ pos et libri substātūo tñ dāt in casu. Dōm q̄ adiectiū p̄cipiāle positiū int̄ duo substātūa vult se cōformare cū substātūo p̄cedēti: q̄ ad illud se habet p̄ modū adiectiū sed nō cū substātūo sequenti q̄ ad illud se habet p̄ modū dictionis regentis. **Querit.** Quale impedimentū est hic. Dōm q̄ cō tra naturā adiectiū et substātū: q̄ volūt cōuenire in ḡne in nūro i casu sed hic dicōuenit in genere. Ratio q̄ p̄t fieri ē identitas rei scata p̄ v̄trumq̄ substātūum et sic adiectiū cōuenit cū substātūo sequenti: q̄d ē idem cū p̄mo. Ratio quare oportet fieri ē exp̄ressio sententie sub breniloquo

De Impedimentis

Arguit. Virga et coluber multū dicit: q̄ nō sūt idē: q̄ dicit penes adīmum et inātatu. Dōm q̄ ly nō sunt idē simul: tñ bñ successiue: q̄ virga sūt p̄sente moyse deo mutata in colubr: p̄ postea iterū in ḥgā in signū q̄ c̄t futurus dux filiorū israel vt ptz Exo. iij. **Arguit.** Māle dicit alexāder. Pōne sup̄ma duo nō debes sine causa q̄ sunt tres regle sup̄positae q̄b̄ vti non h̄ nobis. Dōz q̄ tñs sunt tres regle tñ ultime sunt fibiūnūc̄ concine et leba de duob̄ ultimis adiacet ad p̄mā et idē dicit. Pōhere sup̄ma. accidit. f. scholari aliquā sc̄z in ordine

Occurritq; tibi quandoq; relatio simplex

f. maria f. eua ianuam f. celestis aperuit

Femina que clausit portam vīte rēseruit.

Quia ē q̄ q̄s occurrit relatio simplex in locutioib̄ n̄is hoc ē q̄ relatiū et suum antecedens nō supponunt p̄ eadē re in nūero. Exemplū ptz in textu. vt hic iohes laborat eo morbo q̄e petrus h̄z: q̄ ē alius morb⁹ numer aliter distinc⁹ q̄ ē in petro ab illo q̄ ē in iohē q̄ accidentia capiūt nūerum a subiecto: et tales ordes sunt cōtinuae occurrentes vt iohānes bibit idē vinū qd̄ petrus bibit: nō idē numero sed specie. **Querit.** Cōtra quā regulā ē hic **Querit** impedimentū. Dōm q̄ cōtra naturā relatiū et sui antecedentis: q̄ relatiū et suum antecedens debent supponere p̄ eadē re in numero sed hic supponunt p̄ diuersis rebus. Ratio qua p̄ fieri est debita cōuenientia accidentium grāmaticalū. Sz rō q̄re optet fieri ex pressio sine sub breuiloq. **Arguit.** Si est ibi debita cōuenientia accidentis grāmaticalū: ergo non est ibi impedimentū aliquod. Dōm q̄ verum est quo ad congruitatem: sed tamē est ibi impedimentū q̄ ad regulā logicalem. **Arguitur.** Aleāder **Arguit** est grāmatica ergo nō debuit loq̄ de impedimentis que sunt p̄tra regulas logicales. Dōm q̄ p̄ tanto p̄t peccare cōtra grāmatica: q̄ licet relatiū et suū antecedens cōueniat in nūero q̄ est accidentia partis orationis: nō tñ cōuenit in numero suppositali. **Cōtra** nūerus suppositorū est realis: h̄z grāmatica nō est scientia realis: ergo nō p̄met eius cōsideratio ad grāmaticam. **Arguit.** Dīnoz p̄z: q̄ grāmatica cōsiderat sermones fcatiuos. Dōm q̄ grāmatica bene cōsiderat sermones fcatiuos nō tñ absolute: sed p̄met res ei substracte sunt q̄ als grāmatica esset ficta scientia. **Arguit.** In exemplo textus est relatiū substātie idēpitatis nō reciprocū: qd̄ nō facit relatiō nem simplex. Dōm q̄ tñs erit sua natura non faciat relationē simplicem tñ bene et bonitate cōcipientis: q̄ intellect⁹ liber ē in cōcipiendo aliquid. **Querit** p̄o maiori intelligentia textus: quorūplex ē relatio. Dōm q̄ duplex. f. simplex psonalis. Simplex ē q̄ relatiū et suum antecedens nō supponunt p̄ eadē re in nūero sed in specie: et q̄s etiā in generica idēpitate. Exemplū de p̄mo: vt hec ē herba q̄ crescit in horzo meo. De sc̄bo vt canis nat in egrē q̄ fulget in astris. Sz psonalē q̄n relatiū et suū antecedens supponit p̄ eadē re in nūero: vt plato disputat q̄ fuit diuin⁹ phns. Unū florula p̄ersonalē idē p̄t supponit eadē. Sz p̄ diuersis supponit latiō simila. Cui⁹ finē cūndē leptē sunt species. vñ. In septem species si vis partis eandem puma species est in qua relatiū et suū antecedens supponit p̄ diuersis rebus in numero: vt patet in textu. Secunda est in qua antecedens supponit significatiue et relatiū materialiter p̄dat deus aureolam qd̄ nomen habetur ab auro. Tertia est quando antecedens supponit materialiter et relatiū significatiue vt nomen equaria nobis placet illa videre. Quarta est q̄ relatiū p̄mitat significatiū sui antecedentis vt manus dñi sunt crucifixe que fecerit nos. Quinta est q̄ relatiū et suū antecedens capiunt

Glosa notabilis.

Querit

Querit

p natura cōmuni vt cūcta timet hominē: qz ipse p̄sidet oīb⁹ creatur⁹. Sez
ta ē qn̄ antecedens capiſt p supposito & relatiū p natura cōmuni: vt hō cur
rit q̄ ē species. Septia species ē p̄cieversart aīal ē gen⁹ qdormit. ¶ Qr.
que ē p̄ma dūiſio relatiū. Dōz q̄ ista: relatiū alud grāmaticale aliud
logicale. Grāmaticale fui p̄ficiālū eft ante late rei recordatiū. Sed lo
gicale eft cuius totuz eſſe eft ad aliud qui odāmō se habere: vt pater filij pa
ter. Itē relatiū grāmaticale diuidit in relatiū substantie & accidentis.
Relatiū substantie eft qd̄ refert antecedens p modū substātie. Et diuidit
q̄ aliud eft idētatis qd̄ refert ad eandem rem in nūero & aliud eft diver
ſitatis qd̄ ſuppoſt p alia re in nūero. Relatiū substantie idētatis iterū
diuidit: q̄ qd̄a ſunt nūalia vt qui q̄ qd̄: qd̄a phoſalia vt ille idē. Et pno
minalia iterū diuidunt: qz quedā ſunt reciprocā q̄ ſignificans p substātiā
agentis ſub modo patiētis: qz modū ſemp eft in aliquo: vt fortes videt ſe
qd̄a vero nō ſunt reciprocā: vt ille idē: q̄ fit maior certitudine in orōndib⁹
q̄ p accidentis. Relatiū vero accidētis ē qd̄ refert re p modū denodiatis ſeu
accidētis & hoc ſolū refert idē in ſpecie: vt fortes ē albus & talis ē plato. Et
hoc diuidit in relatiū idētatis & diverſitatis. Idētatis ē qd̄ refert eandē
qualitatē in ſpecie & ſupponit p eadē in ſpecie: vt p̄z in exēplo iā pofito. Re
latiū accidentis diverſitatis eft qd̄ nō refert eandē qualitatē in ſpecie
vt plato ē doctus & alteriusmodi eft paulus. Relatiū accidētis idētatis
iterū diuidit: qz quoddā eft qualitatē vt talis: aliud quātitatis cōtinuitas
vt tantus aliud discrete vt tot. Relatiū numerorū diuidunt: qz quedam
ſunt nomina: vt toridem: quedam adverbia: vt totiens:
i.ad ans exp̄lum. s.ḡ amaticalis

Ad par tem Vocis de iure relatio fiet

sup.orōnem inueſigas sup.ans sup.relatiū

Ex tra ſepe tamen queras ad quod referatur

Et exemplū

Rex eſt carnoti patrie que preualet omni

Cn̄ia ē q̄ relatiū dz referte aīis exp̄lum: q̄uis qn̄q̄ refert aīis ſub in
tellectum. Ex p̄z in tertii & hic Dom⁹ aaron ſperauit in dño adiutor
eoz & p̄ector eoz ē. f. hoim. In q̄ exēplo ē metonymia & h̄ fieri q̄ ſtines
ponit p̄ contento. ¶ Querit. Que ē rō q̄ relatiū dz referrit ad aīis vocaliter
exp̄lum. Dōm⁹ q̄ ista: qz relatiū ſim eius diuifionē eft aī late rei. i. p̄ias
dicte rei recordatiū: ſz nihil dicit iñſi qd̄ vocalis exp̄nūl: ḡ relatiū ſua
natura refert ad aīis vocaliter exp̄refit. Et q̄ p̄z q̄ hic ē impedimentum
extra relatiū noīale in q̄ ſepe intelligitur aīis. Et dōz noīatē qz in
relatiū noīali nō intelligit ſic aīis: vt iohes currit et ipſe monet. Cūis
ratio eft: qz relatiū p̄oiale feat per modū indeterminate app̄hēſi
onis: i. ergo req̄rit aīis exp̄lum vt q̄ ip̄m determineſ. Arguitur. In rela
tione noīali nō ſemp intelligit ſuū aīis: ḡ mala dicit Ad partē voc̄. R̄is
pater: qz dicit. Extrema tñ ſepe queras ad qd̄ referratur. Dōm⁹ q̄ in oīoni
oīone ſimpli cōgrua relatiū ſenphabit antecedens exp̄lum ſed in orōne
impedimentali potest intelligi. ¶ Querit. Que ratio eft qua potest fieri
Dicendum q̄ eft facilitas intellectus potentiis intelligere in infeori ſuū
superius: vt in hoc nomine carnotum faciliter intelligitur ciuitas que ē ſu
perius. Sed ratio quare oportet fieri eft exp̄reſſio ſententie ſub breviologo
ſz q̄ ciuitas carnotū cōparata ad alias ciuitates omnibus illis p̄ualeret
Et nō poſuit relatiū in neutrō genere: q̄uis carnotum ſit neutrī generis
qz carnotum in quaſiū nō carnotū cōparatur ad aliquid ſed in quaſiū

Querit

Arguit

Querit

De Impedimentis

civitas comparat ad alias civitates. Ad hoc scandi potius dicit in exemplo
terras que quod est relatiū que non poterit referre antecedens neutri generis
sicut est carnotuz. Querit. quomodo ista regula differt ab alia. Non des
ad vocē. Dicendū quod sic: quia hīm istā regulā intelligitur antecedens non ex-
pressum simpliciter sed in illa. Non des vocem tē. antecedens subintelligit
quod est synonymum cum antecedente expressum.

Querit

freqenter i. grammatical. i. assimilari inuenitur

Secunda relatio conformari reperitur

i. antecedens i. relatio p̄est sine medio

Precedens illi dum presidet immediate

Est exemplum.

Terza sermonem quem vos audistis verus habetur

in cōī mō loqndi talis orō i. seruari

Quarta omniū tamē hoc non debet haberi

Sententia ē quān relatim et sūi aīs quenūt in accidētib⁹ grāmaticalib⁹
et hoc ē verū aīs immediate p̄cedit relatim: utā tñ qđ discouenit in rectitudi-
ne casus cum apposito vel adiectivo. Exemplū vt litteras quas ad me mi-
sisti ḡrate fuerant. Ibi ly quas relatiū et litteras antecedens cōuenit

Querit

in accidentibus grammaticalibus ad congruitatem necessarij nō tñ cō-
ueniunt cū apposito sequenti. Querit. Quale impedimentū est in hoc ex-

emplo textris. Dicendum quod est impedimentū contra suppositū et appositiū
et disconuenit in rectitudine casus: qđ deberet dīc. Sermo habet veris

Secundo est hic impedimentū contra adiectū et sūi substantiū et discouenit
in casu qđ sermonē qđ est substantiū ē accī casus et verus adiecti-

num est nūi casus. qđ qua p̄t fieri ē facilitas intellect⁹ intelligētis suppo-
sitū nūi casus qđ cōuenit cū verbo in rectitudine casuali: et cū adiectivo

in oībus accidentib⁹ ad eius cōgruitatez requisitis vt verus habet supple-

sermo. Tēl est apparentia cōgruitatis ppter immediatā positionē relatim
cū antecedente. Et ratio qua p̄t fieri est licentia poetica. Arguitur. Querit

Autor est hic diminutus: qđ sunt multa plura impedimenta in quibus sup-
positū discouenit cū apposito in rectitudine casus: de quibus nullaz fa-

ciū mentionē. Asumptū p̄baſ p̄ Tulliū dicentē. Nō minus venit ei in mē-
tem potestatis qđ auctor: p̄ potestatis et equitas. Solutio fīm priscianū

est ibi antīthesis: qđ st̄is ponit loco nīl sine bieutate sermonis qđ facit

hoc impedimentū non esse imitandū: ergo auctor ipm nō ponit. Arguitur. Querit

Sunt plures orationes in quibus appositorum discouenit cū supposito in re-
ctitudine casus de quibus auctor nō facit mentionē: vt oēs inuidere mūhi

clanculū: et ego floccipēdere. Solutio. In illa oratione et libib⁹ infinitinus

ponit loco p̄teriti imperfecti indicativi p̄ antithesim. Querit. qđ nō dicitur

Sermo quē vos audistis verus habetur. Solutio. Ad scandūm qđ iste ser-
mo recipitur a parte: modo accuscasus est casus receptionis et non ntūs

qđ est casus actionis. Et similiter dicendum est de alijs exemplis vt inquit

Virgil. Us Urbē quā statuo vestra est: subducite naues.

reperies i. alicui sup. casum

Viximus iunctum possellio gentium

i. amasie sc̄z impiter quiescere

Ut mea defuncte da molliter ossa cubare

Glosa notabilis

Dicit q̄ nomē possētū sepe innenit cōunctū cū grō sub discōueniētia.
accidentū grāmaticalū: vt Ondr̄ dixit ad iouem qñ sua amasia erat de
functa. O ippiter da molliter cubare ossa mea defuncte. Ibi (defuncte) cō
struit cū ly mea sub discōueniēta ḡnis nūeri et casus: qz (defuncte) ē ḡnis
feminini nūeri singularis et casus ḡti: h̄z (mea) et ḡnis neutri nūeri plura
lis et casus acti. Et guitar. In ista nonne Ista tunica est filii mei. Ibi ille
ḡtis filii adiūgit illi possētū mei: tñ ibi nō ē impedimentū Sol. Textus
nō vult qd semp hoc hiat sed tñ aliquid. Qof. Utrum p possētū pōt̄ xoni
suz p̄mitū. Solutio duplex ē possētū. I. noīale et p̄sonale: mō b̄m qdā
p possētū noīal ponitur ḡtis sui p̄mitū. v. cauda equina. i. cauda equi
sed hoc etiam cōmuniter fm̄ auctores pōt̄ fieri in possētū p̄sonalibus:
vt liber meus. i. liber mei. Et illi ḡti mei tui sui etiā p̄at cōungi q̄bū s̄dā nō
minibus substātū. vt facio hoc amore mei tui t̄c. Sed aliq̄ dicunt q̄ non
possim⁹ dicere Liber mei dominus tui t̄c. q̄ liber et dom⁹ p̄cāt res possētū
passiue: id req̄runt ḡtis sc̄antē possētū ē actiue vt liber petri q̄ possidet
petrus h̄z pdicti ḡti capiūtū passiue: ḡnō p̄at illos grōs regere h̄z loco illoꝝ
requirunt possētū que actiue sc̄ant: vt liber meus dicitur et nō liber mei
Arguit. Addi possunt ḡtis p̄mitū passiue sc̄antes substātū: ergo illa
oratio est falsa. Ans. p̄batur per exemplum a Therentio positus: heu tot
mei solius solliciti sunt causa nō causa mea solius. Solutio. Nō est simile
q̄ insipiozib⁹ ḡtis significatiū actiū seu passio actiua sed in ista si ḡnisc̄
catur passio: i. ideo admittitur vt hic Mei interest disputatur quia illa s̄ba
requirunt genitiū actiū significationis. Queritur. Contra quam re
gulam est hic impedimentū. Solutio. contra regulā adiectū et substātū.
Et admittitur ppter duas rationes. Prima est ratio q̄a pōt̄ fieri: que ē
facilitas intelligendi p̄mitū in possētū qui fm̄ p̄ficiant possētū
in quolibet casu includit ḡtis sui p̄mitū. Et nō debuit dicere: da molli
cubare ossa mei defuncte: sed dicit mea: ponendo possētū p̄ p̄mitū: ad
significandū q̄ ossa sue amīa se dupliciter erat possētū. Sab ipso et ab ama
sia sua: qz amicorum omnia sunt cōmunita p̄ter necessaria. Ex quo p̄t̄ ra
tio quare oportet fieri que est ex expressiū sententie sub breuo loquio. Et ly
mea vno mō p̄t̄ esse adiectū ad ossa: tūc sic ordināda est orð da molli
cubare ossa mea defuncte. I. amalia et si oratio est simpliciter aggrava. Alio
modo/ mea) est adiectū ad ly defuncte: t̄ sic oratio est vitiosa. Alij dicit
q̄ est impedimentū contra naturā demonstratiū et sue rei demonstrate
et sunt eadē rationes excusantes cū predictis. Queritur. q̄rē nō dicit: da
ossa mea defuncte molli cubare. Solutio. ideo: qz tūc nō sc̄aret q̄ essent
possētū ab ipso. Arguit. Defuncte ē adiectū et p̄mitū sine substātū quo qd
est ḡra grāmaticos. Solo. habz substātū subintellectū h̄z mei. Cōtra
Sc̄entiūtū intellectus in ly mea est mei et mei est generis masculini h̄z mei
p̄mitū p̄t̄ esse generis feminini: quia est generis omnis.

.i. p̄ p̄mitū .i. possētū

Hepe relativum pro parte refertur ad ipsum
est exemplū latenter ductus ad talē suūtū.

Ht mea scripta legis q̄ sum submot⁹ ad histruꝝ;

Dicit q̄ relatiū grāmaticale sepe refert ad possētū p̄ suo p̄mitū sub
discōueniētia accidētia grāmaticalū vt tu vides sociū meū q̄ d̄spūto. Di
citur: h̄z sociū meū p̄ mei. Et in exēplo tex. dicit. Legis mea scripta q̄ sum
submot⁹ ad histruꝝ. Qof. q̄le impedimentū ē hic. Sol. Cōtra naturā relati
et sui antecedētis q̄ volunt p̄uenire in ḡne et in nūero: hic nō discōueniūt q̄

Arguit

Querit

Arguit

Querit

Querit

Arguit

Replica.

Querit

Glosa notabilis.

mea est pluralis numeri neutri generis: sed qui est singularis numeri et
masculini generis. Arguitur. hic non est impedimentum: quod oratione impe-
dimentum non licet nobis vni: sed ista oratione: tu legis mea scripta et sepe
vtrum: et cetera. Solutio talis oratione non est simpliciter prohibita: sed iumentibus tamen
Cetera. Tales et similes orationes sunt figuratae congrue. vni florula
possessum prime possessum sine secunda. Qui referens dicit mens tutor qui
lego scripsit. Solutio. Ex comparatione relativi ad proximum possessum est
ista oratio impedimentum: sed ex comparatione relativi ad appositi est evidens.
Ratio quod potest fieri est facilis intellectus genitivi primi in possessu cuius
quo primitivo relativi concuerit in accidentibus grammaticalibus. Sed ratio
quare oportet fieri est breuiloquium. In quo volunt autor innuere duplicem ha-
bitudinem. I. rei possesse ad possessorum effectus ad causam efficientem: et quod
scripta essent possessa ab ipso notat in hoc quod dicit: mea scripta. Et quod eent
ab eo causata: notat in hoc quod dicit: qui in masculino genere: quod est gen-
erum. Cibi notandum quod possessua includunt duplicem personam: scilicet personam possi-
denter et personam rei possesse et ratione possessorum et rei possidentium includunt genitum
sui primitivum. Queritur. Quot modis fit relatio ad possessum. Solutio. Duo modis. Queritur.
Primum ad possessum et substantiu[m] ut legis mea scripta quod ego scripsi.
Secundo ad possessum sine substantiu[m]: ut tu obseruasti. omnes semitas
meas qui quasi putredo consumendus es. Arguitur. Relatum non refertur Arguitur
ad proximum possessum: quod primitivo: quod maius dicitur in tertio (pro parte refer-
tur ad ipsum). Antecedens probat in hoc excepto. Tercius legis mea scripta quod emulsi
non placent. Ibi que non refert proximum possessum mea pro primitivo sed
refert scripta. Solutio. Regula illa non semper est vera: et ideo dicit in ter-
tu sepe. id aliquando: quia tantum fit quando verbum relativum attribuit
possessum pro suo primitivo seu possessori et quando relatio fieri habet ad
substantiu[m] possessum et hoc fit quando verbū relativū attribuit posselli
uo pro re possessa: vel quando attribuitur substantiu[m] possessorum. Nota. Nota.
dum quod nomina possesso significant duplicem rem. s. personam possiden-
tem qui significant per terminum intellectum in eis et personam rei possesse
qui significant per aliquid quod est resolutum ut meū. id. aliquid mei ut p[ro]p[ri]us
patuit ibi personas duplices hec designare videntur. Queritur. Cuius Queritur
personae sunt alia pronomina possesso capiendo personam ut est accidens
grammaticale. Solutio. Sant tercie personae inquit significant rem possessam
sed inquantum significant possessorum tunc mens et noster implicite sunt
primum personae et tunc et vester sunt secundae personae.

pter eadem cam absolute ans ab illo ante.

Ponis ob id solum precedens lepe quod inde

L. vers recordatio Exempli ubi hoc abs figura et baculus ponit absolute

Lerta relatio sit: tua Virga tuus baculusque

figura et baculus dant gaudia

Ipsa mihi Vere prebent solatia vita

Dicit quod ans sepe ponit absolute sine verbo et relatio habeat locum in osti-
tione: ut in exempli textu: ubi figura et baculus ponit sine verbo ut hoc relatum.

Ipse habeat locum ostiacionem quod si apponeres subtiliter relatio non haberet locum.

Quod posset ponit in aliis casibus. Solo sic Dempto ut dicit in Queritur

textu. De gratia: ut petri ipsius misereor. De domino: ut habitatib[us] in regione um-
bie mortis lux ora est eis. De accessu ut ver et estatim tu plusinasti ea. De abi-
tione pane et vino ipsis vitor. Ut sic. De patre pcedit ille do-

Glosa notabilis.

**ecbit vos oia. De gto in purgatorio de getiū misereor eoz. De acco p̄z p̄s
De abito: ludo aut̄ i loco vti illis qdā licet. ponut etiā qdā exēplū de vo
cato: gloria tibi p̄s qdā exēplū de voto. Et p̄t uicī de cato: gloria tibi p̄s qdā exēplū de voto.**

Erguit

Querif

Querit

Replica

Replica

Arguit

Querit

Querit

cativo; gloria tibi dñe q natus es de regine. ¶ Arguit. *bm* florilä Relatin.
z suu annis dñt pstrui cū duob^z ybvis: seu cū vno verbo bis posito, vñ. prece-
dens z q binis ybvis volo iugis Diversis ybvis vel detur eis geminatū: g iste
textū ē falsus. Solō. florista loqtur de relatio noiali: s̄ hic fit mentio de
relatio pnoiali: qd cū suu aficendere pōt pstrui cū uno ybvo. ¶ Querit. Con-
tra quā regulā ē hic impedimentū. Solō. Cōtra relatin. z suu annis: qz rela-
tuum z suuu antecedens habebut duo distincta ybva: aut vñ ybvi bis po-
situz vt p̄us dictū est: s̄ hic pstruunt cū uno ybvo tm̄ semel posito. Rō q̄ pōt
fieri ē specialis natura relatiū pnoialis: qz nō includit aliquā punctionē
scitū relatiū noiale: rōne cuins illud vult pstrui cū diversis verbis vel cū
vno ybvo bis posito. S̄ ratio q̄e opoter fieri ē exp̄sio snc sub breuiloquio
¶ Querit. quare ponit anns sine verbo. Solutio. Ideo: qz David voluit in-
nuere p̄ hoc res diuinis s̄ res diuine carēt regimie possessorio: qz a nullo
possident. Unde p̄ virgā intellexit correctionē dei: z baculū suscitacionē
dei. s. dei misericordia. ¶ Querit. Quare nō dicit. Virga tua z baculū tuus
sunt multa cōsolata. Solutio. Ideo: qz tunc nō inueniunt sc̄ntentia quā exp̄
mire volebat: qz nō volebat attribuere aliquod regimen rebus diuinis: g
virga tua z baculus nō regim̄. Et dicit (yphs) in neutrō genere: qz illud ge-
sus est indifferente z essentie: ergo equaliter respicit omnia.
¶. aliquid finiti modi nomina relativum

Ad verbum sc̄e vel adiectiu[m] relatum

Inuenies: fugis aut piger es mihi qd pcil absit
¶ Dicit q relatin sepe refert ad nomine adiectum seu & bii: vt petrus virtute
potius est: & dimitrius pprius. Tu fugis qd mihi absit. ¶ Arguit. Studie
est boni qd est agere. Ibi relatin refert & bii: tñ oratio ē simpliciter oratione. So-
luto. Regula intelligi de verbo finiti modi: sed in oratione dicta ē verbū in
finiti modi. ¶ Arguit. Iohannes ē alio qualis est petrus. Ibi qualis refert
ad nomine adiectum seu & bii: tñ oratio ē simpliciter oratione. Secunda via
est ut relatinus refert ad nomine adiectum seu & bii: tñ oratio ē simpliciter oratione.

adiectum in eo non est incongrua seu impedimenta sua. Solutio. Regula inter-
ligitur de relatione substantiae; non qualis est relatio accidens. Contra. hoc
falsum est de relatione substantiae; quod per hoc exemplum. Video alium quod tu vides
non est ibi aliquam impedimentum pro illud relationem substantiae quod. Solutio. Alium
non est ibi adiectum sed substantia. Contra Relatio non potest referre verbum
quod verbum non est aliquis genitus sicut relatio noitale quod necessario requiritur ad
cognitionem relationis cum unius antecedente. Solutio. hoc verum est in oratione
Expositio et causa. sed hoc est unius dicimus vel utitur eorum causa vel relatione vel ratione.

implicetur dñs: sed hec e impedimentu alter cognita vel supplet vice casus seu gnis. **C**ur relatiu s nū aificendis id tēfcare: s nō nomē et verbū nō sunt id: g. rē. **Solutio.** Verbū pōt vno mō p̄siderari q̄ ad scatio nem grāmaticalē: ac sc̄ p̄ modū furus & fieri. agere & pati & sic nō pōt idēficiari cū noīe. Alio mō pōt p̄siderari inēstū beat actionē vel passionē absolute: vt nomē b̄bale: sū pōt idēficiare cū noīe. **Uel** dñm q̄ b̄bus gerit vicē nti casus. **Querit.** Cōtra quā regulā ē hoc impedimentū. **Solo.** Cōtra regulā logicale: q̄r relatiu cap̄ suppositionē ab aificēdē: sed verba nō supponit: g. rē. **Ratio** qua pōt fieri est facilis resolutio verbi si niti mō ad verbū in infinitu modi qđ pōt reddere suppositū verbo per son ali: et per cōsequens supponere a uno hoc relatiu pōt capere suppositionē logicalem. **E**xemplū vt tu fugis qđ supple fingere: aut piger es quod s̄z vigrū eē mīhi p̄ducit ablit & ille infinitū habet ym noīis neutrī gnis: ḡ hoc relatiu

De Impedimentis

ponitur in neutro genere. Sed ratio quare oportet fieri est breuiloquium
i. materialiter stat relativum

Pro sola voce supponit sepe relatum

antecedens i. stat pro significato.

Quamvis precedens supponit significando,

Est exemplū que dictio derivatur

Dat deus aureolā qd nomen habetur ab auro.

Dicit qd sepe relatum ponit materialiter: et antecedens significative et p
sonaliter: ut dat deus aureolā qd nō habetur ab auro. Ibi antecedens au
reolā significative acceptū supponit personaliter: et illud relatum qd refert
ipm p sola voce, i. materialiter. Simile exēpī. Christus nat⁹ ē in bethleem
qd interptatur dominus pacis Magister disputat colonie qd est nō nō famo
se ciuitatis. Querit. Contra quā regulā est hic impedimentū. Solutio.

Querit. Cōtra vñ regulā logicā: qd relatum substātie idētatis et suū antecedens

debet supponere p eadē re in nūero: sed hic supponit p diversis: qd an
tecedens ponitur scatim: et relatum materialiter. Ratio qua pō fieri ē: qd re
latum includit in se dū. s. vocē et scationem et ergo relatum pō ipm

referre p voce tantū seu semel et tanta. Arguit. hic ē impedimentū Querit

grammaticale: ergo nō est cōtra regulā logicā. Ans pbatur: qd relatum

et suū antecedens discōueniūt in genere: qd aureolā ē generis feminini: et qd

est generis neutri. Solutio. Relatum nō refers antecedens p scatorū suppo
nit personaliter sed p voce ut supponit materialiter et sic generis neutri

Cōtra. Ans ponitur hic significative: ergo nō materialiter. Solo. Licet

penatur scatim tamē relatum nō refert ipm ut est significatiū sed mate
rialiter politū. Queritur. quando relatum refert antecedens p sola vo
ce. Solutio. Quād vñ vel dictio strūcta facit ipsum stare p sola voce et
non p significato: qd illa dictio nō est intentio sed a facit hoc relatum

quod stare materialiter p sola voce antecedens. Sed ratio quare optet fieri

est breuiloquium: qd verius dicitur dat deus aureolā qd nō habet ab

auro. qd deus dat aureola: qd aureola est nō qd habet ab auro. Querit

Quid est aureola. Solutio. Est maximū pñū accidentale beatior. Et di
citur ab auro qd sicut aurū inter oia metalla ē p̄cōsissimum sic hoc pñū est

maximus inter oia alia: qd datur doctoribus: virginib⁹ et p̄z in iiii. scrip.

Tho. xl viii. Arguitur. Hoc relatum qd in nūero supponit p sola voce qd

tunc non est recordans sui antecedentis. Solutio. Non supponit p̄ solo

voce ipsius absolute: sed p̄ solo voce ipsius antecedentis.

Significative acceptū i. antecedens p̄ sola voce

Estqz relatiūs precedens materiale

i. dictio Est exemplū.

Nomen equrea sic placet nobis illa videre

Dicit qd in orōne relati et antecedētis relati ponit scatim qdūs aīs po
nat, p̄ sola voce, i. materialiter: ut hō ē nōn qd currit. Ibi stat scatim et aīs sez
hō materialiter. Arguitur. Orō textus ē simpliciter p̄grua: qd ibi nō ē impedimentū qd

relati et suū antecedens cōueniūt in gōe et in nūero. Solutio. Hoc bene pbatur

qd nō est impedimentū cōtra regulā grammaticale sed logicale: qd no suppos
nit p̄ eadē: s. vñ ponit significatio. s. relatum et antecedens materialiter

hō qd pō fieri est qd in antecedente faciliter p̄ intelligi scatio quā relati

De Impedimentis

Nota.

debet reserue. Sed hoc optet fieri est breui loquiti: quod breuius sed eq̄rea est non
men et nobis placet illa videre. quod diceret: eq̄rea est non est loca in quo
solent experiri an equi sint bona et illa placet nobis videre. Notandum quod
eq̄rea h̄z tria sc̄ata. pr̄io sc̄at loca in quibus cōsuererūt fieri hastiludia et
caret singulari nūero est nūetri ḡnus ut eq̄res equire oportet. Secundo sc̄at illos
ludos q̄ in talibus locis fiebat. Tertio sc̄at illa loca in quibus cursus equo
rum p̄stat. Et sed eq̄re a nomine equus et ab isto verbo tuus r̄tus rueret
quod est idem quod cadere: quod in illis locis sepe r̄nt equi.

i. variat sc̄atione sui auctis

Sepe relatum permuat significatum

... s. potentie diuine

Est exemplum

Hunc domini que nos fecere manus crucifixe

Querit.

Dicit quod relatum permuat sepe sc̄atu sui antecedentis. i. stat pro alio factio
pro factio antecedet: ut manus domini sunt crucifixe quod fecerunt nos. Ibi (manus) stat
pro manib⁹ carnalib⁹ ch. isti: et quod stat pro divina potestate cuius res est creare
hoc est ex nihil ad esse vocare. Quod per quod debet fieri quod relatum et ans dnt
fieri in diversis factiōnib⁹. Sol. ex adiunctis: quod talia sunt subiecta qualia
ab eorum predicatione permittuntur: in modo illud predicationis (crucifixe) exigit manus stare pro
manib⁹ carnalib⁹ et (facere) captiū pro creare exigit stare pro diuina potestate:
cum autem creandi soli operatur deo. Sicut exemplū ponit Cullus: ut Tacitus fulmine
romulū quod hāc viue codidit. Ibi romulū ponit pro simulacro: et relatum refert
ipm pro factio sc̄ata pro simulacru: hoc est ans stat pro imagine: et relatum refert
ipm pro re viua. Et quod ans stat pro re mortua: et relatum pro re viua tū sit ista
regla: ut Iohannes regescit nūc in cemiteriis quod p̄die ambulauit in plateis.

Arguit

Querit. Vtrū antecedens permuat semper sc̄atu relatum. Solo. Non sed tūc
permuat factio sc̄atu relatum quod ancedens est terminus equocū. Ut duplex est ed
uocum. s. a casu et a p̄silio et sic duplū sit numeratio. Prima sit quod ans est equo:
cum a casu: ut Canis quod latrat in ede nat in ede: et fulget in astris. Secunda
sit quod ans est equocū a p̄silio ut hō est animal quod pingit in pariете. Ceterum ista or-
textus et similares orationes iuxta eius formam sunt simpliciter cognitae: quod relatum et
antecedens conueniunt in accidentibus grammaticalibus: ut manus est ḡnus semi
nini numeri pluralis: et que sit. Solo. Non est impedimentum contra regulam
grammaticale h̄z logicales: quod est illa: quod relatum substantia identitatis non recipio
cum et suū ans pro eadē re in nūero debent supponere: h̄z hic supponit pro dis-
persio. Ceterum. Diuersae voces non p̄nit pro eadē re supponere: quod pro illo termi-
nus supponit quod factio sed hic relatum et antecedens faciat res diversas in
numero: ergo non supponit pro illa. Probat: quod manus in antecedente faciat mas-
nus carnales: h̄z hoc relatum (que) refert ipsum ut stat pro parte diuina sine pro
manu deitate: quod sunt res specificē distincte. Solo. Lz sunt specificē distincte
in idētificantur in supposito. Ceterum. Idētitas nūeralis supponit idētitudinem
specificā: si non sunt eiusdem speciei non p̄nit supponere pro eadē re in nu-
mero. Solo. Idētitas nūeralis essentialis supponit idētitudinem specificā: h̄z
hec unitas est supra omnē naturā et intellectū. Querit. In quā debet po-
ni ans quod relatum stat pro diuerso factio. Solo. debet poni in eadē ḡne cui
generis est suū ans quod refert: et illo facio supponit pro q̄ ad suū antecedens re-
fertur: ut Turritur volat in aere quod nat in equino: Ibi hoc relatum (quod) debet
esse masculini generis: quod antecedens sc̄at turritur capitulū pro pisces: et sic est
masculini generis. vñ. Hec turritur avis: hic turritur sit tibi pisces. Querit
quod est ratio quod potest fieri. Solutio. Ista: quia relatum et suū antecedens co-
veniunt in genere et in nūero. Vel est facilitas intellectus potest: intellige-

Replica.

Querit

De Impedimentis.

diversas naturas i uno supposito sūt illud supponit i unitate suppositi
libet diversas operas. Rō quare opter fieri est bieuiusmodi: qz bieuiusmodi
manus dñi sunt crucifex que fecerunt nos qz si dicere: carnales manus
domini sunt crucifex: et manus diuinae potest fecerunt nos.

, s. sui antecedētis , s. relatiū

z t u m e r ū m u f a t : i

Et numerū mutat; hominem diuina potestas

.l.create

.i.create .i.virgin creator

plasmat; eosq; marem factor creat + mulierem

Dicit q̄ relatūn grāmatice sepe mutat numerū sui antecedētis et disconuenit cū suo antecedēte in numero: vt diuinā potestas plānit hoīem: et factōr: creat eos mārē et feminā. Sēi. i. Ibi hoc antecedētus hoīem est fr̄is nūerii relatiū. s. eos ē plurālis numeri. Et ita relatiū et suū antecedētus disconueniunt in numero. Queris: quale impedimentū est hic. Solutio. Cōtra naturam relatiū et antecedētis: qz relatiū et suū antecedētus debent esse eiusdem numeri: hic aut̄ sunt diversorū numerorū: quia homo est singula ris numeri: et eos plurālis. Ratio qua potest fieri est: qz antecedētus sez homo est communis ḡnūs habens modū nominis collectivū: qz dicit porphyrus. Participatione speciei plures homines sunt vñus homo: ergo antecedētus potest habere relatiūm plurālis numeri. Sed ratio quare oportet

Et fieri est ex p̄flio sententie sub brevi loquio. Queritur. Quare ponitur antecedens in singulari numero sc̄s hominē. Solutio. Ad innumerālē senten-
tiam istā: vt vir et mulier matrimonialis; 2: uncti dicit esse cōcordes in volū-
tate; 3: ac regnū in se diuīsum desolabitur. Nam sicut reliqua mēbra sunt
sub capite recipiēta ab ipso vivere et sentire; sic mulier debet eē sub viro; q̄
caput eius esse dicitur: eo q̄ vir est magis vigens in actibus rōnis seu in-
tellectus pupilli eīn̄ hoc ex nobiliori eius cōplexione. Item p̄pter hoc for-
mata est de costa viri vt fortia sit viri cu aliquāl subiectio q̄stū ad dispē-
fanionē domus. Querit quare dicit (eos) in plū numero et nō in singula-
ri. Solō. B̄d sc̄ndū q̄ adā et ea nō sunt vnum suppositū: qr tūc est her-
mofrodita: q̄ vni supp̄bi haaberet vtriusq̄ sexū: sed sunt diversa supposita
humane nature. Et addit (marē et mulierē) ad denotandū diueritatem se-
xuum. Ex quo patet falsa quo rūndā opinio dicentū mulierē nō esse natu-
ra intentam: cu tñ deus ea pdixit et naturā instituit ad conformitatē sue
productioē operari. Et quando dicitur (mulier) fūm Aristotelem ē mas
occasiō atua. Solutio hoc non est referendū ad naturam et ad suppositū
mulieris: sed ad sexum p̄ q̄ mulier solūm occasionaliter distinguunt a vi-
ro: quia sunt essentialiter eiusdem speciei: ad cuius suppositū natura ter-
minat et non ad sexū. Arguit. Primus homo fuit hermofrodita. qr dicit
Sēn. q̄. Et erunt duo in carne vna: ergo in vno est vteros sexū. Solutio.
Sunt duū intra in carne vna: scilicet proles que ab yrogo parente aliqd
materialiter recipit. Simile exemplum. Quid est debilius mare id est y-
ro: quos mulcula perdidit nece. id est morte.

Inuenies nos tum sine **precedente** relatum
sine **ancedente** ex p̄so **relatum**

sc̄ mulier a me dea de scubinatione

Ipla petenda mihi uno de pellice dixit
illa mulier ab horzulano s. xvi

Flens magdalena querit si sustulit ipsum

Glosa notabilis

Querit

Dicit q̄ relatiū grammaticale sepe ponit sine antecedente exp̄sto: vt Juno dixit de pellice: ipsa petēda mihi. Ibi hoc relatiū ipsa ponit sine antecedente expresso. Aliis exēpli Maria magdalena fles q̄rit horūlano: si fustulisti illū dicitō mihi. Ibi hoc relatiū illū ponit sine antecedente. **Querit**, que ē sīna istorū duorum exēpliorū. **Solo**. Sententia p̄m̄ est illa. Nā iuno erat vxor iouis cuius etiā amas̄a erat pellec p̄p̄ q̄d eā diuiti: & sollicitauit apud illū ut pellec adamaret ut suū virū sc̄z iouē derelinqueret. Sīla alteriū exēpli ē q̄ maria magdalena flesdo quesiuit christū r̄c̄, & vidēs christū in specie horū lani frantē: dixit ad eū credens ipsin̄ cē ad illū: si fustulisti illū dicio mihi: q̄ miltū amatū christū: & sic ex velhēmetia amoris dereliquit antecedēs non exprimendo ipm̄. **Queritur**, quale imdēmentē est. **Solo**. Est impedimentum tuum cōtra naturā relatiū & suū antecedētū: q̄ relatiū vult h̄c antecedēs exp̄ssum: q̄ est ante late rei recordatiū: sed hic nō habet antecedēs exp̄ssū. Ratio qua p̄t fieri est facilitas intelligendi in relatiū antecedēns: q̄ in posterio faciliter p̄t intelligi prius. **Uñ florista**, p̄tq̄ relatiū dare tu potes anteriora. **Notādū** q̄ dñp̄t antecedēs intelligitur. i relatiō, p̄io qn̄ cōstrūit cī diversis verbis: vt qui disputat p̄ficit. Sc̄o cōstrūit cī uno verbo vt in proposito: & hoc p̄t fieri p̄ relatiū pnoialia. **Querit**, vtrum relatiū possit intelligi in aīcēdēte. **Solo**. Nō qd p̄ autortatē floriste dicentis. Nulla relatiū des sc̄re p̄ anterioria. p̄tq̄ relatiū dare tu potes anteriora. Et rōne patet sic: q̄ posterius nō p̄t intelligi in suo priu: sed relatiū est posterius suo antecedēti: & r̄c̄. **Arguitur**. Relatiū necessaria intellegitur in antecedēte: ergo ista ratio est falsa. Atq̄ probatur: q̄ vnum relatiū intelligitur in alio sed relatiū dicit̄ aīs ad relatiū: & p̄t intelligi in suo antecedēti. Major pater p̄ aristotelem dicent̄. Si quis de finire id est p̄ definitionē nouerit vñū relatiūq̄ definite noscet & reliquū Solutio. hoc intelligitur de relatiū logicalibus & nō grammaticalibus. **Queritur**, quot de causis relatiū p̄tponi sine antecedente expresso cuī verbo. **Solutio**. Tribus de causis. p̄mo, ppter nimis odii seu indignatiōnem vt ipsa petēda mihi. Secundo, ppter nimis amore: vt Maria magdalena querens christū ex nimio amore dixit: si fustulisti illū dicio mihi. Tertio ppter specialē sententiā innendā vt si q̄ videat latronē duci ad mortem & loqueretur de illo p̄ relatiū sine antecedente expresso: vt illū vidit. **Queritur**, quare maria magdalena & iuro non exp̄serserunt antecedētia. **Solo**. Ex contrariis causis: quia maria magdalena, ppter nimis a morē quē ad christū gerebat: antecedens qd̄ sibi specialissime erat nō notum credit̄ omnib⁹ etiā esse notū. Sed Juno, ppter nimis odium sine indignatione qd̄ sibi specialissime erat notum non exp̄serserunt credēs hoc omnib⁹ esse notū. Sed ratio quare opozet fieri est breviōrum quia brevius exponit relatiū solum: q̄ relatiū et antecedens simul. i. p̄ natura cōi antecedens relatiū

Indissimile precedens sine relatum

ponis	. i. denotans	certū suppositū
Sepe locas; nullum designans inde locatum.		
. i. statua	. i. dignior ē oībus creaturis	
Luncta timent hominem; q̄ plidet ip̄e creatis		
. i. modernis. i. sequēda	talism̄ locutio	
Sed non est nobis imitanda relatio talis		
Sententia ē q̄ relatiū et suū antecedēs sepe ponunt indeſtitute. i. p̄ natura		

De Impedimentis

yniversali seu cōmuni et nō p alio determinato supposito: ut cūcta timēt
dominē: qz piclēt ipse crearis. In q exēplo hoc antecēdes (homīnē) et hoc re
latīnum (ipse) supponūt p naturā cōmuni sive vniuersali. Sed tales ora
tiones nō sunt a nobis trādēde in vīsū. Querit. que ē ratio illius qz illū
āns (homīnē) stat p naturā cōmuni. Dōm qz ratio sumis ex regula logica
li que est ista. Qis terminus cōmuni a pēdīcati positus affirmatē imp
ponit simpliciter. Ex dī p̄s salīstris Johannis. Syntis qui dicit qz debet indissi
nire: qz supponit cōlūse in logica qd falso ē: qz in suppositione cōgrua pōt
fieri descensus sed nō in suppositione simpliciter: vt in p̄posito qz alias fieret
mutatio suppositionis et incideret in fallaciā a dicto fin quid ad dictum
simpliciter. Queritur. quomodo securi t q antecedens debet capi pro na
tura vniuersali. Dicendum qz ex adiuncto qz quandoqz adiunctū faciāt scā
re p naturā vniuersali et tūc talia sunt subiecta qualia premittunt ab eo
predicatis: vel econnēso fin Boetii ut in hoc exemplo homo ē dignissima
creaturarum. Ibi (homo) stat p naturā cōmuni et non pro aliquo determi
nato supposito. Arguitur Relativum est finitū: ergo nō supponit indissi
nate. Antecedens patet qz eius cōfusio tollit p antecedens. Dicendum
qz relativum nō ponit indissinūte quasi indeterminate sed ponit indissi
nate p naturā vniuersali que nō cōsiderat ut recipiat hoc vel illud suppositū
sed in se cōsiderant mō rem cōsiderare in se: norat aliquā cōsiderationē
determinatā pō re non vniuersali. Cōtra hoc relatiū (qui nō pōt stare Replīca.
pro naturā vniuersali. probatur: qz p̄nomē solūmodo loco. p̄pū noīs po
nit et certaz significat personā sed qui et quis fin Donati sunt p noīs: g
et. Dicendum qz de hoc est opinionum diuersitas. Querit. qd impedimentū
ē hic. Dicendū qz ē impedimenti cōtra regulā logicalem: in qua dicit Querit
qz relativum substantie identitatis non reciprocum debet supponere pō
eadē re in numero cū suo antecedente: sed hic supponunt p eadē re in spe
cie. Ratio qua potest fieri est: qz relativū et suū antecedēs habent cōueniē
tiam in genere et in numero et hoc sufficit grāmatico nō autē logico. Ex hoc alter
dicendū qz ē ista sit ratio: qz relativū idētitatis nō reciprocū et sūi antecē
dens dñt supponere p eadē re dñsimodo nō cōungunt cū aliquibus p̄dictis
que faciunt naturā solūm stare in vniuersali et nō p aliquo supposito: sed
sic est in p̄posito. Sed ratio quare optet fieri est expressio sine sub brenulo
quo: qz sub brenitate denotant p̄prietates cōnenire toti speciei et nulli cer
to indūndū qd nō posset fieri nisi relativū et antecedens ponerent p naturā
cōmuni. Queritur. quare nō licet nobis huiusmodi orōibus vti Dicendū
qz ideō: qz grāmaticus debet vti illis regulis que sunt sibi note in limitibꝫ Querit
grāmaticae scientie sed istius regule noticia non potest haberi nisi ei cogni
tione logice et precipue in hac regula hoc contingit: qz naturā in vniuers
ali considerata quantū est ex parte nostrē cognitionis minime ē cognoscibilis: m̄ta dictum Aristoteles primo posteriorū. Illa sunt magis nota qz
sensu sunt p̄pinq̄ua sed vniuersale maxime remotū ē a potentia sensi
tua: et ideo tales orōnes nō phibent omnibus sed iuuenibꝫ tm q noui
in grāmatica appellantur eo qz solūm sensibilia capiant. Ex quo miror er
rorem quoundam sc̄ulorū qz dissident in logica scientijs p̄ficere cū tñ hie
et in alijs orōibus pluribꝫ sine logica nihil intelligat. Arguit. Univer
salia sunt maxime cognoscibilis: ergo illa ratio minus valet. Antecedens p̄:
batur: qz quanto aliquid magis immaterialia tanto est magis cognoscibilis
se vniuersalia sunt omnino immaterialia et incorpribilia sūi Porphy
riū: g et. Dōm qz fin naturā sunt maxime cognoscibilis tñ ex p̄te cognos
centis qz per cognitionem materialiū ad immaterialia procedit sunt diffi
cillime cognitionis et latius patet in logica.

Glosa notabilis.

scz relatiū scz psonā sui ac cedētis
Et personalem permūtāt proprieṭatē
Est exemplum.

Ut dñō benedic aqua que celos super extat

Arguit

Cūia ē q̄ relatiū t̄ suū aīs q̄q̄ discouenit in psona hoc ē q̄ relatiū q̄ mutat psonalē p̄petatē sui ant. i. psonā: vt O aī benedic dñō q̄ sup celos extat. Ibi h̄c aīs aīq̄ ē scē psona v̄i casus et illō relatiū ē tertia psonē uti casus. Cūi. q̄ relatiū t̄ suū aīs discouenit in plena nullā ē incoueniens: ḡ ista regla ē ipedimental. probat in hac orōne Ego suz q̄ suz Ibi ego ē p̄me psonē: t̄ q̄ relatiū ē tertia psonē. Dōz q̄ illa oīo ē figuratio cōgrua. vñ flosula Sūt gen⁹ in p̄mis nuer⁹ psona notāda. hec p̄cordatē dñt cū p̄uenītē. Cōtra. Ista ē simplic̄a p̄grua. Ego sedeo quē video tā ibi relatiū t̄ suū aīs sūt d̄meritaz psonaz. Dōz q̄ dñt cē eiusdē psonē in orōne simplic̄a p̄grua q̄n scz ambo h̄at rōne suppositi: h̄ relatiū ē hic acci casus q̄ nō p̄t reddere suppositū v̄o psonalē finiti moi. Cōtra. Tūc exēplū ēt̄c in cōue[n]tēns q̄ aīs ē v̄i casus. s. aīq̄ q̄ ponit cū aduerbio vocādi o q̄ nō p̄t reddere suppositū. Dōm q̄ līcet v̄tūs nō sit sup̄p̄m actuale: est tamen supposi[t]um potentiale. Cōquerit. Utru ad v̄tūs p̄t fieri relatio. Dōm q̄ duplex ē relatio. s. directa et indirecta. Directa est q̄n relatiū t̄ suū aīs sūt eiusdē casus vt sortes currunt q̄ mouentur. Sed indirecta est q̄n relatiū t̄ suū aīs sunt diversoz casuū: vt sortes currunt quē video. Tūc ergo dōm ē fin q̄daz q̄ reatio p̄t fieri ad v̄tūs: h̄ nō per v̄tūs q̄ relatiū fin p̄vici. Non h̄ v̄tūs Etia fin flosula dicent. Nō sit q̄ntū directa relatio casus. Alij dicit q̄ etiā simplic̄a ad v̄tūs nō p̄t fieri relatiū q̄ v̄tūs locat p̄ modū excitatōs: q̄ fit p̄ illud aduerbiū vocādi o explicito vt implicite q̄d respicit ipē v̄tūs: sed aīs v̄z habere respectū in ordine ad suū relatiū: ḡ repugnat ad v̄tūs fieri relatione t̄ illa opinio ē vera. Cōtra illō q̄d dicit alij in solutōne p̄na posita. s. q̄ v̄tūs ē suppositū potentiāle nihil facit aliij ad p̄positū q̄ tūc ad ipsū nō feret relatio nisi potentiālis h̄ hoc sit actualis relatio. Et si dicat v̄tūs p̄t mutari in nt̄m. Tūc exēplū dū ē q̄ nō ē ampli⁹ v̄tūs: ḡ ad v̄tūs nō sit relatio. Sz ad exēplū tertius t̄ ad illa dōm ē q̄ relatiū nō refert v̄tūs: h̄ refert suppoſitū v̄bi scē psonē cū q̄ v̄tūs p̄truit. Cōtra. Cōtra quā regulā ē h̄ impeditmentū. Dōm q̄ cōtra relatiū t̄ suū aīs q̄ dñt cōuenire in psona: vt p̄mis patuit sed h̄ discouenit in psona q̄ aīs ē scē psonē: relatiū vero ē tertia psonē. Rō qua p̄t fieri ē subtilitas intellect⁹ intelligētis in v̄bo nt̄m cūz q̄ v̄tūs p̄truit. Et q̄ iterū p̄z q̄ ad v̄tūs nō p̄t fieri actualis relatio: h̄ tūc relatiū t̄ aīs adhuc discouenit in psona. Ideo dōm q̄ rō tolerās ē intellectus intelligēs aīs celestes ē digniores terrestrib⁹ vt possit illā dignitatē p̄ orōne rei p̄formē exprimere sicut ergo ac celesti supra terrestre h̄ dignitatē ita scē psona ē maioris dignitatis q̄ tertia. Colligit ḡ rō q̄ p̄t fieri: vt scz ordo dignitatis rerū exp̄pn̄t p̄ subtilitātē intellect⁹ cū ordine dignitatis noīm. Nā rhetores iuxta aditōes rerū mutat finones itaq̄ d̄ turpib⁹ reb⁹ turpis ī p̄gruitate t̄ oīatā p̄ferat orōnes t̄ ecclōsioē b̄ alīs. Et silt me triste facilis. pp̄f hoc alīo v̄tūsa metra. vñ. Breūtēs alīi cāta uerū resurrexi. Dū popul⁹ dñi cātauit oīuli mei. V̄tūsa enī suī metra ad scandū q̄ nō debito t̄p̄e celebauerūt festū pasche. Sz rō q̄p̄t fieri ē exēplio finē sub breūtēdo. Cōtra. hic nullū ē impeditmentū p̄tra relatiū et suū aīs. probat. q̄ fin regulā p̄uerop̄ relatiū t̄ suū aīs volūt p̄uenire in ḡne t̄ iñ fieri h̄ relatiū que t̄ hoc aīs aīq̄ sunt eiusdē ḡnīs t̄ nieri: ergo nullū est hic impeditmentū. Dōm q̄ nō sldū tenet p̄uenire in ḡne t̄ in nieri

Replica.

Cōquerit. Utru ad v̄tūs p̄t fieri relatio. Dōm q̄ duplex ē relatio. s. directa et indirecta. Directa est q̄n relatiū t̄ suū aīs sūt eiusdē casus vt sortes currunt q̄ mouentur. Sed indirecta est q̄n relatiū t̄ suū aīs sunt diversoz casuū: vt sortes currunt quē video. Tūc ergo dōm ē fin q̄daz q̄ reatio p̄t fieri ad v̄tūs: h̄ nō per v̄tūs q̄ relatiū fin p̄vici. Non h̄ v̄tūs Etia fin flosula dicent. Nō sit q̄ntū directa relatio casus. Alij dicit q̄ etiā simplic̄a ad v̄tūs nō p̄t fieri relatiū q̄ v̄tūs locat p̄ modū excitatōs: q̄ fit p̄ illud aduerbiū vocādi o explicito vt implicite q̄d respicit ipē v̄tūs: sed aīs v̄z habere respectū in ordine ad suū relatiū: ḡ repugnat ad v̄tūs fieri relatione t̄ illa opinio ē vera. Cōtra illō q̄d dicit alij in solutōne p̄na posita. s. q̄ v̄tūs ē suppositū potentiāle nihil facit aliij ad p̄positū q̄ tūc ad ipsū nō feret relatio nisi potentiālis h̄ hoc sit actualis relatio. Et si dicat v̄tūs p̄t mutari in nt̄m. Tūc exēplū dū ē q̄ nō ē ampli⁹ v̄tūs: ḡ ad v̄tūs nō sit relatio. Sz ad exēplū tertius t̄ ad illa dōm ē q̄ relatiū nō refert v̄tūs: h̄ refert suppoſitū v̄bi scē psonē cū q̄ v̄tūs p̄truit. Cōtra. Cōtra quā regulā ē h̄ impeditmentū. Dōm q̄ cōtra relatiū t̄ suū aīs q̄ dñt cōuenire in psona: vt p̄mis patuit sed h̄ discouenit in psona q̄ aīs ē scē psonē: relatiū vero ē tertia psonē. Rō qua p̄t fieri ē subtilitas intellect⁹ intelligētis in v̄bo nt̄m cūz q̄ v̄tūs p̄truit. Et q̄ iterū p̄z q̄ ad v̄tūs nō p̄t fieri actualis relatio: h̄ tūc relatiū t̄ aīs adhuc discouenit in psona. Ideo dōm q̄ rō tolerās ē intellectus intelligēs aīs celestes ē digniores terrestrib⁹ vt possit illā dignitatē p̄ orōne rei p̄formē exprimere sicut ergo ac celesti supra terrestre h̄ dignitatē ita scē psona ē maioris dignitatis q̄ tertia. Colligit ḡ rō q̄ p̄t fieri: vt scz ordo dignitatis rerū exp̄pn̄t p̄ subtilitātē intellect⁹ cū ordine dignitatis noīm. Nā rhetores iuxta aditōes rerū mutat finones itaq̄ d̄ turpib⁹ reb⁹ turpis ī p̄gruitate t̄ oīatā p̄ferat orōnes t̄ ecclōsioē b̄ alīs. Et silt me triste facilis. pp̄f hoc alīo v̄tūsa metra. vñ. Breūtēs alīi cāta uerū resurrexi. Dū popul⁹ dñi cātauit oīuli mei. V̄tūsa enī suī metra ad scandū q̄ nō debito t̄p̄e celebauerūt festū pasche. Sz rō q̄p̄t fieri ē exēplio finē sub breūtēdo. Cōtra. hic nullū ē impeditmentū p̄tra relatiū et suū aīs. probat. q̄ fin regulā p̄uerop̄ relatiū t̄ suū aīs volūt p̄uenire in ḡne t̄ iñ fieri h̄ relatiū que t̄ hoc aīs aīq̄ sunt eiusdē ḡnīs t̄ nieri: ergo nullū est hic impeditmentū. Dōm q̄ nō sldū tenet p̄uenire in ḡne t̄ in nieri

Querit

Cōquerit. Utru ad v̄tūs p̄t fieri relatio. Dōm q̄ duplex ē relatio. s. directa et indirecta. Directa est q̄n relatiū t̄ suū aīs sūt eiusdē casus vt sortes currunt q̄ mouentur. Sed indirecta est q̄n relatiū t̄ suū aīs sunt diversoz casuū: vt sortes currunt quē video. Tūc ergo dōm ē fin q̄daz q̄ reatio p̄t fieri ad v̄tūs: h̄ nō per v̄tūs q̄ relatiū fin p̄vici. Non h̄ v̄tūs Etia fin flosula dicent. Nō sit q̄ntū directa relatio casus. Alij dicit q̄ etiā simplic̄a ad v̄tūs nō p̄t fieri relatiū q̄ v̄tūs locat p̄ modū excitatōs: q̄ fit p̄ illud aduerbiū vocādi o explicito vt implicite q̄d respicit ipē v̄tūs: sed aīs v̄z habere respectū in ordine ad suū relatiū: ḡ repugnat ad v̄tūs fieri relatione t̄ illa opinio ē vera. Cōtra illō q̄d dicit alij in solutōne p̄na posita. s. q̄ v̄tūs ē suppositū potentiāle nihil facit aliij ad p̄positū q̄ tūc ad ipsū nō feret relatio nisi potentiālis h̄ hoc sit actualis relatio. Et si dicat v̄tūs p̄t mutari in nt̄m. Tūc exēplū dū ē q̄ nō ē ampli⁹ v̄tūs: ḡ ad v̄tūs nō sit relatio. Sz ad exēplū tertius t̄ ad illa dōm ē q̄ relatiū nō refert v̄tūs: h̄ refert suppoſitū v̄bi scē psonē cū q̄ v̄tūs p̄truit. Cōtra. Cōtra quā regulā ē h̄ impeditmentū. Dōm q̄ cōtra relatiū t̄ suū aīs q̄ dñt cōuenire in psona: vt p̄mis patuit sed h̄ discouenit in psona q̄ aīs ē scē psonē: relatiū vero ē tertia psonē. Rō qua p̄t fieri ē subtilitas intellect⁹ intelligētis in v̄bo nt̄m cūz q̄ v̄tūs p̄truit. Et q̄ iterū p̄z q̄ ad v̄tūs nō p̄t fieri actualis relatio: h̄ tūc relatiū t̄ aīs adhuc discouenit in psona. Ideo dōm q̄ rō tolerās ē intellectus intelligēs aīs celestes ē digniores terrestrib⁹ vt possit illā dignitatē p̄ orōne rei p̄formē exprimere sicut ergo ac celesti supra terrestre h̄ dignitatē ita scē psona ē maioris dignitatis q̄ tertia. Colligit ḡ rō q̄ p̄t fieri: vt scz ordo dignitatis rerū exp̄pn̄t p̄ subtilitātē intellect⁹ cū ordine dignitatis noīm. Nā rhetores iuxta aditōes rerū mutat finones itaq̄ d̄ turpib⁹ reb⁹ turpis ī p̄gruitate t̄ oīatā p̄ferat orōnes t̄ ecclōsioē b̄ alīs. Et silt me triste facilis. pp̄f hoc alīo v̄tūsa metra. vñ. Breūtēs alīi cāta uerū resurrexi. Dū popul⁹ dñi cātauit oīuli mei. V̄tūsa enī suī metra ad scandū q̄ nō debito t̄p̄e celebauerūt festū pasche. Sz rō q̄p̄t fieri ē exēplio finē sub breūtēdo. Cōtra. hic nullū ē impeditmentū p̄tra relatiū et suū aīs. probat. q̄ fin regulā p̄uerop̄ relatiū t̄ suū aīs volūt p̄uenire in ḡne t̄ iñ fieri h̄ relatiū que t̄ hoc aīs aīq̄ sunt eiusdē ḡnīs t̄ nieri: ergo nullū est hic impeditmentū. Dōm q̄ nō sldū tenet p̄uenire in ḡne t̄ in nieri

Arguit

Glosa notabilis.

Hec in psone et hoc quod ambo habent in ratione suppositi sed hoc anno ad eum sebe proponit et utriusque relatum quod est tertie psone; et ergo est hic impedimentum.
non referas ad annos expissum aliquantum relativa ad factum

No des ad vocem quādoqz relata; sed ad rem

i. auctis expissi

Est exemplum

Nominis: est bona gens; deus est protector eorum.

Contra est quod relatum non sibi refert ad annos expissum sed ad eius factum sub intellectu ut gens est bona; deus est protector eorum. Ibi hoc relatum eorum non refert ad annos expissum. s. gen: sed ad ei factum. s. hoies. **A**rguit. Ita regla est plus posita. s. ibi. Extra sepe tamen: s. superflue hic ponit. **D**icitur quod ibi relatum refert ad annos sub intellectu et erat in sub tali in ditione quod ibi annos sub intellectu est superius. s. h. est enim annis expissi. Ut dominus quod relatum in regula plus posita dicendum in adiutor eorum et protector eorum est. Ibyly dominus ponit famula de domo israel: et annos est feminini gnis singularis numeri et relatum. s. eorum est pluralis numeri et masculini gnis. Exemplum de altero eorum tamen: ut adraginta annos multa qui sunt de terra. **C**ontra. Cetera est regulam est hic impedimentum. **D**icitur quod extra illam: quod relatum deus debet referrere ad annos expissum: hic vero refert ad annos sub intellectu. Sed ratio qua potest fieri est faciliter intelligendi in auctor explesio eius factum. Sed ratione quare optet fieri est explesio sine sub brevi loquendo. **Q**uerit. Quare relatum non refert annos expissum? **D**icitur quod ideo quod cum illo discouerit in gne et in numero. Et si gens in singulari numero ad deum grandissimis populis dei debet esse unius fidei: iuxta illud. Et erat multitudo nisi credentium eorum unius: quod oportet fides voluntas tua sit in celo et in terra. Et si eorum in pluri numero ad deum grandissimam multitudinem illosque sunt locati ad fidem: iuxta illud. Multi enim sunt vocati pauci vero electi. **C**ontra. Relatum non potest referrere reges nondum: quod dicitur Aristoteles primo Elenchorum quod res ad disputationem ferre non possumus: ergo nobis rerum utimur. **D**ominus quod per tanto dicitur referrere reges non potest referrere factum auctis expissi quod oportet fieri id est factum licet datur in modo scandi. Unde ratio excusans potest esse quia gens est nomen collectum quod plura in se includit et ideo relatum refert ipsum patrem.

sup. nonnulla .i. locari inuenimus.

Adiectua modo ponit reperimus eodem

Est exemplum

Pars hominum validi turres et menia scandunt.

Contra est adiectum eodem modo ponimus hoc est quod adiectum sepe discouerit cum suo substantivo explesio in auctis grammaticalibus sicut relatum cum suo aucto explesio discouerit: ut validi per homines scandunt turres et menia. Ibi hoc adiectum validi per plures numeri et mas. gen. et substantiam. s. per singularem numeri et sexus. Uel suppositum et appositum discoueruntur in numero: quod suppositum. s. per singularem numeri et appositum. s. scandunt est per plures numeri. **C**ontra. Cetera quod regulam est hic impedimentum. **D**ominus quod extra duas regulas. primum extra adiectum et substantiuum quod datur concurrence in gne in numero et in calvo. vñ. Est adiectum substantiuo sociandum. In factum gne numero causa sicut sicut. **S**ed hoc discouerit in gne et in numero. Ratione potest fieri est facultas intellectus sub intelligentiensi substantiuo factum. s. hoies cum quod puenit adiectum in debitis accidentibus. **S**ed ratione opter fieri est explesio sine sub brevi loquendo. **A**rguitur. Effectus prius in omnibus debet proportionari sue cause sed appositum est effectus ipsius suppositi

Querit.

Arguit

Glosa notabilis.

sicut accidēs ē effectus substātie: q̄ appositi v̄ p̄portōari supposito. Dōz q̄ bene ē quenātia causant̄ t̄ causati ex parte rei; vt in hoc exēplo. Sens hec q̄ ha nouit̄ legē maledicti sunt: t̄ in s̄libus orōibus tñ nō ē i talibus p̄ portio modorū scandi in accidētib⁹ grāmatib⁹: ḡ r̄c. Cōtra Modus scādi fundat supra ipsas res s̄m modistas: q̄ q̄ ē quenātia rerū int̄ suppositum t̄ appositi etiā erit quenātia in modis scandi. Dōm q̄ mōi scandi sumunt̄ immediate a modis esendi t̄ nō a reb⁹: ḡ quenātia rerū ē dispropozitio in modis scandi t̄ ita cōmutit fallacia accītis inferēdo ex cōuenientia rep̄quenātia in modis scādi o grātias. Cōf. q̄ ē s̄lia istius exempli. Dōz q̄ ista. Ethyopes ascenderūt menia troianoz t̄ diuicerūt eos: t̄ ḡ dicunt̄ v̄ lidi Et v̄ ps in singulari n̄siero ad scandū q̄ pauci fuerūt ethyopes respetu grecorū: de q̄ exercitu ethyopes fuerūt ps. Ut v̄ ps in singulari n̄siero: ad scādū q̄ ethyopes erāt eiusdē mētris t̄ volūtatis ad scandendū m̄ros troianoz. Sz ponit validi in pl̄i n̄siero ad scādū q̄ ethyopes int̄ se furent mult̄ fortēs ad scandendū. Et v̄ validi in mas. ge. ad designandū q̄ ethyopes fuerūt viri fortēs t̄ virilis pugnātes ad deuicētū troianoz. Scđo ē hic ipēdimentū otrā suppositū t̄ appositi q̄ illa dñt quenāre in n̄siero: h̄ vero discōueniūt in n̄siero. Rō q̄ p̄t fieri ē: q̄ suppositū ē nomē collectiūnū q̄ plur̄ fecit: t̄ ergo p̄t q̄st̄ri cū verbo plur̄ n̄sieri. Et d̄ illo nō solet fieri specialis mētio: eo q̄ p̄eadē rationē q̄ terminū discōueniētia adiectūt et substātūt: etiā tollit discōueniētia suppositū t̄ appositi: q̄ ista ē simplicē p̄grna: ethyopes validi scandūt: t̄az ex p̄te adiectūt et substātūt. H̄ ex p̄te suppositū t̄ appositi: t̄ sic vna excusandi ratione terminant̄: p̄mū p̄ se: secundū ex sequenti. C̄ Nota q̄ pars capitū dupliciter. Uno modo vt ē pars magnitudinis vt partes est pars dominus. Alio modo vt pars est mūl titudinis et sic est nomē collectiūt et sic capitūt hic.

S. uigēdi noīa adiectia plur̄ n̄sieri .i. in noīe distributio
Hunt adiectui plures in distribuente
posthōc .i. personale inuenies pluralis n̄sieri .i. positum
Hinc etiam Verbum reperis plurale locatum
.i. iuno t̄ pallas .i. paride indicāte honorande
Vtraqz formose me iudice sunt Venerande,
.i. modernis sequenda locutio
Sed non est nobis imitanda relatio talis

Dicit q̄ adiectūt plur̄ n̄sieri sepe adīst̄gūt nos distributio singularis n̄sieri. Etia verbū plur̄ n̄sieri sepe ponit cū noīe distributio singularis n̄sieri. Sed tales orōnes nō sunt apud nos in cōmuni vñli acceptāde: vt v̄traz̄ formose me iudice sunt venerāde. In q̄ exēplo hoc distributūt v̄traz̄ ē singularis n̄sieri t̄ formose adiectūt plur̄ n̄sieri t̄ hoc appositi sunt ē plur̄ n̄sieri. Cōf. q̄t uplex ē in hac regula ipēdimentū. Selo. Duplex. p̄mū ē otrā naturā adiectūt et substātūt: vt Ultraqz̄ formose. Scđn ē otrā suppositū t̄ appositi vt v̄traz̄ sunt: q̄ discōueniūt in n̄siero. C̄ querit. quot sunt orōnes illud vñli excusantes. Solutio. Dne. s. rō q̄ p̄t fieri t̄ ē aptitudo intelligēdi ge minatū valgulare in noīe distributio q̄d equipollet vñli pl̄i vt in apposito v̄traz̄ valgulare sicut iuno t̄ pallas. Sz rō q̄re opter fieri ē exp̄sio s̄rie sub breviologio. Cōf. Alerāder p̄us posuit impēdimentā otrā naturā adiectūt et substātūt: ḡ hic ē supflūns. Ans p̄t: q̄ ibi Sic adiectūt reperis plur̄a lo t̄c) Solutio. Ibi loquit̄ de impēdimentis adiectūt et substātūt s̄m q̄ adiectūt p̄t cōparari ad substātūm diuersorū generū Sz hic loquit̄ de adiectūt

De Impedimentis

Si q̄ patatur ad vnu substātē singularē nūeri ipso existēte pluralis nūeri **Replica.**
Cōtra. Ex illo sequeret q̄ ista regula adhuc eēt supflua. probat: q̄ in p̄ cedēt regula ē talē impedimentū: q̄ ibi substātē s. p̄ ē singularē nūeri; et adiectū. s. valide ē plū nūeri. Solo. precedēs regula q̄ pat adiectiū ad sūi substātē h̄c vno q̄ pat adiectū ad nomē ḡtū singularē nūeri. **Querit.** q̄e dicit vtrazq; in singulari nūero. Solo. Ad scandūs sitūdīnē et vnitatē illarū p̄uellerū in pulchritudine: p̄p̄ q̄ paris nō potuit discernere q̄ illarū esset pulchrior ideo dixit vtrazq; formosē rē. **Cōf.** q̄e nō dicit. Juno r pallas formosē rē. **Solutio.** Ideo q̄ tunc putasset Juno q̄ fuisse pallade pulchrior: eo q̄ nomē eius p̄no iasset: et idēz fuisse si pallidē p̄no iasset ad vitandum: ergo discordans dixit vtrazq; **Querit.** Quare non potuit adiectū et vtrazq; in singulari nūero dicēdo. Vtrazq; formosē me iudice sit venerāda Dōm q̄ ad innūclū et cēnt due distīcte p̄fōne i q̄b̄ illa matīma pulchritudo re lēdebat: q̄ loquitur pluralis: q̄ accidētia nūerant ad numerositatē suor̄ subiectū. **Cōf.** q̄e nō potuit nomē distributū. s. veraq; **Querit.** in plū nūero dicēdo. Utres formosē rē. Dōm q̄ hoc fecit ad designādū q̄ Juno r pallas haberēt vna formā pulchritudis sūm specie nō aut̄ sūm nūerū p̄p̄ rōnē dicit. **Cōf.** q̄e tales orōnes nō sunt a nobis imitande. Dōm q̄ ppter eār̄ difficultate: q̄ pueri q̄ in hac pre instrūtur nō p̄h̄r̄ eas intelligere. **Cōtra.** Ergo alexander male posuit hic istas regulas Dōm q̄ ponit eas ideo: vt q̄ dicta erēpla et similia eis occurrant possit ea intellicere et excusare q̄ illa sūt posita poetari et rhetori et aliorū oratorū luctū. **Arguit.**
imp. grāmaticalis frēquenter

Impersonalis fit demonstratio sepe

Est exemplū.

Sal monstrans dicit: le misit aquis heliseus

Sūia q̄ in orōb̄ fit sepe demonstratio imp̄sonalis hoc ē q̄i demōstraz tūum et sua res demōstrata nō supponit p̄ casē re in nūero: vt sacerdos exortans sal dicit: q̄ te q̄ helisei p̄p̄hetā in aquā mīti iūsita. i. tale sal in specie est res demōstrata: et te ē demōstratū supponit p̄ diuersa re i nūero. **Querit.** Cōtra quā regulā ē h̄c impedimentū. Dōm q̄ p̄tra demōstratiū et sūa rē demōstratā: q̄ demōstratū et sua res demōstrata dñt supponē p̄ eadē numero sed in hoc exēplo supponit p̄ diuersis. **Querit.** quot sunt rōnes illud virtuti excusantes. Dōm q̄ due. s. ratio q̄ pot fieri: et est identitas speciei illius salis q̄b̄ misit heliseus in aquis cum illo sale q̄b̄ p̄s biteri modo solent muttere in aquas benedicēdas dominicis dieb̄. **S;** ratio quare oportet fieri est expressio sententie sub breuiologio. In q̄ vult auctor innuere: q̄ eadem virtus sit in sale q̄b̄ presbiteri modo mutunt in aquas q̄ erat in illo q̄b̄ heliseus misit in aquas tollens illarū aquarū amaritudinē. **Querit.** quare nō dicit presbyter. heliseus misit tale sal in aq̄s rōne ibi nō est aliqd̄ impedimentū: q̄ relatiū noiale sicut est tale vnuꝝ heat et aliud demōstrat. Dōm q̄ hoc facit ad designādū q̄ eadē virtus q̄ sit in illo sale operat etiā in illo: et sic nota p̄ly te idētias virtutis: **Arguit.** ly tale demōstrat diuersum: et q̄ nō ponit tale. **Arguit.** Aristotle p̄mō posterior determinat de demonstratione: ergo inconvenienter Alexander hic loquitur de ea. Dicendum q̄ Aristotle determinat de demōstratiōe logicali Alexander vero de demonstratione grammaticalī. **Contra De Replica.** monstratio grammaticalis est de rebus que oculis subiecte sunt: sed illud sal quod heliseus benedicēbat longe remotum est oculis nostris: ergo et cetera. Dicendum q̄ licet non demonstrat idem sal numero: tamen bene in

Glosa notabilis

Replica.

Querit

Querit

Querit

Querit

Querit

Arguit

specie p demonstratione impersonale. **C**ontra. hic loquitur de demonstratione ad sensum: h res in specie considerata solū ē intellectualis: g rē. Dōm q̄ solum demonstrat naturā in supposito sensibili existente licet nō hoc vel illud. **Q**uerit. qd ē demonstratio grammaticalis. Dōm q̄ ē rei subiecte oculis vltanq̄ subiecte oculis certa representatio. In q̄ diffinitudē tangit duplex demonstratio grammaticalis. s. ad sensu ad intellectū. **D**emonstratio ad sensu est q̄ res demonstrata cadu sub sensu: vt ē pntia ipsius demonstratis: vt ille est in celo demonstrando dēu. **D**emonstratio ad sensum ē duplex. psonalis et impersonalis. personalis ē q̄ dom̄strat et sua res demonstrata supponit p eadē re in numero: id ē demonstrat qd p orationē scaturit p fit p pnoia demonstrativa ut dicēdo. Ille currit demonstratō sorte. **S**ed demonstratio impersonalis ē q̄ demonstrat et sua res nō demonstrata supponit p eadē re in numero: sed bene in specie: et illa improprie fit p pnoia demonstrativa q̄ sunt certa eadem rem in numero facit et demonstranta. Et sic dicit impersonalis demonstratio in qua unum facit et sile illi in specie demonstrat: ut hec herba crescit in horto meo. Ibi ly hec demonstrat herba ad oculū: tñ illa nō crescit in horto meo sed similis ei in specie. Quidā tñ volvit ptra divisionē plecta dīcere q̄ impersonalis demonstratio ppendat sub demonstratiō ad intellectū et demonstratio psonalis sub demonstratione ad sensum. Sed hoc nō ē sim plicer verum: q̄ in demonstratione impersonali demonstratur una res sensibilis ex similitudine ad aliam rem sensibilē.

equipollens sup. dictiōibus. s. dictiōnū assotiatur

Equivalens geminis harum si iungitur vni

s. aliqua sup. dictione solummodo teneri

Dictio pro reliqua tantummodo debet haberi

Et exemplum

Hic visu cecum visu dic esse carentem

Sonia ē q̄ si dictio equalens duab⁹ dictiōib⁹ in scatōe iun gafyni illaz dictionis q̄bus equalēt tūc debet stare p reliqua: ut cecus equalēt istis sc̄ carēs visu: et si addat vni illaz stat solū p scatione alterius: ut cecus visu Ibi cecus valet tñ sicut carēs. **Q**uerit. q̄re Alexāder ponit hic ista regulam. Dōm q̄ ad docendū iunenes ut sc̄ sciant vitare nūgatiō vitium q̄ ē vnuis et eiusdē dictiōis inutilis repetitio. Et bi notāter (inutilis) q̄ ex causa. s. ppter amore vel inuidiā dictio aliqua ab eadē parte repeti pōt ut Deus deus meus rē. **Q**uerit. vñ sicut dictio equalens duab⁹ dictiōib⁹ possit indriter ponit p altera earū hoc ē an debet dici cecus visu vel cec⁹ carēs Dōz q̄ q̄ dictio equalens duab⁹ dictiōib⁹ quarū vna ē regēs et alia recta tunc debet ponit p dictiōe regente tñ et nō p dictiōe recta: ut cecus valet tñ sicut carent visu: modo carent ē dictio regens. visu est dictio recta: q̄ debet ponit p carent tantū. Sed si dictio equalens duabus dictiōibus que se tenet p modū adiectivi et substantivi: tūc debet ponit p substantiō ut pneuma valet tñ sicut spūscētus et ergo debet ponit p spiritu tñ ut hic p̄fens huic operi sit gratia pneumatis alii. i. spūo alii. **Q**uerit. vtrū ista regula intelligatur de oībus equalentib⁹ duab⁹ dictiōib⁹. Dōz q̄ nō et ppter hoc Alexāder loquitur intertexti conditionaliter per si. Et debet sic intelligi regula. Si dictio equalens duabus dictionibus possit congrue vna illaz adiungi. Et hoc dicitur propter illud verbum (legit) et simile q̄ valet tñ sicut est legens. **A**rguitur. Regula ista non est vera. probatur sic. dices

De Impedimentis.

do. Sortes est cecus carens. Ibi ponit (cecus) qd tantū valet sicut carens
vīlū: & quādo cōiungitur illi dictioni (carens) debet poni, p vīlū. Dicendum
q̄ regula intelligit quādo equaliter duab̄ dictiōib⁹ quarū vīna ē regens et
altera recta tunc debet poni, p dictiōe regente tñ: & addi dictioni recte ut
p̄ius patuit. Querit. q̄ solent poni regule vt sciaſ p̄ qua dictiōe debz ca
pi talis dictio equalēs. Dōm q̄ tres. Prima est. Si dictio equaliter duabus
dictionibus quarū vīna dictio ē regens & alia dictio recta: tūc debet poni
p dictione recte & addi dictiōe recte. Secunda regula est. Si dictio equal
let duab⁹ quārū vīna ē substātiū & alia adiectiū: tūc debet poni, p substā
tūo: vt pneuma valet tñ sicut spiritus sanctus: & est nōmē essentiale in di
uinis. Sed si capiat vt est vīna dictio tunc est nōmē psonale & sic predicta
regula in eo nō habet locum. Tertia regula. Dictio equalens relatiō et
suo antecedenti debet poni, p relatiō & addi antecedenti: vt Quicquid vult sal
uus esse ante oīa tē. Ibi (quicquid) valet tñ sicut oīs & qui in exēplo exposi
to (q̄) relatiō iungit ly onnis: qd tūc est antecedens. Arguit. Ista nō valz
Sortes ē hō & aīal: qd hō valet tñ sicut rōnale & aīal: & ergo qñ homo ad
iungitur aīali tūc debz poni, p rōnali tñ. Dōm q̄ dictio equalēs duabus
dictionibus debz vīu adiūgi debito ordine ita q̄ magis cōmune pponatur
q̄ tunc vitatū quā phibet grāmatice. Arguit. Nullus valz
duas dictiōes scz nō & vīlus: tñ nō possū dicere: null⁹, p nō tñ: neq;
vīlus tñ. Solutio. Ad argumentū pōt dici q̄ ista regula intell. gūt qñ di
ctio equalens duab⁹ dictiōib⁹ non coponit ex eis: sed nullus cōponit ex eis
Cōtra. Dictio equalens duabus dictiōib⁹ nō cōposita ex eis non pōt
poni, p altera earū: & tē. Ans patet de hoc verbo currit qd tñ valet sicut
est currēs. Dōm (currīt) nō equaler istis duobus eque principaliter s̄ p̄
mo & cat actiō currēt in quo ex cōsequēti actus generalis sicut prius in
posteriori intelligitur. Querit. quōt sunt impedimenta principalia de
quibus Alexander determinauit ab illa regula. Cū diuersorū vīsc ad pre
sentem regulam. Dicendum q̄ tredecim. Primum ibi ponis ob id soluz. Se
cundum ibi Ad verbū sepe. Tertium ibi p sola voce. Quartuz ibi Et s̄tūp
relatiōnum. Quintum ibi Sepe relatiōnum. Sextum ibi Et numerū mutat
Septimum ibi. Inuenies iunctum. Octauū ibi. Indefinitē procedēs. No
num ibi. Et personalem. Decimum ibi Non des ad vocē. Undecimum ibi
Sunt adiectui. Duodecimum ibi: hinc etiam verbū. Tredecimum ibi
Impersonalis fit demonstratio sepe. Arguitur. Sunt multa plura impe
dimenta q̄ illa tredecim ergo illa enumeratio est insufficiens. Antecedēs
patet per textum sequentem et per alios textus precedentes. Dicendum
q̄ sunt tantū tredecim impedimenta principalia et proprie dicta sed bene
sunt plura loquendo de impedimentis generaliter.

scz nomen f. alicui grammaticalis

Quando negatiuum verbo cōstructio iungit,

sup. casum p̄ hoc aduerbiū. i. resoluerē congruit obliquū

Obliquum per non exponere conuenit illum

p̄o vel parisi resolvi .i. tota orđ

Aut simul exponi debet constructio tota

Cōnia ē q̄ qñ obliquus negatiuum p̄rūs cī hō a p̄epost tūc d̄ resolvi
in obliquū affirmatiū: & in hoc aduerbiū negādi nō tūc tota orđ pōt resol
ni ita q̄ obliquus mutetur in n̄tū: & verbū actiū in verbū passiū. Exem
plū de p̄mo vt nullū video. i. nō video aliquē. De secundo: vt nullū video. i.

Glosa notabilis

Querit

nullus videtur a me. **Cqr.** quare auctor ponit isti modi costruendi. Solo ppter duas regulas subiuncte repugnates quarum una est grammaticalis: alia logicalis. Grammaticalis est qd obliquus a prepost recto etiam debet a pte post construi. Logicalis est qd negatio negatis dicitur ante verbum. Et ppter cordiam istarum regularium debet obliquus resolutio ut negatio precedat verbum et obliquus sequatur ut utrius satisciat. **Cqr.** utrum ista regula solu habeat veritatem de obliquo. Solo. Non: hanc quod de recto: ut nullus asinus est tu. i. tu non es ullus asinus. **Cqr.** quare auctor hoc non dicit. Solo. pps duo, primo: qd hoc raro contingit sicut ut in plurimis sit in obliquis negatio. Secundo: qd recti negationis solutio faciliter potest dephendere resolutio obliqua negatio ppe magna similitudinem in resolutio. Tertio potest addi qd talis resolutio non est necessaria: eo qd non est contra aliquam predictari regularium: qd negatio precedit copulam sive intentionem regulae logicalis et rectus vult preconstruere sive modum construendi plus posse: sicut ille rectus preconstruit: g. t. **Queritur.** Utru ista regula solu habeat veritatem de dictioribus casibus? Solo. Non sed etiam de aduerbiis negatiis que debent exponi per aduerbiis affirmatiis et qd negationem non: ut sunt pscis sic exponit: non pscis vnde. **Querit.** quare hoc in textu (verb) Solo. Ideo: qd si obliquus negatus costruatur cum nomine non oportet fieri illa resolutione: ut auris nullus hois mouet. Et si illa regula intelligi de obliquo a pte post constructo: qd si pstruuntur a presenti cum infinitivo non est necessaria talis resolutio: ut nullus videri a ceco verum est: qd infinitivus habet talis naturam qd potest regere accensum aante et etiam negatio tunc predict copulam licet non immediate. **Querit.** Hoc impedimentum est hic Solutio. Cetera illa regula. Tertius hinc casus. Uel contra illa. Subde secundus casus rectior: et contra illa regula logicalis qd qd negatio obliquus precedere verbum. **Querit.** quot sunt rationes excusantes illud vitium? Respondeatur: primum ratio quia potest fieri et est facilitas resoluendi obliquis negationis in obliquis affirmatiis: et in illa negatione non ut quodlibet suo loco ponatur. Sed ratio quare oportet fieri est breniologum. **Arguitur.** hic nullus est impedimentum: eo qd obliquus preconstruit: g. t. qd ista est impedimentalis. Sonorum alias voces non vox: sicut ille obliquus sonor preconstruitur. Solo. Ibi preconstruit ratione divisionis: et sic contingit quinque modis obliquis predictis sive vulgarissima regula: ut supra dictum est. Uel dicendum qd hic locutus de obliquo negativo qui ratione negationis preconstruitur. **Arguit.** Negatio sive regulam logicalem non debet preconstruere: quia aduerbiis debet construere post sunt verbum: sed ly non est aduerbiu negandi: g. t. Maior patet quia aduerbiu sive priscianum est adiectuum verbi ipsum determinans. Solutio: hoc verum est de aliis: non aut de aduerbiu negandi non: qd oportet qd habeat sue actionis obiectum quod est negatio predicta. Et nota qd est triplex negatio. s. negans que totum tollit: et priuans que tollit actum derelinquens subiectum cum aptitudine: et infinitans que tollit qualitas item finitam derelinquens substantiam infinitam.

talis constructio .i. nō .i. perfecta ordo

Fiat asynbasma sine recto clausula plena

Est exemplum

Me teder virtus: placet illi intra tueri

Codic. qd structio a synbasimatis facit recto perfectam nisi sine i. nō. Exempli ut me teder virtus: placet illi iura tueri. Et bi. i. perfecta: qd perfecta nisi generat in ait auditor. **Cqr.** qd modis aliquantum structio potest dici perfecta. Ad hoc potest responderi duobus modis. Primo modo structio dicitur perfecta quia oratio constat

Querit

De Impedimentis

ex nomine nominatiui casus et verbo personali finiti modi ut sacerdos canat missam. Secundo q̄ oratio constat ex obliquo et verbo impersonali: ut hic. Queritur. Quotuplex est constructio preter divisiones prius possatas. Sol. Triplex. s. synbasistica parasyntacticā et asyntacticā. Synbasistica est q̄n verbum personale h̄z n̄m p̄ supposito: ut plato disputat. Et dicit s. syn q̄bē con et basis fundamentū q̄ h̄z duo fundamenta perfecte constructionis que sunt nomen nominatiui casus et verbum personale finiti modi. Parasyntacticā est in qua ponitur nominatiui n̄m vel h̄būm personale n̄m. De pino ut liber iohannis. De secundo: ut amo katherinam; et dicitur a para quod est iuxta: et basis fundamentum quasi iuxta fundamentum: q̄ habet partem fundamentū: sed non totum. Asyntacticā est perfecta constructio ex obliquo et verbo impersonali constituta ut iohannis interest. Et dicitur ab a q̄bē sine: et basis fundamentū: quasi sine utroq̄ fundamentō constructionis. s. sine nomine nominatiui casus et sine personale finiti modi. Et de illo auctor in p̄posito. De alijs dictū est prius. Arguitur. Liber petri: ibi nulla est predictarii constructionū ergo diuisio est insufficiens. Solutio. Neganda est consequentia q̄ ibi est constructio parasyntacticā. Arguitur. Nullum fundamentum est perfectum sine fundamento: sed cōstractio a synbasistica caret fundamentū constructionis perfecte: ergo male dicit fieri asyntacticā. Minor patz: q̄ fun damenta perfecte constructionis sunt nomine n̄ti casus et verbū personale finiti modi: sed nullū tale ponitur in cōstractiōne a synbasistica: ergo rē. Solutio. Nōmē n̄ti casus et verbū personale sunt fundamenta constructionis synbasisticae: sed non alias constructionum. Contra. Ergo non erunt orationes perfecte: q̄ illud nō est perfectū quod resoluunt in aliud et cui aliqd deest. s. n̄tus et verbū personale: ergo male dicit (clausula plena) Solutio. Bene est formaliter perfecta: nō sūt finaliter simpliciter loquendo. Vide petrum hispanū deluper in capitulo de oratione.

i. interrogatio

s. orōnibus

Questio fit si fiat in his constructio duplex

Est exemplum

Huic placet esse probō: nobis placet esse peritos.

Dicit q̄ questio est vtrū iste orōnes. huic placet esse p̄bō: nobis placet esse peritos: sūt cōgrue seu incōgrue. Et respondeſ q̄ sūt cōgrue. Queritur. quare auctor nō solvit questionē. Solutio. Ad hoc diuersi diuerſas assignant rationes. Prima est: q̄ tpe alexandri de istis orōibus fuerit contrarie opinione ad vtrāq̄ partē: q̄ quidā dixerit eas esse cōgruas: qdām incōgruas et nulli illarū voluit auctor: cōtradicere: ideo dimisit eas insolutas. Secunda est: q̄ auctor reliquit ista fore solutam ex dictis ibi. horū consimiles q̄r in prima oratione verbum substantiuum copulat similes casus: in secula vero nō: ergo reliquit ea fore incōgruā simplit. Sed prima ratio est melior. sūm dicitur Senecē dicētis. In dubiis nō definias: sū suspensi tenelas sententias. Arguitur. Videatur q̄ prima sit incōgrua quia hoc verbum substantiuum esse non potest regere datiuum a parte aī ergo nec potest regere datiuū a parte post. Solutio. Ista oratio. huic placet esse probō: pōt duplicitate considerari. Primo q̄ (probō) datiuū casus regatur a parte post et (huic) a parte ante ita q̄ unū non sic determinatio alterius et sic ista oratio est simpliciter incongrua: quia esse non potest regere datiuū a parte ante. Secundo potest considerari ita q̄ probō: sit determinatio illius dictionis: huic et q̄ regantur ambo a placet. Sed v̄tus dicebatūm est q̄ verbum substantiuum regit illum casum a parte

Querit

Arguit

Replica.

Arguit

De Impedimentis

post quæ regit a pteante: qz regula nō ē vniuersaliter vera sed pōt hoc et
speciali natura quā hz substātm̄ bñ facere fz nō de necessitate Cōf. qz tu
plicem sensu hz ita orō huic placet cō pbo. Sol. Duplicez. pūnus ē plaz
cer huic eē pbo. i. placet huic pbo. s. qz sit aliqd z sic ē simpl̄ cō grua: qz
dñs regit a placet. Alia sensus ē huic placet et pbo. i. placet huic qz sit
pbus z in illo sensu capil h. Cōf. vrrū ita orō Novis placet eē ptos sit z
grua. Sol. Nō ē simpl̄ z grua fz admittit pōt facile subiunctionē alz
cuius acut. vt si sensus placet nobis vos eē ptos: qz ē simpl̄ z grua qz ver
bum substātm̄ hz siles casus ante z post Cōf. qz duplēc sensus hz ista orō
nobis placet eē ptos. Sol. Duplēc prim⁹ ē nob placet eē ptos. s. in resu
natura z tunc ē simpl̄ z grua. Scđa ē nob placet ptos. i. nobi placet qz su
m⁹ pti sic ut sic ē incōgrua qz eē copulat vñlites casus nisi in sensibus
pdicti capiat. Et siles orōnes inueniunt etiā apō poetas. vñ Qui. Et magis
iurimo nō hz eē mihi sicut etiā habet iohes. i. Dedit eis p̄tātē filios dei fieri
copulare. f. copulativa seu disiuctia

Querit

Querit

Querit

Arguit

Beplica.

Querit

Jungere consimiles debet coniunctio casus,

iste dictiones servant regulam

Quā nisi preterq; similem retinent sibi formam

Dicit qz iunctio vult coiungere siles casus. Et iste dictiones qz nisi p̄ter
qz etiā volūt iungere siles casus. De pmo vi iohannes z petrus. De sedo vt
sortes ē sortor qz plato. Qis hō n̄ vel pterq; petr⁹ ē sortor. Queritur.
Utrū hec regula sit sp̄ vera Solo. Semper ē vera dñmō debite intelligatur
ita. qz iunctio copulativa vel disiuctiva possita inter dictiones recras ab
eodē regēt nō potēt regere diuersos casus ab eadē pte et ex eadē vi copu
lat siles casus an z post. Dicit notatēr (copulativa vel disiunctiva) ppter
alias coiunctioes qz nō hz copulare similes casus an z post vt simus qdaz
hois vadit. Dicitur inter dictiones qz si ponatur inter orōnes regula nō
tenet vt sortes currit z illū video. Dicitur (cauiales) ppter istā z similes.
Sortes legit bene z leniter. Dicitur (rectas ab eodē regēt) ppter istā sort
es legit z illū p̄cussi. Dicit nō potēt regere diuersos casus. ppter istāz
pleniū grā z veritatis Addit. (Ab eadē pte et eadē vi) prop̄ istā z similes.
Video pauli z pte videt me Cōf. Cōiunctio nō copulat inter siles casus
z textus ē falsus. Ans patet vt hic plato disputat z ille loquitur. Solo. Re
gula intelligit qz coiunctio ponit inter dictiones cauiales fz hic ponit inter
duo verba. Cōtra. Cōiunctio posita inter dictiones casuiales nō copu
lat siles casus: vt p̄t in exēplo. Johānus pmo plenū grā z veritatis. Soz
luto. Tribus modis fallit. Primo qn̄ gr̄is adiungit nomini adiectivo: vt
equus albus magne cōmodatus. Secundo qn̄ iungit dictionē possessiuā
vt filius eliac⁹ z matris. Tertio qn̄ vna dictio regit diuersos casus vñco
cōiux: vt plenū gratia z veritatis. vñ⁹. Copula quando duos casus soci
at regit illos. Unica vi: sortens tu diligis ciceronē. Sz tñ hanc normā tri
plex instantia cassat. Conditit eliac⁹ z matris filius vibem. Casus quā
do duos regit vñica vis variatos. Exemplū tibi do sum plenus panis et
auro. Arguitur. Ita regula sufficienter sub predicta z p̄pendit: qz est
sup̄stia. Solutio. Iste dictiones quādoz capiuntur coniunctionaliter et
quādoz aduerbialiter. Primo modo sufficienter cōp̄endunt sub regla
sed no secundo modo. Querit. Cū quibus dictiōibus vult cōstrui. qz Soz
luto. Primo construitur cū nominib⁹ comparatiui gradus ut leo est for
tior qz asin⁹. Secundo cum dictionibus arietatis ut multo alius est frater
tunus qz paulus. Tertio construitur cum istis dictionibus ante et anteas:

De impedimentis

Nisi veni p̄ tu. **C**oncordū q̄ illa p̄ p̄ter semp p̄struīt cūz actō: vt oēs
ſi p̄uadēs p̄ier me. **S**ed illō ſe p̄pōtū p̄ter req̄t ſilēs eaf: vt oēs ſtudēt
p̄ter q̄ ego. Nullū rei ſuſ auar̄ p̄ter q̄ ludi. **C**oncordū q̄ ē dñt: a ater q̄
nisi: p̄ter q̄: q̄ nisi & p̄ter q̄ ſep̄ ſigūnū li gnu negatis vi nullū hoī natī
uitatē leḡ m̄ celebrari niſi ſolū iohānū baptiſte. **S**tr. Nullū ſaluaſit niſi
vel p̄ter q̄ iſtū. **S**ed q̄ ſigūnū ſpatio & dictionibus alieſatis vt patuit.

Querit

Actionē ſiue pati ſignare gerundia poſtitut

ſez duplex ſeatum gerundijs & ſupiniſ

Atq̄ ſupina per hoc datur his poſtuctio duplex
descendat i. ſeantibus actionem

Hitamen a verbis venuāt ſignantibus actum.

Ex exemplum

Hec delectatur in ſpectando quaſi pulchra

Dicit q̄ gerūdā & ſupina deſcenđetā a verbis actiūs h̄nt duplēc feaſ
tione ſez actiūs & paſſiū ad quā ſeqtur duplex poſtuctō: q̄ q̄ ſeant actiō
nem tūc regūt acciō a p̄ epoſt ſz q̄ ſeant paſſione tūc regūt abltiſ a pre
poſt mediāte poſtūtō vt hec delectat in ſpectādo q̄li pulchra. Si illō ge
rundiſ deſcedit a ſbō actiō ſic regūt p̄ ſe acciō ſ. pulchra. **S**ed ſi deſcedit
a ſbō paſſiuſ ſic regūt illū abltiſ. ſ. pulchra. i. a pulchra. ſenſiſ p̄me orō
niſ ē q̄ aliq̄ delectat in ſpicerē pulchra entia. **S**ed ſenſiſ ſebe orōniſ ē q̄
aliq̄ delectat in ſpicerē pulchra. **Q**ā. q̄r̄ dr a ſbō actiū ſolo. iō: q̄ ſi **Q**uerit
gerūdā & ſupina deſcenđetā abltiſ new ralib⁹ ſeu deponētib⁹ tūc tñmō
regūt vñi caſuſ ſm q̄ ſbō eoy ſeant actionē tñ vel paſſione tñ. **C**ā. **A**rguit
Nullū ſupinū deſcenđet a verbo actiō: q̄ ſupina ſormanſ p̄cipia p̄te
riti tripli q̄ ſeant paſſiue. ſolo. ſm iſtū tectū ſa actiō q̄ paſſiue ſeant vt p̄
clarū ex dictis de p̄cipijs. **Q**uerit: q̄ ē rō q̄ gerūdā & ſupina actionē &
paſſione ſeant. ſolo. Rō ē: q̄ deſcenđet a ſbō ſeantib⁹ actiō ſeu paſſi
one ſed omne deſcenđat ſapit naūrā ſuī ſimilitudinē: q̄ ſeant actionē ſeu paſſi
one. **Q**uerit: q̄e caſuſ regūt gerūdā & ſupina put deſcenđet a ſbō
actiū ſolo. drm cū actō: vt petrus ſedet reſumēdo diſcipulis paſſionez
thuſti. Cui rō eſt q̄ indicatiuſ p̄t reddeſt drm cū actō: q̄ etiā ſupina &
gerūdā ppter identitatē ſeationis. vñ. Et queſiſ caſuſ modus regit
initialis r̄. **Q**uerit: q̄e caſuſ regūt put veniſt a ſbō paſſiuſ. ſolo. **Q**uerit

abltiſ ſeu dem ſolubile in abltiſ mediāte poſtūtō: vt abt ut petrus
fuit paſſiuſ cauſa diligendi deo. i. a deo. Ratio illius eſt q̄ verba paſſiua a
quibus deſcenđet regūt drm ſolubile in abltiſ mediāte poſtūtō a vel
abt & abltiſ illū reſoluti vel aliſ ut p̄t in regime ablti. Concordū q̄ ge
rūdā & ſupina put veniunt a verbis impoſonalibus regūt eundē caſuſ
q̄e regūt q̄n veniunt a trāſitiuſ. Et dr (a verbi trāſitiuſ) ppter gerū
dā & ſupina verbo deponentiali ūnō ſeant ſimil actionē & paſſionem
Querit: vñr̄ ſia gerūdā in di do dū termiñata ſeant actiō & paſſiue. ſo
luto. ſic. **E**xemplū de di dū ad actiō ſeationē vt venio cā videndi regē. De. **Q**uerit
paſſiua ſeationē vt venio cā vidēdi miraculi. i. vt videaf miraculū. De do in
actiō ſeationē vt petrus pugnādo vicit illū. De paſſiua ſeationē: vt cātan
do rūp̄ anguis. Unū venefice mulieres h̄nt carmiña qdā. Itē cātare. i. raliz
b⁹ carminib⁹ vt & cātare. i. laſcīnari. vñ. Frigid⁹ in p̄iat ſantando rūp̄
anguis. Itē laſcīnū ni ſeant illō in q̄ ſit laſcīnatio vt laſcīnū laſcīno tollitur
Et in hoc exemplo. ſemina vñ ſe vidēdo. i. dū videt. **E**xemplū de dū quādo

Glosa notabilis.

Querit significat actiue ut vado ad videndum salvatorem. De passiuā significatiōne: ut dedit dorsum suum ad percutiendum. i. ut patetur. **Querit** quādo gerundia capiuntur actiue et quādo passiue. Solutio. satis faciendo pueris. Dōm est: q̄ q̄ gerundia sumunt̄ eū regimine acci a partepost tūc semper capiuntur actiue: ut venio causa legendi librum. Sed q̄n capiunt̄ sine regimine tunc sumunt̄ passiue. Virgilus Altūr vitum crescit̄ tegēdo. Queritur. q̄n supina capiuntur actiue seu passiue. Solutio. Ultima supina semper capiuntur passiue: ut hoc est dignum auditu. i. ut audiat. Sz̄ p̄ora supina q̄n habent regimen actiūꝝ significant actiue ut vado viſum christum. Sed q̄ h̄t regimen passiūꝝ f̄cant̄ passiue ut vado viſus ab hominibꝫ. **Querit**: que est dñtia inter gerundiū et gerundiū. Solo. Ita: q̄ gerundiū ē q̄ ta actionē ē passiōne fecit: et ideo f̄m nō interpretationē br̄ q̄si gerēs vim duor. s. actionis et passiōnis. Sz̄ gerundiū ē q̄d solū actionem seu passiōne fecit: et sic br̄ gerundiū q̄si gerēs vim vniuers. s. actionis tm̄ seu passiōnis tm̄. Arguit. gerundiū et gerundiū f̄m hugonē nō dñt nisi per syncopā. illa dñtia est mala. Solutio. Illa dñtia est assignata f̄m vim rōnis noīm et nō f̄m rez: q̄ ita identificari p̄t gerundiū et gerundiū q̄r vñi sepe ponit̄ pro reliquo et illa differentia est parum curanda. De spinis br̄ ibi. Infinitiuū primum distinguit̄ supinum. gerundiis hoc f̄būm. i. facit

Deq; gerundiis que sum gerit esse videtur
interrogatio sup. gerundiis

Questio si triplex illis constructio detur

Est exemplū prime questionis

Presbiter essendi causa vis clericis radi

Est exemplū scde questionis

Militis essendi causa precor arma parari

Est exemplū tertie questionis

Essendi regem causa me posco iunari

Querit vtrū gerūdīa huius verbi substātiū sum p̄nt̄ p̄strui cl̄ illis tribus casibus. s. nō ḡtō accō a prepost. **Querit**: q̄e aut̄ nō solvit istā q̄stionē. Solutio. Reliq̄t eaz̄ fore solutā ex dictis: ibi (h̄p̄z s̄l̄es) Sz̄ istā r̄silio ē insufficiens et ideo nō solvit eā: q̄r de istis q̄stionibꝫ sunt varie opinōnes. Sz̄ f̄m Senecā in dubiis nō ē diffinendū fz̄ suspensiō tenere huius. **Querit** vtrū p̄mū exemplū sit congruū hoc modo ordinando. s. O clericis vis radi causa essendi p̄sbyter. Solutio. sic q̄r hoc gerundiū nō substātiū essendi copulat s̄les casus an̄ et post. s. tu et p̄sbyter: q̄r ambo sūt n̄i casus.

Arguit. Copulat inter dissiles casus. s. inter abltū et ntū: q̄r causa est abltū casus: et p̄sbyter n̄i casus. Solo. Nō copulat illos casus: q̄r verbum substātiū nō copulat oēs illos casus cū q̄bus p̄struit: sed solū illos q̄s denotat p̄tinere ad idē: iuxta illud: 'personā dū p̄tineat ad eandē' Iam ille abltū causa et ille ntū p̄sbyter p̄tinet ad diversā: ḡ nō p̄nt̄ illos ad inicē copulare. **Cōtra**. hoc verbum substātiū est dicta talē vñionē qualē extrema recurrunt. p̄mo peribermenias fz̄ iste ntū p̄sbyter et ille abltū causa diuersa denotat: ḡ verbum substātiū p̄t illa cōungere. Solo. dicit f̄m vñionē vñ essentialē vñ accidentalē f̄m intentionē p̄bi fz̄ nō vñionē p̄gruitatis.

Replica. Cōr. Ut rū secunda orō sit ordināda f̄m p̄structionē: ego p̄cor armā p̄parari causa essendi militis sit congrua. Solo. Si hoc gerundiū essendi caput substātiū orō ē simpli incogrua: q̄r fz̄ substātiū vñ eiū gerundiū copi

Querit

De impedimentis

lot int dissiles casus. s. int utrūm et grīm qd est pra via copulatiuā et naturā
sloq. s. si capiā possesse, p̄t importat p̄t inentia tūc orō ē p̄grua q̄ hoc
p̄bū (est) captū. p̄tiner regū grīm p̄ illā regulā. Est intellectū. q̄ etiā eius A rguit
gerundū. s. essendi in illa & catiōe captū. C. q̄cumq̄ p̄bū substatiū co
pulat grīm cū nō orō ē incō grua: & ista. Solo Verū ē q̄n p̄bū substatiū
substatiū capiā. s. nō q̄n possesse capiā: vt in p̄posito. Q. vtrū tercia. Querit
orō sit p̄trūcēdo (ego posco me iuuari causa essendi regē sit p̄grua. Solo.
sic: q̄r hoc gerundū (essendi) copulat duos actos. s. vnu a p̄caen et reliquū
a prep. s. me et regē. C. Ite actus (me) regū iuuari a p̄teah: q̄n ab Arguit
illo gerūdū (essendi) Sol. Licet nō regat illū accim tñ copulat: q̄r p̄bū sub
stantiu nō semper regit illos casus q̄s copulat. C. Querit. q̄ est illa causa q̄
stūne in exēplis ponit Solo. est causa finalis q̄r omne analogū p̄ se positiū
stat p̄ suo fecato famosior vel etiā cū alio sibi cōiuncto: q̄r nota aliquid ad
rationē finis prīnens sicut in p̄posito. In p̄mo debet esse causa finalis sa
cerdotij que e cultus diuinus in sacramenro dispensatiōe. In scđo ē caus
a finalis q̄ defensio patri aduersarijs eā deuastare nitentib⁹. In tertio
nota causa finalis q̄ ē maior ratio mercedi q̄r quātū alijs ē in maiorū statu
tāto pl⁹ p̄t mereri: sicut moys p̄ter essentialē p̄mū (ex q̄r p̄t dux sup
p̄plū iſtū) habuit p̄mū accidentale q̄b̄ potius intendebat p̄dere q̄p̄ p̄plū
iſtū a deo plagari. p̄pter eoz petā dicens. Dime p̄p̄lo hāc nota aut de
le me de librio vite. C. Arguit. Essendi nō est gerundū illū p̄bū sum: & male
dictū ē q̄ triplex q̄stū mouet de gerūdū: illū p̄bū: q̄r gerūdū caret et su
p̄p̄li nō h̄z s. si haberet eset endi endi q̄ formari a ḡto ent. Solutio
nō ē gerundū fin formationē regularē et vītata: th capiā p̄ gerūdū illū
p̄bū (sum) fin regularē formationē. Etī vītatur Aristoteles isto gerūdū in
antepdicamentis dicens q̄ octo sunt modi essendi.

Infinitiu p̄prium distingue supinum

sup. verbis

vltima

Atq̄ gerundiuis primis suprema supina

sotias

sup. p̄bū

significo

Si unges verbo per quod motum tibi signo

Dicit q̄ p̄mū supini differt ab infinitiu et vltimi supinū distinguit a ge
rūdū in di termino: q̄r vltimi supia p̄strūl cū p̄bū ipotātib⁹ motū: sed
nō cū ifiniū: vt gerūdū in di terminata. C. q̄o p̄mū supinū differt ab
infinitiu. Sol. sic: q̄r p̄mū supini p̄strūl cū p̄bū ipotātē motū ad locū: vt
vado lectu: h̄z nō ifiniū. S. vltimi supinū differt a gerūdū in di ter
minato: q̄r vltimi supini p̄strūl cū p̄bū ipotātē motū d̄ loco: vt veio lectu
.i. a loco in d̄ legi nō aut late gerūdū. C. q̄r p̄tex. pl⁹ distinctionē facit
a p̄mū gerūdū. s. in di terminat: q̄z ab alijs. Sol. id: q̄r gerūdū in dum ter
minata et in do etiā p̄t strūl cū p̄bū ipotātib⁹ motū exterioē. De dū: vt
vado dormiendū. De do vt curro cantando. C. q̄o cōtentūt participiū
gerundū: infinitiu et supina. Solutio. in hoc q̄r oia illa q̄nq̄ importat
cōcomitantiaz actus. i. significat actū qui cōgrue p̄t cōstrui cū alio actu
precedente vt vado lectu: fudeo sedendo. Scđo p̄ueniūt q̄r oia regū eundē
casum q̄ sua verba regunt a quibus descendunt. C. Querit. q̄r principiū
differt a gerūdū: supino et infinitiu. Sol. sic: q̄r principiū p̄strūl cūz noie
substatiū vt adiectū cū substatiū s. hoc nō cōvenit alijs. Sed infinitiu
differt a gerundū et supina p̄ articulū toy fin p̄seianum q̄r gerundū et
supina possunt habere inflectionem casualem non autem infinitiu.

Glosa notabilis

Arguit

Arguit. Gerundia et supina sunt vba infinitiva sive priscianum: quod non differtur. Solo. Sunt infinitivi casuales: sed verbū infinitiu modi non dicit infinitus causaliter: sed et ceterum. Quod gerundia inter se considerata dicitur. Solo. sic quod gerundū in di terminatū pstruuntur cū noīe substantio more gentium causas ut venia causa ludendi. Sed gerundū in do terminatū fecit cōcomitātiū actus cū similitate: ut sedeo studendo Sed gerundū in dū terminatū importat cōcomitantiam actus cū successione: ut vado ad legendū. Que ritur. quod sunt supina. Solo. Tantū duo: quod supina ex pīmū terminos motus hīc trīmodo duū sunt termini motus scilicet a q̄ et ad quē ergo sunt duū supina iuxta numerū terminorum motus. scilicet a quo et ad quē. Quod differtur supina inter se. Solo. sic quod pīmū supinū vult pstruere cū verbo importante motum ad locum ut vado cenatū Sed ultimū supinū vult pstruere cū verbo seu participio importante motū de loco: ut venio cenatū. Ex quo patet quod ista oratio et similes: maneatis sessum est incongrua: quod pīmū supinū vult pstruere cū verbo importante motum: sed maneatis est verbū importans quietam: sed debet dici maneatis sedens. **Querit.** Quomodo cōveniunt pīmū supinū et ultimū. Solo. sic quod ambo sunt vba hītia inflectionē casuālē: et re gere possunt eundem casum que regunt sua verba a quibus descendunt. **Arguit.** Ultimū supinū pstruere cū noīe adiectivo: ergo non cum verbo importante motum de loco ut incredibile dicitur. Solo. Quis sive communē opinione grammaticoz congrue construatur cuius verbo importante motū de loco: tamē magis ornare construitur cum nominibus adiectiū sive intentionē oratorū et poetarū. **Contra.** Dictu vīsi non sunt supina sed sunt nomina quarte declinationis ablutiū casus: et regunt ab illis adiectiū ex vi demonstratiōes essentiae. **Solutio.** omnis nostra latinitas sumitur a primis grammaticis: precipue a poetis sed in illa poetica scientia non repertur ultimum supinū constructus cū verbo importante motū de loco: sed semper cū nominibus adiectiū ut ponit Virgilius et alii ut locundum dicitu. Ibi audiri est nomen substantiū ablutiū casus.

sententia interdum

Si fiat dō voce sermo quandoq; per ipsam

p sola voce ponendam

Materialiter hanc tu dicas esse tenendam

sub una terminatione materialiter positas

Casus per voces quondam materiales

Dicit quod dictio materialiter posita p sola voce et non p re ad extra ē inde clinabilis pōes casus: ut homo dictio dissyllaba. **Querit.** quod ē ratio ordī istius tertius ad secundū. Solo. Ista: quod pīmū determinauit de dictiōib; scatiniis: hic vero determinat de dictiōib; materialib; positiōib;: sed dictio factuā est ante dictionē materialib; positiōib;: quod significatio ē forma dictionis actuā eam sive ens in actu via pfectiōis ē ante ens in potentia: sed et ceterum. **Quod.** Quod scilicet quod dictio materialiter ponat. Solo. quod adiectū. scilicet pīmū adiectū ponat cū suo substantiū p voce tīmū et p fectionē tīcū ponat materialiter ut homo ē dictio dissyllaba ista vox dissyllaba ponat homini. p sola voce. **Arguit.** In hac ordine. homo ē nō: homo ibi ponat materialiter: quod adhuc homo retinet suum modum significandi. Solo. Ponat p tanto materialiter: quod nō stat ibi p ultimato significato: licet bene teneat modū significandi. **Arguitur.** Vox materialiter posita aliquid significat. probatur hoc: quod significat seipsum. **Solutio.** Vox materialiter posita est sibi

Querit

Arguit

De Impedimentis.

id et representat seipsum: sed tamen nihil facit significare illa que est forma suostantialis dictio nisi significative. Querit. Cuius prisciorum sunt distinctiones materialiter posite solo. Quid dicitur? Unde sub nomine complexe sive incomplexo est ad hanc rationem actualē. Et de notariis (est si ad hanc rationem actualē) quod est ad hanc rationem aptitudine sub ipso non comprehenduntur. Unde significatio aptitudinalis est que data est terminis a primo impositore a quod potest restringi significatio etiam ponitur: et illa significatio sit actualis quod dictio materialiter posita separata ab illa distinctione quod facit ea stare materialiter. Sed significatio actualis est cum conuenient termino ratione restrictio sicut hic amo est verbum etiam vel yelpe est rei per vocem sive in placitu representationis: sed in illis omnibus nulla res ab extra representatur. Querit. Cuius genitivus est dictio materialiter posita. Domus est neutri generis. vñ. Dictio quecumque fuerit tibi materialis. Est substantia neutri indeclinabile nominis. Ratio est: quod talis dictio dicit essentiam sui ipsius sine distinctione sexus: modo talis significatio approposita neutrō geniti: quod est per modum indicit ad utrumque sexum seu per modum abnegationis viri: nesciatur. Arguit. Sive per yelpe sive genitivus sunt genitivi se: quod dicit. Littera vel syllaba sit tibi feminina. Dominus et reges significant victimata significatio punit dictio genitivi feminini sed in genitivo materialiter ponuntur sunt generis neutri. Querit. Cuius qualitas est talis dictio. Domus et appellativa: quod neutralis nominis est multorum: quod stat per solam vocem et per similes que sunt plura. Ait. Dictio materialiter possit esse proprietas clitatis. vñ. Est proprie qualis vox omnis materialis: ergo et ceterum. Dominus est dictio materialiter posita consideratur per seipsum non tunc est proprie clitatis sed si captiatur per se et sibi simili ut communiter solet capi sic est appellativa qualitas quia pluribus conuenit. vñ. Appellativa varias res vnuocabat. Et homo hic scriptum: et homo alibi scriptum.

dictio. scilicet dictio
Vox cuius pars est apponens prepositiva.

s. ppō adiungit i. prepositione

Vna potest alteri sociari prepositiva.

Sunt exempla

De post setantes; de sub pede; de prope fontes

Cuius est quod est ppō adiungit suo casuali per appositionem tunc illi ppō positio est. Et hoc est ppō cum suo casuali per additum adiungit una alia ppō ut post setantes. Ibi est ppō cum suo casuali per additum adiungit ppō positio. scilicet de dicendo de post setantes et sic de aliis. Querit. Que est ratio ordinis istius ter. ad precedentem. Domus et ista: quod plus determinavit per principalius vero determinat de peributus principalius: sed per principalius plus est determinandum. Querit. Quod modis ppō positio ponit cum alia dictione est cum suo casuali. Domus et duobus modis. Prior per appositionem quam scilicet ppō positio et dicione cui adiungit sit una dictio: ut in dico. Secundo per appositionem etiam scilicet ex appositione et dictione cui adiungit non sit una dictio: ut in ppō positio. Querit. Quis est modus costruendi illas ppō positiones. Dominus quod de hoc sunt varijs modi dicendi. Nam quidam dicunt quod prima ppō positio sive situs additur alteri descendit accidens vel ab illo per subintellectionem. Exemplum de accusatio: ut vado ad propere scholas. scilicet ad locum propere scholas. De ablativo: ut lenamus hoc de sub pedibus. scilicet de loco sub pedibus. Secundus modus dicendi est: quod illa prepositio deseruit casuali que immediate dictioni casuali preponitur ex prima costruitur cum toto sequenti quod supplet locum talis casualis cui ipsa prepositio vult deseruire. Tertius modus dicendi est quod prima pre-

Glosa notabilis

- Querit** posito teneat adiuerbialis eo qd nō deferuit casui iuxta illud. Voces p̄posse nequunt sine casib⁹ ec. Si careat illis dñt adiuerbia dicitur. Et inf illos tres modos p̄missi s̄ cōmuniōr. **Querit** qm p̄num modis qn dñ intelligi accus vel ablis. Dñm qd qm p̄ma p̄positio fm s̄lī p̄posita deferuit accō casui: tunc debet subintelligi accus: vt vado ppe ecclēsiaz. i. ad locū. Sz qm p̄ma p̄pō deferuit abltō: tūc dederit subintelligi abltus: vt veni de ppe romā. i. d lo co. **Querit** Utru semper dñ intelligi ille accus locū: vel ille ablatus tpe: vt iohannes fuit Colonie de post pascha vscz nūc. i. de tempore post pascha. **Queritur** Qd dñ intelligi dictio tpis vel loci. Dñm qd qm dñctio casuālis cū posteriori p̄positio posita nota tempus: sic debet intelligi post primā p̄positio nem accus vel abltus temporis. Sed quando nota locū tunc intelligitur accusatuū vel ablatus loci. **Querit** Unde ista regula sumpta ē. Dñz qd est ex p̄mo libro Regum cap. xvi. et xvii. quia ibi dicit qd dñctio paciens gregem omiu⁹ patris sui vocat⁹ est a samuele per preceptum dñi et iunct⁹ est in regez israel et sic de loco p̄fūt̄antes positus est ad locum regalis dignitatis qua erat vir fortis: et prudens in armis: et bellicosus: et pulcher: et dominus erat cum eo.
- ille p̄pones .i. subtus .i. actū p qm s. adiūgim villas
- Querit** **In sub subter vel tūs dant quartū dñi sotiamus**
- significanti .i. aliquē .i. principio motu scāti.
- Verbo signanti motum vel participanti**
- .i. putes de motu extra locum.
- De motu dici credas tamen exteriori**
- significo. s. exteriorē .i. itas p̄pones .i. cū abltō
- Si non designo motum: tunc construe sexto**
- Est exemplum vbi illa prepositio
in construtur cum ablative .i. campo
- In campo curro si sis bene dicis in illo.**
- .i. extra cāpī .i. in acēd
- Si sis exterius in campum sit tibi cursus**
- Cōnia est qd ille p̄positiones in sub subter vel subens qd cōstruuntur etiā p̄do vel participio motu exterioriē importante volūt̄ strūt̄ etiā accō a prepost. Sed qd cōstruunt̄ etiā verbo vel participio nō importante motu exterioriē volunt cōstrui cū abltō a prepost. Exempli p̄mū ut curro in campū si sum extra campū. Sed si sum intra campī dico curro in campo: qd est exemplis de secundo. **Querit** Quis mot⁹ dicit exterior et qd interior. Dñz qd mot⁹ exterior ē qd inchoatur at vno loco et terminatur in alio sicut motus inchoatus in ciuitate terminatur extra ciuitatē. Sed motus interior ē qd inchoatur in aliqua loco et terminatur in eodē: sicut motus inchoatus in domo terminat in eadē. **Arguit** Ita p̄positio sup̄ strūt̄ etiam etiā accō vt abltō ergo autor ē hic dimittens loquēs de p̄positionibus vtricq; casui de seruentibus. Dñz qd sup̄ nō eodē mō cōstruunt̄ etiā accō vel abltō sicut iste p̄positiones qd qm capī p̄ sua p̄pria natura sic p̄strūt̄ etiā accō. Sz qd caspit̄ pro illa p̄positio de tūc cōstruit̄ etiā abltō vt p̄t̄ ibi. Cū sup̄ est pro de Sz iste p̄positiones deseruit̄ vtricq; casui ex sua propria natura. Sz qd illa cōiungans actualiter hoc sit virtute alienus habentis p̄portionē ad accus

De Impedimentis

Satiuum vel ablatiuum. Arguitur. In hoc exemplo. Credo in deum. Ibi in construunt cum acto et tamen non est ibi verbi importans motum exteriorē. Dicit q̄ regula intelligit q̄ dictio casualis importat loci tunc debet attrui ei verbo vel principio importante motus ad locum in dico exemplo ille accusatus deū non importat loci. Queritur. Ut si ista oratio sit cogrua. Curro in campo cui sum extra campus. Dicit q̄ sic; q̄ est ubi debita, p̄portio modorum scandi et debita habitudo cogruitatis. Arguit. Illa oratio non est vera nisi dicitur non est cogrua. Tenet conseq̄uētia q̄ simile. Dicit q̄ non est simile q̄ con-
gruitas accedit ex pte modorum scandi; q̄ debite sunt p̄portionati in dico exemplo sed veritas attingit ex pte rei q̄ dicitur. Aristoteles ab eo q̄ res est vel non est oratio dicitur vera vel falsa. Si ergo res, i.e. actus currendi non sit non est p̄positio vera: utique tamen cogrua. Notandum q̄ illa p̄positio in quan-
doq̄ sc̄it idem q̄ erga et tunc vult construere q̄ accusatio ut tria in me be-
nevolientia. Quandoq̄ cōstruitur cuī accusatio sine verbo motus impor-
tante: ut iohannes doceat in aurē suā. Sed sub et subter regunt accēsū ut
ablatiuum sibi mentem istius textus. Et subtus potius capitur adverbialiter q̄ prepositionaliter sicut etiam intus.

zuungere non valebit. s. copulativa vel disjunctiva.

Jungere non poterit coniunctio mobile fixo

coniungit copulativa vel disjunctiva.

Jungit diversa coniunctio significata

Sonia est q̄ inter adiectum et substantiuum non potest mediare cōiunctio. Et subdit rationem q̄ cōiunctio cōiungit diversa facta sed adiectum et substantiuum princi-
pient ad idem et faciunt idem et cetera. Et sic non debet dici homo et albus sibi homo et albus.
Arguit. Adiectum et substantiuum cōiungit diversa q̄ substantiuum sicut substantia:
nam: adiectum vero accidens sibi substantia et accidentes sunt primo diversa:
ergo et cetera. Dicit q̄ licet sint diversi in essentia sunt tamen idem in existentia et identi-
tate numerali. Et q̄ dicitur idem diversus numeralis presupponit identitatem
specificam et genericam sibi substantia sicut generice et specificie distincta
ergo non identificantur numeraliter. Dicit q̄ maior intellectus de identitate numero-
rali essentiiali ista autem identificantur accidentaliter. Cōtra. Int adiectum et sub-
stantiuum potest mediare cōiunctio: q̄ et cetera. Ahs pater in hoc exemplo homo q̄
et albus. Dicit q̄ ista regula intelligitur de cōiunctione copulativa vel
disjunctiva et non expletiva: q̄ talis sibi p̄tisciam ad modum cōiungendi est
inanis q̄ nec per vim nec per ordinem cōiungit nec est nota diversitatis ut
hic homo quidem albus. Cōtra. Inter adiectuum et substantiuum potest
mediare cōiunctio copulativa ergo et cetera. Antecedens pater in hoc exemplo homo q̄
et albus sunt nomina. Dicendum q̄ ista regula intelligitur de adiectuo et
substantiuo significative positis: sed in dico exemplo ponuntur materia
liter et sic non sunt adiectua sed sunt substantia neurri generis: ut prius
patuit. Tertio intelligitur regula de substantiuo et adiectuo non substantiuo
tutio ppter istam homo et inadmissible currunt. Quarto intelligitur regula
inter adiectuum et suum substantiuum ppter istam albus equus est magne
comoditatis. Arguitur. hic mediat cōiunctio inter adiectum et suum sub-
stantiuum. Sorores est albus et homo. Dicendum q̄ ibi non mediat inter adiectum
et suum substantiuum sed inter orationes. Cōtra. Adhuc potest mediare in
adiectuum et substantiuum ut iustus et diabolus pugnat. Dicendum q̄ re-
gula intelligitur quando ponitur inter adiectuum et suum substantiuum
sed hinc iustus non est adiectum istius substantiuum diabolus.

Glosa notabilis

- Querit** Interrogas dictiones assotiare duas
pillas siuctioes. **Arguit** Queris si liceat voces coniungere binas
p. qn̄ deones .i. sint .i. sub scatione
Replica. Cum voces fuerint tales q̄ significato
.i. dictiois .i. dictionis .i. concludis .i. scationem
Unius alterius comprehendis significatum
.i. cognitio loquetur .i. orationes.
Recte dicetur: homo grammaticus; similesq;
.i. minus .i. adiuctū coartare magis cōe
Et partiunctum debes restringere totum
illud tantū .i. magis cōe min⁹ cōe non significat
Id solum presta quod pars non denotat illa
S̄nia h̄ text⁹ stat i hac q̄stioē vtrū siuctio copularia vt dissuctio pōt pō
in int̄ dictiois sic se h̄fites q̄ sc̄atioē vnu⁹ sp̄hēdat sub sc̄atioē alteri⁹ vt hō
grāmatic⁹: aīal hō v̄ hō t̄ grāmatic⁹: aīal t̄ hō. Cū ibi (Et p̄t iūctū) im
plicite videt solue q̄stionē dices: q̄ si totū restrinxit p̄ p̄t ita q̄ faciat idē
cō p̄t tū nō mediatur siuctio. S̄ si aliud faciat p̄ totū q̄ p̄t: tū p̄t
mediatur siuctio: vt si aīal p̄ alīo ponat p̄ rusticō: t̄ hō v̄ natura humana. Etīa hic
hō t̄ grāmatic⁹: si hō ponat p̄ rusticō: t̄ grāmatic⁹ p̄ sc̄ie q̄ tū feant di
uersa: q̄ siuctio ex sua natura h̄z copulat. Cōf. q̄ sc̄atioē vnu⁹ dictiois q̄
hendit sub sc̄atioē alteri⁹. Dōz q̄ tū qn̄ vna deo ē supi⁹: t̄ alia inferi⁹ fūrō
nē sc̄adi: q̄ oē supi⁹ actu t̄ intellectu ē in suo inferiori. Cōf. Ista regla in
telligit etiā de exciplo. hō grāmatic⁹ t̄ tñ vnu⁹ nō ē supi⁹ ad alteri⁹. Dōm q̄
nis hō sit supi⁹ ad grāmatici⁹ in recta linea p̄dicamentū ē tñ bñ magis cōe
q̄ oē grāmatici⁹ hō s̄ nō ecōtra. Cōtra. Deus t̄ angelī sunt grāmatici⁹
hō nō oīs grāmatic⁹ ē hō. Dōz q̄ sol⁹ hō v̄ grāmatic⁹ sc̄iam acq̄sita: de⁹
aut̄ v̄ grāmatic⁹ p̄ naturā angel⁹ vero p̄ sc̄iam infusaz a deo.
posthoc interrogari sibi p̄ p̄iunctionē
- Querit** Inde potest queri: an possit idem sibi iungī
p̄ vel apponatur non p̄t
Aut si iungatur quod adesse nequid vel ab esse
S̄nia h̄ text⁹ stat in trib⁹ q̄stioib⁹ q̄ru⁹ p̄ma ē. Ut̄ idē p̄t sibi p̄si adiugl
p̄ p̄iunctionē aliquā. i. vtrū dictiois idē sc̄ares p̄t q̄ siuctio p̄ p̄iunctionē vt sunt
marc⁹ tallins. Sc̄da q̄stio ē vtrū dictiois (q̄ru⁹ vna nō p̄t alteri⁹ adē) p̄t
siuctio p̄ p̄iunctionē vt hō t̄ alīo. Tertia q̄stio ē. Ut̄ dictiois (q̄ru⁹ vna non
p̄t alteri⁹ abesse) p̄t siuctio p̄ p̄iunctionē vt subiectū t̄ sua pp̄a passio: sicut
hō t̄ risibile. Cōquerit. q̄re aīerāder nō solvit istas q̄stioes. Dōz q̄ iō: q̄ re
liqt̄ eas fore solutas ex dicit. Cōquerit. quid p̄ma qđ ē soluēda. Dōm q̄ sic
idē v̄ tripli. s̄ idē ḡne t̄ idē specie t̄ idē nūero modo idē genere p̄t sibi p̄si
cōiungit mediate cōiunctione vt sortes t̄ aīal currunt. Sit̄ idem in specie
vt sortes t̄ hō currunt t̄ hoc est verū si stant pro diversis sed si stāt p̄ eode
tū nō p̄t mediare cōiunctio rōne identitatis. Sit̄ inter eadem nūero non

De impedimentis

mediet punctio ppter eandē rationē vt marc⁹ tullius. Et qđ dicī eadem nūero pōt mediare pūctio qđ dicit Boet⁹ marcus tullio. Dōm qđ ibi nō cap̄t ly qđ punctum s̄z expositum. Qđ. quō solūt sc̄da qđtio. Dōm qđ sic. cōiunctio qđ mediare inter illas dictiōes qđ sc̄at diuersa: s̄z hic pūctio iūgit diuersa sc̄ta: ḡ t̄c. possunt tñ p̄ eadē re capi s̄z tñc nō mediabit pūctio. Et qđ br̄: hic iūgit diuersa hō ast⁹ currit tñ ibi nō mediat punctio. Dōm qđ ast⁹ cap̄t duplicit. Uno mō p̄ aīali in sua specie p̄stituto: s̄z nō pōt di c̄ hō ast⁹ Alio mō cap̄t p̄ rūdis et sic bā sine pūctio hō ast⁹. I. hō rūdis: qđ sunt eadē accidentia: Qđ. quō tercia qđtio solūt. Dōm qđ sic: si tales dictiōes capiant p̄ diuersis tñc pōt mediare pūctio. H̄ si capiant p̄ eodē tñc nō mediabit pūctio vt hō risibilis orat deū. Et qđ br̄: iste dictiōes postulo peto idē sc̄at tñ p̄t pūctio p̄ pūctiōne vt p̄t dicendo. postulo et p̄to veniā. Dōm qđ ibi nō cap̄t ly et copulatio sed expositum.

i. cōtrarias s̄m p̄pam illud ad i. quenātā p̄cipiātūz suā naturā verbūm alij p̄petate notare,

Si iungas recte faties qđ participare

i. admissio

regulariter

Concello qđ tu melior sis qđ plato recte

p̄ certo dicas ideo ille homo cōmunicat in tali p̄petate

Conclūdis: ergo plato participat bonitate

Dicit qđ hoc aduerbiū p̄pandi qđ cap̄t p̄t tñc dicit p̄parationē rerum adiūtū ē in participatiōe alicui⁹ qđtatis: vt sortes est doctoř qđ plato: si ibi est cōparatio p̄p: ita oportet qđ sortes sit doctus: et etiā qđ plato sit doctus. Qđ. qđ illa dictio qđ ponit p̄prie. Dōm qđ qđ cōparatiōne p̄pē dicitā denotat. Ubi notandū qđ triplex ē cōparatio. I. p̄prie im. p̄pē et im. p̄pūissime dicta. prope dicta ē qđ res excedēt et res excessa p̄ueniūt in p̄petate in qđ cōparant. Et ad illā regunt tres cōditōes Prima ē qđ cōparabiliā sint eiusdē speciei. Sc̄da ē qđ si vna qđitas s̄m specie vniſormi p̄cipiata in qđ cōparant. Et qđ paret qđ sit cōparatio qđ cōparatio est cōparabilis vno. Comparatio imp̄ficiō dicta est qđ excedēt particiūt in p̄petate in qua sit cōparatio et nō res excessa vt deus est melior: qđ diabolus. Sz imp̄ficiō dicta ē qđ nec excedēt nec excessum p̄cipiat in p̄petate vt melius ē perdere dīgitū qđ manū. Arguit. Diabolus ē bonus: ḡ in dīcō exemplo cōuenit cū re excedēt in forma cōparatiōne: Ans. p̄baf qđ omne ens ē bonus: sz diabolus est ens: ḡ ē bonus. Minor p̄t: qđ ens ē bonus cōvertunt. Dōm qđ diabolus bene ē bonus bonitate entis: s̄z nō bonitate moris: qđ eius opa saltē finaliter sunt mala. Querit. Qđ ot modis cap̄t qđ. Dōm qđ quinq̄ modis. Primo electiōe: vt melius ē cōsidere in dīo qđ in p̄cipiib⁹. Sc̄da associatiōe vt tā sortes qđ plato disputant. Tertio augmētatiōe: vt ecce qđ bonū et qđ diabolū. Quarto cōparatiōne vt sortes ē melior qđ plato. Quī admiratur vt O qđ meūndus ē locus iste. vii⁹. Eligit assiōt at ḡmentā qđ tibi signat. Et cū p̄dictis p̄parat atq̄ stupet. Qđ. qđus dictiōnib⁹ qđ vult adiungi. Dōm qđ p̄mo dictiōnib⁹ cōparatiōnū grad⁹ et iohānes scribit. melius qđ petrus. Sc̄do dictiōnib⁹ qđ ponunt loco cōparatiōni: vt p̄fecti vltra qđ petrus. Tertio qđ iungitur dictiōnib⁹ qđ sententia iungit p̄t p̄tentiā: vt petrus loquitur alijer qđ sentit.

de relatiūs logi calibus datur norma

Deqđ relatiūs logice fit regula talis

Querit

Querit

De aduētū
vio qđ

Querit
Nota

Arguit

Querit

Querit

Glosa notabilis

.s. logicali. s. i. ordine ad correlatum ad extra. i. relatio
Quando relatio fit extrinseca debet eidem
.s. correlatum. i. apponi .s. dictio respectu specificat.
Dictio subiungi que rem determinat eius
p qn .s. logicalis in una dcone exigit apponi
Lunqz relatio fit intrinseca nil petit addi.
.i. aequales .s. illi .i. video

Plurali numero similes quos ego cerno

Cudit qd duplex est relatio logicalis. s. extrinseca et intrinseca. Qn relatio extrinseca fit tuc relatio debet alius s. correlatum qd ipsu specificet ut pater filii pater. Cui rō est qd relata dicunt ad cōuentientia fm Aristote. Sz qn relatio intrinseca tuc relatum et correlatum ambo includunt in una dictio ut in relatio eparantie plus nieri: siles sunt qd ego cerno. i. iste est satis illi. **Querit** Quid est relatio logicalis. Dbz qd relativa sive ad aliud talia dicunt qd huc ipsu qd sunt ad aliud quodammodo se hfe vt quomodo dubitet alter ad aliud. Et sunt tres eius species. s. suppositio: suppositi oms et eparantie. Relativa suppositiois sunt qd relatuū ē magis dignū correlatio: ut dñs serui dñs. Sz relata eparantie qd eode noī explicant sub eqli dignitate scandi ut sile simili sitis. **Querit** In qd specie relatiois fit relatio intrinseca. Dbm qd in relatuū eparantie plus nieri et nō d. squiparantie. Cuim rō est qd relata equiparantie plus nieri dant se intelligere sua correlatio qd alia nō faciūt. **Arguit** Relata disquiparantie etiā ponuntur in pli niero ut dñs et pater et dñe se mutuo intelligere fm Brsto. qd si quis definite nouerit vnu relatioz definite noscer et reliquā qd sunt simul natura. Dbm qd licet dant se intelligere: nō tñ sunt sub una dictio implicita sicut relatio equiparantie. **Arguit** pūs determinauit de relatuū ibi. s. Ad pte vocis: g. rō. Dbm qd verū ē de relatuū grāmatica libus hz nō logicalibz. **Contra** pūs determinauit de relatuū logicalibus ibi. Adde relatuū g. rō. Dbm qd verū ē in qd sup his fundat habitu gti casus. Et qd vñ de relatuū logicalibus hz determinare lo gicu: g. rō. Dbz qd verū ē logicalis hz autor hic loquit de tis grāmaticalibz in qd sunt qd s. copilia ordinata ad formā operatiois in qd puenit. **Contra** qd autor hic in fine facit mentione de relatuū logicalibz. Dbm qd ppter tres rationes prima ē qd latitudine huius sedē pte fundat in relatione vni ad aliud secundum regēt ad dictio recta et in habitudine vni pstructibilis ad res liqui: g. placuit Alexandro pcludere qd relatuū logicalis quoqz totuū esse est respectiuū. Ut melius qd qd sunt multa dicta in hoc libro qd ex pncipiis grāmatice scientie intelligi nō pnt sed solū p logicā. Quod pte: qd pūs dicit qd relatio simplici et qd relatio caput indefinite sed ad cognoscendu talia requiritur notitia tractat suppositionis: g. remittit inuenies ad lo gicā per positionē relatioz logicaliū. Secunda rō est qd hec p inter ceteras pres ē pncipialior tractans de cogruitate qd cognita debent inuenies aggredi logicā qd fm Arist. verū et falsum psupponit cogruū: ideo hic determinat de relatuū logicalibus remittit inuenies ad logicā. Tertia rō est qd relatio ista est minime entitatis sed illa de qbus dictu ē sunt maioris entitatis nō ē cognoscibile nisi p illa qd sunt maioris entitatis. **Querit** et quo remittit inuenies ad logicā vñ illa sit necessaria. Dbm qd sic qd patz auctoritate

Querit

Querit

Arguit

Arguit

Replica.

Querit

Querit

De impedimentis

et rōne. Auctoritate venerabilis dñi Alberti sic dicētis. Recte sicut se h̄
stultus ad sapientē: si se h̄z grāmaticū ignorās logicā ad peritū in logica
patet. qz sicut stult⁹ loq̄tur nesciens sui dicti assignare rōnen ex defectu
rōnis sui loquens in grāmaticā vel in alia scientia ignorās logicam nescit
sui dicti assignare rōnē: qz rō cōsistit in discursu fini Isaac p̄m dicentē: qz
ratio c̄ vis qd̄ faciūs discurrere de causa in causatū a p̄missis in cōclusio
nem ab antecedēte in sequētū et tandem ex noto ad ignotū noticiā dicit: sed
sola logica ē h̄mō: ḡ t̄c. Rōne sic: qz illa scientia ē cuiilibet volenti aliquid
lumpide cognoscere necessaria que a fantasij: que apparet et nō sunt) libe
rat errores damnat: falsitates ostendit et lumen recte p̄emplationis p̄bet: h̄z
logica ē h̄mō: ḡ t̄c. Minor p̄t̄ ex diffinītōe logice q̄ talis est. Logica ē q̄ a
fantasij: q̄ apparet et nō sunt liberat: errores damnat: falsitates ostendit
et lumen recte cōtemplatiōis p̄bet. De quo phus p̄mo metaphysice sic dicit
Scientia speculatiōis suo lumine delectat hominem in seipso: liberates eum ab
ignorantia. Cōtra. Logica nō ē necessaria necessitate p̄ditionata: ḡ t̄c. **Replica.**
Ans patet: qz nō ē necessaria ad hoc q̄ boni solum: qz hoc solum cōuenit
scientijs moralibus: neq; etiā est necessaria ut sciamus: qz scientia ē de re
bus h̄z logica ē de rerū intentionib⁹: ḡ nō ē necessaria. Tenet p̄ha p̄ locū et
sufficientiā divisione. Dicendū q̄ logica ē necessaria ab hoc q̄ sciām⁹ sicut
ex dictio patet Et licet nō sit de rebus absolute: ē t̄i de eis fini q̄ sunt a se
cundis intentionib⁹ substracte. De q̄ dicit p̄ proverbio. iii. Viam sapientie
tibi demōstrabo: et dñcā te p̄ semitas equitatib⁹: quas cum ingressus fueris
nō artabuntur gressus tui: et nō habebis offendiculum currēs in meridiē
deitatis: q̄ nos pafcat deus gloriōsus in secula seculoz. Amen.

CExplicit feliciter sc̄ba p̄ro Alegātri cū glosis me
trōz inter lunalib⁹: planissimis exordiū subiunctis
sentētūs fini rērū sententiādi modū multis cuz vtili
bus q̄stionib⁹ ac argumentis atq; contra eadem cum
pulchris (cum materia requiri) replicis tam maiori
bus q̄ etiā nūcorib⁹ qui sc̄re altiora aspirat necessa
riis cuz nouis quibusdā additionib⁹ ut clare potebit
intuentib⁹. Impressa Metis p̄ Casparum hochſedēr
A mō domini Willesimo quingētēsimo octavo.



Ad me

forma teu
iniū pron
placitū valis

Exhortatio

Glacie filiolū p

Forma sit ad

De fine nang nū

Sed facias simili

Dunc tot agnibz

Placita qui cangu

legite et id placitum

Placita retrens

Dom f ne po
D dubitas h